

50வது ஆண்டை நோக்கி...

நூலகம்

ஆசிரியர் : டாக்டர் ஜி. ஜி. ஜி.

“இலக்கயத்தல் புது கிரத்தம்!”

மே 2012

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை 40/-

UNDRAWN PORTRAIT
FOR UNWRITTEN POETRY

DOMINIC JEEVA

சமூகநகரங்கள்

மல்லிகைப் பந்தல்

நீங்கள் தரமான இலக்கியச் சுவைஞரா?

'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடுகளைத் தொடர்ந்து படிப்புகள்.

கடந்த 46 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நமது மண்ணைச் சார்ந்த படைப்பாளிகளின் பத்துரைப்பட்ட நூல்களை வெளியீட்டு வருகின்றது. மல்லிகைப் பந்தல் நிறுவனம்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை நீங்கள் வாங்கும் போது, அதனது ஆதரவு மல்லிகை மாத இதழுக்கும் உதவுகின்றது என்பதை ஞாபகத்தில் கொள்ளுங்கள்

மல்லிகைப் பந்தல்
வநாலைபி: 2 20721

மல்லிகை

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவா பிறர் கன நிலை கண்டு தள்ளுவா

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் மாத்திரம் தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விதந்து பாராட்டப் பெற்ற பெறுமதி மிக்க சம்பவம் இடம் பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்பட்ட சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான ஏறன்ஸாட் (04. 7. 2001) பதிவு செய்ததுடன் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்தியுமுள்ளது. அத்துடன் உலக வரலாற்றில் முதன் முதலில் சலூ ஹக்குள் இருந்து வெளிவந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையும் மல்லிகையே தான்!

50 - ஆவது ஆண்டை
நோக்கீ...

80 - 396

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

மல்லிகை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் வெளி வரும் தொடர் சிற்பேடு மாத்திரமல்ல- அது ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கிய இயக்க முறையும். மல்லிகையில் வெளியாகும் எழுத்துக்களுக்கு எழுதியவர்களே பொறுப்பாளர்கள்!

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikajeeva@yahoo.com

**பார்க்கப் - படிக்கச் சந்தோஷம்
மகத்தான் இருக்கிறது!
இவற்றைச் சந்தைப்
புத்தகவதுதான் எப்படி?**

இந்த மண்ணில் பற்பல பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் புதிய புதிய நூல்கள் வாரா வாரம் வெளிவந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அதிலும் கிழக்கைச் சார்ந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களும், மலையகத்து புதிய பரம்பரையினரும் உற்சாகமாகப் புத்தகம் வெளியிடுவதில் அத்த அக்கறை காட்டி வருகின்றனர். உற்சாகமாக உழைத்து வருகின்றனர். மெத்த மகிழ்ச்சி!

கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்தும், மலையகத்தில் இருந்தெல்லாம் விதம் விதமான வடிவங்களிலும், புத்தப் புதுப் பொலிவுடனும் பல்வகைப்பட்ட தலைப்புக்களிலும் புத்தக நூல்களைப் பார்க்கும்போது மெய்யாகவே எமக்கு மெய் சிலிரிக்கின்றது. நெஞ்சம் நிறைகின்றது.

இத்தனை நூல்களும் புத்தக வடிவங்களில் வெளிவருவதற்காகச் செலவிடப்பட்ட பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பற்றித்தான் இந்தக் கட்டத்தில் நாம் ஆழமாக யோசித்துப் பார்க்கின்றோம்.

தமது படைப்புக்களை நூல் வடிவில் வெளியிட்டு மனத்திருப்தியடையும் படைப்பாளிகள் அப்படியொன்றும் வசதி படைத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும்ல்ல.

ஆர்வமும் இலக்கிய வெறியும்தான் அவர்களைத் தமது எழுத்துக்களை நூல் வடிவில் கொண்டு வருவதற்கு ஊக்குவித்

துள்ளன எனக் கருதலாம்.

கடனை உடனெய்ப்பட்டு, அச்சகங் களுக்குக் கடன் சொல்லி, ஒரு வகையாக ஒப்பேற்றித் தமது படைப்புக்களுக்கு ஒரு வழியாக நூலுருக் கொடுத்து, வீட்டு அறை யொன்றில் கட்டுக் கட்டாக அடுக்கி வைத்துத் தற்காலிகமாகத் திருப்தி யடைந்து விடுகின்றனர், படைப்பாளிகள் பலர். - அவ்வளவுதான்!

ஒருவழியாக முக்கித் தக்கி தாம் வெளிக்கொணர்ந்த தமது புத்தகத்தைத் தமது பிரதேசத்தில் சில பிரமுகர்களைக் கூட்டி வெளியீட்டு விழா நடாத்தித் தற் காலிகமாகத் திருப்தியடைந்து விடுகின் றனர்.

வீட்டில் தேங்கிப் போய் மூலையில் பார்சலாக அடுக்கப்பட்டுள்ள புத்தக மூட்டைகள் தூசி படிந்து, மெல்ல மெல்ல நிறமே மாறி, ஓரங்கட்டப்பட்டுக் கிடப்பதைத் தான், பெரும்பாலான புத்தகம் வெளியிட்ட இலக்கிய நண்பர்களினது வெளிப்பாட்டுத் தன்மையாக இன்று நாம் நடைமுறை ரீதி யாக நேரடியாகப் பார்த்துக்கொண்டு வரு கின்றோம். இதுதான் இன்றைய எதார்த்த உண்மை நிலை! இந்த அவல இலக்கிய நிலையை நாம் மாற்ற வேண்டாமா, என்ன?

தமது படைப்புக்களை ஒருங்கு திரட்டி நூலாக்கித் தரும் கன்னிப் படைப்பாளிகள் சிலருக்கு இதன் பின்னர் ஒருவகைப் பந்தாக் கிறுக்குத்தனமும் ஏற்பட்டு விடு வதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கவனம். இந்தக் கிறுக்கு வந்தாலே சம்பந்தப்பட்டவர்கள் சரியத் தொடங்கி

விட்டார்கள் என்பதை இலக்கிய உலகம் நன்கு புரிந்து கொள்ளும்.

பொதுவாகப் படைப்பாளிகளுக்கு எந்த விதமான எதிர்காலத் திட்டமேதும் இல்லை.

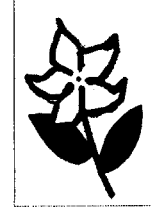
தனித் தனியாக நின்று இலக்கிய உல கில் நிலைத்து விடலாம் எனப் பலரது மனப்பாங்காகும். அது சாத்தியமல்ல!

இன்று இந்த இளந்தலைமுறையினர் தத்தமது படைப்புக்களை நூலுருவில் வெளியிட்டு, அதற்கு ஊர் கூட்டி வெளியீட்டு விழாச் செய்கின்றனர் என்றால், அதற்கு அவர்களது தனித்திறமை மாத்திரமே காரணமல்ல.

கடந்த பல ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, இந்த மண்ணில் இலக்கிய அத்திவாரம் போட்டுழைத்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் களினது கடுமையான உழைப்பும்தான் அடிப்படைக் காரணங்கள் என்பதை இன் றைய இளம் இலக்கிய பரம்பரை, தங்களது ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பது அவர்களது எதிர்கால வளர்ச்சிக்கும் இருப்புக்கும் காரணம் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருப்பது மிக மிகப் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என மெய்யாகவே நாம் கருதுகின் றோம்.

புத்தகங்களை வெளியிட்டு வைப்பதால் திருப்தியடைந்து விடக்கூடாது. அவற்றைச் சந்தைப்படுத்துவதிலும் நாம் சகலரும் சிங்கள எழுத்தாளர்களைப் போல, கலாசார அமைச்சை வற்புறுத்தி, வென்றெடுக்க வேண்டும். - நம் முன்னுள்ள பிரதான பொருளாதாரப் பிரச்சினை இதுவேதான்!

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் ஜூன் 2, 3, 4 இல் நடத்தும் இலக்கியப் பெருவிழா!

இவ்வாண்டு ஜூன் மாத முதல் வாரத்தில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் வெள்ளைத்தையில் மாபெரும் தமிழ் இலக்கிய விழாவொன்றை மூன்று நாட்கள் பரந்தள வில் நடத்தி முடிக்க ஆவன செய்து, ஆயத்த வேலைகளையும் முடிக்கி விட்டுள்ளது.

தமிழ்ச் சங்கம் முன் கையெடுத்து நடத்தப் போகும் இம் மாபெரும் விழா, வெற்றி கரமாகவும், ஏகோபித்த நட்புணர்வுடனும் நடந்தேறி முடிக்க இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் சார்பாக நமது நல் வாழ்த்துக்களை முன்னரே தெரிவிப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

விமரிசனம் செய்பவர்கள் நாக்குக்குச் சுளுக்கு ஏற்படாமல் விமரிசனம் செய்து கொண்டே தான் இருப்பார்கள். அது அவர்களினது இயல்பான குணம்சம். அதைப்பற்றிச் செயற்படுவோர் அக்கறை காட்டக் கூடாது! திட்டமிட்ட வண்ணம் செயற்பட வேண்டும்.

தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு ஏற்கனவே ஒரு பாரம்பரியம் உண்டு. எடுத்த வேலைகளை வெகு கச்சிதமாகவும், திறமையாகவும் செய்து முடிப்பவர்கள் என்ற பெருமதிப்பும் நல்லெண்ணமும் வெகுசனங்கள் மத்தியில் உண்டு.

அதிலும் புதிய தலைவர் பதவியேற்றதன் பின்னர், நடந்தேறி வரும் புனர் நிர்மாணங்கள், புத்தாக்க முயற்சிகள் பற்றிப் பரவலாகவே பொதுமக்கள் மத்தியில் நல்லபிப்பிராயம் பரவியிருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

எனவே புத்தாக்கத்துடனும் புத்தெழுச்சியுடனும் ஆழமான தமிழ்ப் பற்றுடனும் தமிழ்ச் சங்கம் முன்னெடுத்து நடத்தவிருக்கும் இம்மூன்று நாள் விழாவும் மிக மிகச் சீரும் சிறப்புடனும் நடந்தேறி முடியும் என மெய்யாகவே இதயபூர்வமாக நம்பி, விழா அமைப் பாளர்களை முன்கூட்டியே வாழ்த்தி, மல்லிகையினது மெய்யான மனமகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பதில் மனநிறைவும், மனத்திருப்தியும் கொள்ளுகின்றோம்.

இம்மாநாடு கூடிக் கலைந்ததாக மட்டும் இருந்துவிடக் கூடாது. ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களை முன்மொழிந்து, அதை வருங்காலத்தில் எதார்த்தபூர்வமாக நடைமுறைப் படுத்தக் கூடியதாகவும் இருந்திட வேண்டும்.

குறிப்பாக நாடு பூராவும் இருந்து பல்வேறு மட்டங்களில் பல்வகைப்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. வெளியீட்டு விழாக்களில் பரபரப்புத் தென்படுகின்றதே தவிர, அவற்றைச் சந்தைப்படுத்த வழிதிறை தெரியவில்லை. - இதைப் பற்றியும் இம் மகாநாடு கவனத்தில் கொள்வது சாலவும் சிறந்ததாகும்.

தலைநகரில் தமிழ்க் கவிதைக்கு 'வகவம்'

தந்த கவிஞர் தாஸ்த் அகமது

- எஸ்.ஐ.நாகூர்கனி

திரும்பிப் பார்க்கிறேன்... ஓ! அதுவொரு நிலாக்காலம்! நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சில் நிழலாடும்... அதுவொரு கனாக்காலம்! மீண்டும் வராதா அந்தக்காலம் என, இப்போதும் ஏங்கும் வினாக்காலம்... ஆம்... அந்த இனிய காலம் இனி வரவே வராது. எண்ணி எண்ணிப் பார்த்துத்தான் இன்புற வேண்டும். அவை நினைவில் வாழும் நிலாக்காலங்கள்!

தமிழ் எழுத்துக்களை அரபு எழுத்தணி சாயலில் சிந்தாமணியின் அப்போதைய ஆஸ்தான ஓவியர் மர்ஹூம் ஹுஸைன் என்னும் 'ஹுனா' வரைந்து, முதன்முதல் முஸ்லிம் கலண்டர் அச்சிட்டு சாதனை படைத்த - ஆரம்பத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய பாடநூல்களை வெளியிட்ட ஸபீனா பதிப்பகத்தை, நானும் - வாழைத் தோட்ட முஸ்லிம் பாடசாலையின் முன்னாள் அதிபர் எப்.எம்.ஹனிபாவும் பங்காளிகளாகப் பொறுப்பேற்று நடத்திக் கொண்டிருந்த 1981 காலப் பிரிவில் ஒருநாள்...

தற்காலிக அச்சக் கோப்பாளராக வேலை பார்க்க வந்த இர்ஷாத் கமால்தீன் என்னும் கவின்கமல் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, இடையில் சொன்னார்...:

“பிரதர்... கொம்பனித் தெருவில் என் வீட்டருகில் டொக்டர் தாஸிம் அஹமத் என்பவர் தொழில் பார்க்கிறார். அவருக்குத் தமிழ்க் கவிதைக்கென தலைநகரில் ஒரு சங்கம் ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டுமென ஆசை. நீண்டகாலமாகப் பேச்சளவிலேயே நானும் - அவரும் சங்கத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். உங்களைப் பத்தி டொக்டரிடம் கூறியிருக்கிறேன். உங்களைப் பார்க்க டொக்டரும் ஆவல் கொண்டுள்ளார். இன்று வேலை முடிந்து போகும்போது, நீங்களும் என்னோடு வாருங்கள். டொக்டரைச் சந்திப்போம். மூவரும் சேர்ந்து கவிதைச் சங்கம் ஆரம்பிப்போமே!” என்றார். சிந்தாமணி பண்ணையில் உருவகக் கதை, சிறுகதை எனப் பங்களிப்பு செய்து வந்த எனக்கோ, பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததான மகிழ்ச்சி.

அன்று மாலையே நான் - கவின் கமலுடன் சென்று டொக்டர் தாஸிம் அஹமதைச் சந்தித்தேன். First Impression is the Best Impression (முதற் பதிவே சிறந்த பதிவு) என்பார்களே, அது மாதிரி எனதும் - டொக்டர் தாஸிம் அஹமதினதும் சந்திப்பு, பிற்கால சாதனை ஒன்றினுக்கு வித்தூன்றிய ஆரோக்கிய சந்திப்பாக அது அமைந்தது.

அன்று தொட்ட தொடர்புதான், இன்று வரை சுமார் 31 வருடங்களாக எவ்வித தொய்வும் - தொல்லையுமின்றி தொடர்ந்து - படர்ந்து வருகின்றது. இந்த உறவுக்கு உரமாகவும் - ஊட்டச்சத்தாகவும் அமைந்தது, தமிழ் இலக்கியம் - அதிலும் குறிப்பாகத் தலைநகர் கொழும்பில் தமிழ்க் கவிதைக் கென ஓரமைப்பை உருவாக்க விழையும் ஒத்த மன உணர்வு.

ஆரம்பத்தில் டொக்டரும் நானும் கவின்கமலும் மட்டுமே கவிதைச் சங்கம் பற்றிப் பேசத் துவங்கி, இன்னும் ஓரிருவரை இணைத்துக் கொள்ளலாமே என்ற தீர்மானத்தில், டொக்டர் எம்.எச்.நூர்தீன், பாடகரும், கவிஞருமான கலைக்கமல் இருவரையும் சேர்த்து, ஐவருமாக ஒன்றிணைந்து உருவாக்கப்பட்டதே, 'வகவம்' எனச் செல்லமாக அழைக்கும் வலம்புரி கவிதா வட்டம் ஆகும்.

வழமையான சங்கம் போல அங்கு ரார்ப்பணஞ் செய்தால், கூட்டம் - கோரம் - சந்தா - நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் என்று முட்டி மோதி சங்கம் சிதையலாம் என்பதால், ஒரு தலைவர், ஒரு செயலாளர் என இருவர் மட்டுமே தெரிவு செய்யப்பட்டு, பெளர்ணமி நாட்களில் திறந்த கவியரங்

கினை தவறாமல் நடத்துதல் என்ற எண் ணங்களில் ஐவரும் இணக்கம் கண்டதை ஓட்டி, தலைவராக டொக்டர் தாஸிம் அஹமதும், செயலாளராக கவின் கமலும் தெரிவு செய்யப்பட்டு, ஏனைய மூவரும் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களாகப் பணி தொடர்ந்தோம்.

1981 துவக்கம் 1984 வரை நான்கு ஆண்டுகளாகத் தலைநகரில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய வகவம், 100ஐ எட்டிப்பிடிக்கும் அளவுக்கு கவியரங்குகளை நடத்தியது. கவிதை நூல்களை வெளியிட்டது. கவிதைப் போட்டிகளை நடத்தி, பரிசளித்தது. முதுபெரும் கவிஞர்களை கௌரவித்தது. கவிதை தொடர்பான கலந்துரையாடல்களை நடத்தியது. இப்படி தமிழ்க் கவிதைக்கு - தமிழ்ப் பிரதேசமல்லாத தலைநகரில் பெருஞ் சேவையாற்றிய வகவத்தின் வெற்றியில் முதற் பங்கு, நம் கவிஞர் தாஸிம் அஹமதையே சாரும். செயலாளராக செயற்கரிய சேவை செய்த பெருமை, கவிஞர் கவின்கமலை கண்ணியப்படுத்தும் என்பதற்கு அடையாளமாகவே, கடந்த 07.03.2012 தனது 'கண் திறவாய்' நூலுக்கு, தெமட்டகொடை வை. எம்.எம்.ஏ.மண்டபத்தில் நடத்திய அறிமுக விழாவில், நம் பாட்டுடைத் தலைவன் தாஸிம் அஹமத், கவின்கமலுக்குப் பொன்னாடைப் போர்த்தி, நினைவுச் சின்னம் தந்து, பொற்கிழி வழங்கி கௌரவஞ் செய்ததில், தாஸிம் அஹமதின் பெருந்தன்மை புலனாகின்றதன்றோ?

ஒரு கவிஞனிடம் பெருந்தன்மை இருக்குமானால், அவன் பிறரை, குறிப்பாக சக கவிஞர்களை மதிப்பான்; பிறருக்கு உதவுவான்; பொதுப்பணி புரிவதில் நாட்டம் கொள்வான்; சமூகத்தின் இழிநிலை கண்டு

பொங்கி எழுவான்; சமூக விடியலுக்காக கவிதையால் விண்ணப்பஞ் செய்வான். மேற்கண்ட அத்தனை குணநலன்களின் மொத்த உருவமாகவே, நம் தாளிம் அஹமத் விளங்குகின்றார் என்பதை நேர் நெஞ்சோடு நோக்குவோர், அறிவர்.

“பத்திரிகைகளில் ஏராளமாக எழுதிப் பிரபல்யம் பெறாத இவர், ஒரு நல்ல கவிஞன்” என்று யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவிருந்த எம்.ஏ.நுஃமான் சொன்னது போன்று, நம் தாளிம் அஹமது பத்திரிகைகளில் அவ்வளவாக எழுதாவிடினும், நல்ல தரமானதொரு கவிஞர் என்பதில் மாற்றுக் கருத்திற்கு இடமேயில்லை. ஆங்கில எழுத்துலகிலும் இவர் போன்று பலர் பத்திரிகைப் பங்களிப்புக்கள் அவ்வளவாக இல்லாமல், தரமான எழுத்தாளர்களாக சுடர் வீசுவதை அறிய முடிகிறது. இந்த வரிசையில் நம் தாளிம் அஹமது மஜொலிப்பது வியப்பல்ல.

இலக்கியமும் - மருத்துவமும் கைகோர்த்து வந்த ஒரு பாரம்பரிய குடும்பத்தின் ஐந்தாவது தலைமுறையான நம் கவிஞர், இலக்கியம் - மருத்துவம் ஆகிய இரு துறைகளுக்கும் அப்பால், கலை - சமூகம் - கல்வி - பொதுப்பணி என்று பல்வேறு துறைசார் அமைப்புக்களில் உயர் பதவிகளை வகித்த வண்ணம், பன்முகத் திறமை கொண்டவராகத் திகழ்கின்றார்.

இவை மட்டுமா?

சர்வதேச தமிழிலக்கிய - இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய - எழுத்தாளர் மாநாடுகளை சிறப்புற நடத்தும் அமைப்புக்களில் தன்னை முழுமையாகப் பிணைத்துக்

கொண்டு, தனது வைத்திய தொழில் நடவடிக்கைகளுக்கு நடுவிலும், சலிக்காமலும் - சளைக்காமலும் பணியாற்றி சாதனை புரிவதில் சமர்த்தர். அடக்கம் - நிதானம் - அமைதி - அலட்டிக் கொள்ளாமை போன்ற குணங்கள், நம் தாளிம் அஹமதின் தனிச் சிறப்புக்களாகும்.

‘வெள்ளையில் ஒரு புள்ளி’, ‘சுழற்சிகள்’, ‘கண் திறவாய்’ ஆகிய மூன்று கவிதா நூல்களின் நூலாசிரியராகிய சகோதரர் தாளிம் அஹமதிடம் இன்னும் பல நூல்களுக்கான ஆக்கங்கள் இருக்கின்றன. அவையும் நாளாவட்டத்தில் நூலுருவாக வேண்டுமென தமிழிலக்கிய உலகு எதிர் பார்த்து - விழிபூத்துக் காத்திருக்கின்றது.

‘நற்கவிஞர் பட்டயம்’ (சென்னை), ‘சாமஸ்ரீ சமூகச்சுடர்’ - ‘இலக்கிய வாரிதி’ முதலிய பட்டங்களுக்குச் சொந்தக்காரரான இவரது அமைதியான கலை - இலக்கியப் பணிகளை அரசே கண்ணியஞ் செய்யும் வண்ணம், சென்ற ஆண்டு (2011) கலாபுஷணம் விருதினை வழங்கி கௌரவம் செய்துள்ளமை நம் அவதானிப்புக்குரியது. இனிவரும் காலங்களில் இவ்வாறு இன்னும் பல விருதுகளை நம் தாளிம் அஹமது பெற வேண்டுமென ஆசிப்பதோடு, அவரது இலக்கியப் படைப்புக்களை ஏராளமாக வாசிக்க, வாசகர் வட்டம் நேசிப்பதோடு காத்திருக்கிறது என்பதை சத்திய எழுத்தாளன் நான் சொல்லாவிட்டால், அது சத்தியமாகாது.

வாழ்க கவிஞர் தாளிம் அஹமது! வளர்க அவர் தம் இலக்கியப் பணி!!

இருவரிக் கவிதையால் இதயங்களைக் கட்டிப் போட வானொலிக் குயில்

- எம்.எம்.மன்கூர்

இப்புவலகில் மனிதன் என்றொரு படைப்பை இறைவன் திட்டமிட்டுப் படைத்திருக்கிறான். ஏனைய படைப்பினங்களை விட மனிதனை ஒருபடி மேலாக்கி, சிறப்பாக்கி ஓர் அறிவு கூடியதாக வைத்துப் படைத்திருக்கிறான்.

இப்படியாகப் படைக்கப்பட்டாலும் இதில் எத்தனை பேர் பேரும் புகழோடும் வாழ்ந்து மறைந்திருக்கின்றனர் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது ஒரு சிலரே அந்தப் புகழுக்கு உரியவராகின்றனர்.

அதனால்தான் தெய்வப் புலவர் வள்ளுவர் பெருந்தகை “மனிதன் பிறப்பதாயின் புகழோடு வாழ்ந்து புகழோடு மறைய வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அவன் பிறக்காமல் இருப்பதே நன்று” என்று முடிவாகவே சொல்லி விட்டார்.

இத்தனை புகழுக்கும் உரியவர் வேறு யாரும்ல்ல. நான் சொல்லாமலே நீங்கள் விளக்கிக் கொண்டிருக்கும் அண்மையில் எம்மை விட்டுப் பிரிந்த வானொலிக் குயில் ராஜேஸ்வரி சண்முகம்தான்.

கொழும்பிலே பிறந்து, கொழும்பிலே வளர்ந்து, கல்வி கற்று கொழும்பிலேயே இலங்கை வானொலியில் உத்தியோகம் பார்த்தார். என்றாலும் பிறப்பு ஓரிடம் இறப்பு வேரோரிடம் என்ற வகையில் தனது பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் சென்ற வேளையில் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து சுகயீனமுற்று யாழ் மண்ணில் உயிர் நீத்தாலும் இறுதிச் சடங்குகள் யாவும் கொழும்பிலேயே நடைபெற்று முடிந்தன.

1969ம் ஆண்டு பகுதி நேர அறிவிப்பாளராகத் தன்னை இலங்கை வானொலியுடன் இணைத்துக் கொண்ட அவர் 1971ல் மாதர், சிறுவர் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும், 1974ம் ஆண்டு நிரந்தர அறிவிப்பாளராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் 1982ம் ஆண்டு முதல்தர அறிவிப்பாளரானதோடு 1985ம் ஆண்டு அதி உயர் அறிவிப்பாளராகப் பதவி உயர்வு பெற்று

பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து, தொகுத்து வழங்குபவராகவும் காணப்பட்டார்.

1938ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 16ம் திகதி பிறந்த அவர் 74வது வயதில் தனது இறுதி மூச்சை விடும் வரையில் 1952ம் ஆண்டு தனது 14வது வயதில் வானொலிக் கலைஞராக அறிமுகமாகி இறப்பதற்கு ஒரு நாளைக்கு முன்னர் வரை இலங்கை வானொலிக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட ஓர் ஒப்பற்ற வானொலி அறிவிப்பாளராகத் திகழ்ந்தார். இதில் என்ன விஷேடம் என்னவென்றால் தான் பிறந்த அதே மார்ச் மாதம் 16ம் திகதி சரியாக 74வது வயதில் காலமானதுதான். அவர் பிறந்ததும் மார்ச் மாதம் 16ம் திகதி இறந்ததும் மார்ச் மாதம் 16ம் திகதிதான்.

எல்லா வானொலிக் கலைஞர்களும்கு சிறுவர் நிகழ்ச்சிகள் மூலமாகத்தான் அறிமுகமாகிறார்கள். இவர் நாடகங்கள் நடிப்பதன் மூலமாக அறிமுகமாகியிருக்கிறார். திரு. சண்முகம் எழுதிய அநேக நாடகங்களை நடித்து மெருகேற்றி நேயர்களின் மனங்களில் சிறந்த வானொலி நடிகை என்ற பெயரைப் பெற்று இருக்கிறார்.

எத்தனை பதவிகள் தன்னைத் தேடி வந்தபோதும் அத்தனையிலும் மதி மயங்கி விடாமல் அத்தனை சக அறிவிப்பாளர்கள், பல வயதுக் கலைஞர்கள், ஒளிபரப்பாளர்கள், மேலிருந்து கீழ் வரையிலான சகல ஊழியர்களுடனும் அன்பு, பண்பு, பாசம் என்பவற்றைக் கொட்டி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் சகலரும் அவருடன் அம்மா, அக்கா என்ற கனிவான மரி

யாதைப் பதங்களுடன் விழித்து இனிமையாகப் பழகி வந்திருக்கிறார்கள். இதனால் தான் அவர் நேயர் நெஞ்சங்களில் நீங்காத இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

பழைய புதிய இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆழ்ந்த அறிவு கொண்ட ராஜேஸ்வரி சண்முகம் அவர்கள், தான் நடத்துகின்ற அல்லது தொகுத்து வழங்குகின்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு மகுடம் சூட்டுவது போல நிகழ்ச்சி ஒட்டத்தின் போதே இலக்கிய கருத்துக்களை இதமாக வழங்குவதில் திறமை கொண்டவர். அவர் நடித்த நாடகங்களாக இருக்கட்டும், குரல் வழங்குகின்ற நாடகங்களாக இருக்கட்டும், வர்த்தக சேவை அறிவிப்புக்கள், விளம்பரங்களாக இருக்கட்டும் எல்லாவற்றுக்கும் தொடர்த் தெளிவான தமிழ் உச்சரிப்பையும், பிழையில்லாத தமிழ் சொற்களையும் தந்து நேயர்களைக் கவரும் விதத்தில் தொகுத்து வழங்குவார்.

இவர் தொகுத்து வழங்கிய மிக மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த தரமான நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றுதான் 'பொதிகைத் தென்றல்' எனும் இலக்கிய நிகழ்ச்சி. இலக்கிய ஆர்வலர்களாலும் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி அது. அந்நிகழ்ச்சிக்கென வாரா வாரம் சங்க கால இலக்கியத்தோடு தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளையும், சங்கச் செய்யுள்களுடன் தொடர்புபட்ட சம்பவங்களையும் ஒப்பு வமைப்படுத்தி, விஷேடமாக கவிஞர் கண்ணதாசன் இயற்றிய திரை இசைப் பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டு வழங்கும் திறமை அவருக்கே உரித்தானது. அது மாத்திரமன்றி கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், கவியரசு வைரமுத்து, வாலிபக்

கவிஞர் வாலி உட்பட அநேக திரைக் கவிஞர்களின் பாடல்களுடன் தனது நிகழ்ச்சியை நடத்திச் செல்வது நிகழ்ச்சியை மென்மேலும் சிறப்பாக்கிக் காட்டத் தவறுவதில்லை.

சொற் சுவையும், பொருட் சுவையும் இணைந்து வரும் தமிழ்த் தென்றலாம் பொதிகைத் தென்றல் உள்நாட்டு இலக்கியச் சுவைஞர்களை மாத்திரமல்லாது தமிழ்நாட்டு ரசிகர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் சர்வதேச தமிழ் நெஞ்சங்களினதும் பாராட்டு தலைப் பெற்று வந்தது என்பது பொதுப் படையான உண்மை.

அவர் நிகழ்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் இப்படி ஒரு வாசகத்தை முன்னுரைப்பது வழக்கம். அதாவது "பொதிகை மலையில் நின்றுப் புறப்பட்டு வரும் இந்த தமிழ்ச் சுவையினூடே உலாவந்து இலக்கியத்தேன் பருக கவிஞர் முதல் கலைஞர்கள் வரை காத்திருக்கும் அனைவருக்கும் வணக்கம். எத்திக்கும் தமிழ் எனும் பரவல் பரவ வேண்டும் என்ற இலக்கிய ஆர்வம், இலக்கியச் சுவை இருந்தால் தமிழ்த் தாக்கம் எனும் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாய் இலக்கியமும் இலக்கணமும் பிறநாட்டு நல்லடியார் சாத்திரமும் கொண்டு தெவிட்டாத நட்குறு உருகிட உங்கள் இல்லங்கள் தோறும் வந்து வந்து வீசும் ஏக்கமிரு பொதிகைத் தென்றல்" என்று கருத்தாள மிக்கதொரு வாசகத்தினூடே ஆரம்பிப்பார்.

இந்நிகழ்ச்சியை எத்தனை ஆர்வமாக கவியரசு வைரமுத்து நேசிக்கிறார் என்ப

தற்குச் சான்றாக அவரே அளித்த நற்சான்றிதழ் இது. "தமிழில் ஆர்வமும், தமிழ் இலக்கியத்தில் பற்றும், இனமொழி வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் கொண்ட உங்களைப் போன்றவர்கள் இந்த மாபெரும் ஊடகத்தின் வழியே மக்களுக்கு தமிழ் உணர்வை ஊட்ட முடியும் என்ற கருத்து எனக்கு உண்டு. அதனை முடிந்த அளவுக்கு நீங்கள் மிகத் திறமையாகச் செய்து வருகிறீர்கள். உங்களது பொதிகைத் தென்றலுக்கு நானும் ஒரு ரசிகன் என்று சொல்ல வேண்டும்" என்ற ஒரு கவிப்பேரரசனைக் கூட தன் திறமையால் கட்டிப் போட்டவர் ராஜேஸ்வரி சண்முகம் அவர்கள்.

இது இவ்வாறு இருக்க இவரது நிகழ்ச்சித் தயாரிப்புகளில் எல்லாம் இருவரிக் கவிதைகளைச் சேர்த்துக் கொள்வதும் நிகழ்ச்சிக்கு சிறப்பைச் சேர்க்கத் தவறுவதில்லை. அவர் கவித்துவம் மிக்க குடும்பத்தில் தனித்துவம் உள்ளவராக விளங்குவதற்கு அதுதான் காரணமாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன். உதாரணத்துக்கு வெகு நீண்ட காலமாக ஒலிபரப்பாகி வரும் பொங்கும் பூம்புனல் நிகழ்ச்சியில்

"பேர் கேட்ட அனைவரையும் நீராட்ட வரும் பொங்கும் பூம்புனல்" என்ற இருவரிக் கவிதையுடன் நிகழ்ச்சியைத் தொடங்குவார், இதுபோன்று பல.

மேலும் 'இசையும் கதையும்' நிகழ்ச்சியில் கதையில் வரும் உரையாடலுக்கு ஏற்ப வளைவு, நெளிவுகளுடன் குரலோசையை ஒலிக்க விடுவார். அதனால் ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதைப் போன்ற ஓர் உணர்வை நேயர்கள் மனதில் ஏற்படுத்தி

விடுவார். இதுதவிர ஒலி மஞ்சரி, பூவும் பொட்டும், மங்கையர் மஞ்சரி, தேர்ந்த இசை, இன்றைய நேயர், பிறந்தநாள் வாழ்த்து, பாட்டும் பதமும், ஒன்றோடு ஒன்று, ஒரு சொற்கோவை, அந்தாதி, இசைச் சித்திரம், சொல்லலங்காரம், இரு குரல் இசை, திரும்பிப் பார் எனப் பழைய நிகழ்ச்சிகளோடு வீட்டுக்கு வீடு, முத்து விதானம் உட்பட தற்பொழுது நடைமுறையில் உள்ள நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றிலும் பங்கு கொண்டு தனது பங்களிப்பைச் செலுத்தியிருக்கிறார்.

மேலும், இவர் தென் இந்தியாவிலிருந்து வருகை தரும் திரைப்படக் கலைஞர்கள், நடிகர்கள், பாடகர்கள் உட்பட அநேக சிறப்பு அதிதிகளை நேர்கண்டு சிறப்பான பேட்டிகளை நேயர்களுக்குத் தந்திருக்கிறார்.

இவர் எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களைத் தோற்றுவித்திருக்கிறார். 'இசையும் கதையும்' எழுதி எழுத்தாளர்களானவர் பலர். 'ஒலி மஞ்சரி' மூலமாக கவித்திறனை வளர்த்துக் கொண்டவர் பலர். இப்படிப் பல விடயங்களில் துணை நின்றவர் ராஜேஸ்வரி சண்முகம் அவர்கள்.

ஒப்பற்ற சிரேஷ்ட ஒலிபரப்பாளராகத் திகழ்ந்த ராஜேஸ்வரி சண்முகத்துக்கு வேறு எவருக்கும் கிடைக்காத பாக்கியம் கிட்டியதானது சகல ஒலிபரப்பாளர்களுக்குமே கிடைத்த ஒரு கௌரவமாகும். ஏனெனில் இவர் காலமானதைக் கேட்டதும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத் தலைவர் திரு. ஹட்சன் சமரசிங்க அவர்கள் ராஜேஸ்வரி அம்மாவுக்கு உச்ச கௌர

வத்தைச் செலுத்துவதற்குத் தேவையான அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் செய்யும்படி பணிப்புரை விடுத்தார். அதனடிப்படையில் ராஜேஸ்வரி அம்மாவின் பூதவுடல் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வரவேற்பு மண்டபத்தில் வைத்து அஞ்சலி செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. வேறு எவருக்கும் இந்த இறுதி மரியாதை வழங்கப்படவில்லை. இத்தகைய இறுதி மரியாதை நிகழ்வு ஒன்று மானிப்பாயைச் சேர்ந்த பொறியியலாளர் வினியன் என்பவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்நிகழ்வு இரண்டாவதாக இருந்தாலும் ஒலிபரப்பாளர் என்ற வகையில் முதல் மரியாதை ராஜேஸ்வரி அம்மாவுக்குத்தான் கிடைத்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். இதுவரை சிங்களக் கலைஞர்கள் எவருக்கும் வழங்கப்படவில்லை. இத்தகையதொரு ஏற்பாட்டைச் செய்யப் பணித்த கூட்டுத்தாபனத் தலைவருக்கு நன்றி சொல்ல ஒவ்வொருவரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன அஞ்சலியைத் தொடர்ந்து பூதவுடல் கல்பவனத்தில் வைக்கப்பட்டு இறுதிக் கிரிகைகளுக்காக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

அக்காலத்தில் எனது எழுத்துப் பிரதிகளுக்கும் வானொலிக் குயில் அழகு தமிழில் குரல் கொடுத்ததை இந்நேரத்தில் என்னால் மறக்க முடியாதது. எப்படியோ தனது வாழ்நாளில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியை இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துடனேயே கழித்த வானொலிக் குயில் 23.03.2012 அன்று நிரந்தரமாக வான்வெளியை நோக்கிப் பறந்து விட்டது.

விரிந்து கிடக்கும் கூந்தலை அள்ளி முடிந்து. கொண்டையைக் கட்டிக் கொண்டு பம்பரமாய்ச் சுழல்கிறாள் மரியம்பு.

காலியாகக் கிடக்கும் பலசரக்குக் குப்பிகளை பரிதாபத்துடன் பார்த்து கொடுப்புக்குள் சிரித்து மனசுக்குள் முனகிக் கொள்கிறாள்.

“பொறுத்துக்கங்க நாளக்கி உங்குலயெல்லாம் நிரப்பிப்போடுவன்.”

வாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சாதிக் அறக்கப்பறக்க ஓடி வருகிறான்.

“உம்மா எனக்கொரு பால் கிளாஸ் தருவியா”

“பொற்றா மென வாப்பா வந்திரட்டும். இன்டெக்கி சம்பள நாளெண்டு உனக்குத் தெரியாதா? வாப்பா வரட்டும் பால் வாங்கித் தம்பிக்கு ஊத்தித் தாறன். அதுமட்டுக்கும் அந்த மண் முட்டியில குளுந்த தண்ணி இரிக்கி எடுத்துக் குடிடாமன”

இன்னொரு குழந்தை

— முனைதீன்சாலி

மாணைக் கண்ட புலி போல சாதிக் துள்ளி ஓடுகின்றான்.

மரியமின் மனசுக்குள் இன்றைய நாள் பற்றிய சிந்தனையே சிறகு விரிக்கிறது.

“இன்டெக்கி கொண்டு வார சம்பளத்த வெச்சி எத்தின வேலதான் பாக் கிறது? அந்த மனிசன் சென்னாக் கேக்கயா போப்புறாரு. நீதி நியாயமெண்டு பேசவாரு. சரி வரட்டும் பாப்பம்”

மனசுக்குள் பொருமிக்கொண்டு, காலியாகக் கிடக்கும் பலசரக்குக் குப்பிகளைச் சுத்தம் செய்கிறாள் மரியம்பு.

சம்பளம் வாங்குவது என்னமோ தாவுது வாத்தியார்தான் என்றாலும் பட்ஜட் போடுவது மரியம்புதான்.

தாவுது வாத்தியார் ஒரு இலட்சியத்துடன் வாழ்பவர். செய்யும் தொழிலை பயபக்தியோடு சுத்தமாகச் செய்பவர். ஹறாம் ஹலால் பேணுவதில் கில்லாடி.

சண்டை சச்சரவென்று வந்துவிட்டால் அவரொரு வாயில்லாப் பூச்சி. தான் போட்ட கோட்டை எப்போதும் அவர் தாண்டியதில்லை. பள்ளிக்கூடமும் வீடும் தான் அவரின் உலகம். தானுண்டு தன் வேலை உண்டென்று அமைதியோடு வாழும் தாவுது வாத்தியாரை மாணவர்கள் செல்லமாக 'அன்பு வாத்தியார்' என்று அழைப்பது வழக்கம்.

வாத்தியாருக்கு வாய்த்த மனைவி மரியம்புவோ வித்தியாசமானவள். கொஞ்சம் வாய்க்காறி. சண்டையென்று வந்து விட்டால் அவளின் வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளை சேகரிப்பது கஷ்டமான காரியம். இருந்தாலும் கோபத்தில்தான் குணம் இருக்கும் என்பார்கள். மரியம்புவின் கோபம் சற்று நாளிகைக்குள் ஓடி மறைந்து விடும். அமைதியில் அவளைப் போல் நல்லவள் கிடையாது. இல்லாட்டா இத்தனை காலமா தாவுது வாத்தியாருடன் போட்டுப் பொறுத்து நடக்கேலுமா?

தாவுது வாத்தியார் அவர் உம்மாக்கு ஒரே புள்ள. சின்ன வயசிலேயே வாப்பா மெளத்தாகிட்டதால உம்மா சேறாக் கண்டுதான் வாத்தியார் வளர்த்து ஆளாக்கின. அதனால் வாத்தியாருக்கு உம்மா மேல ரொம்ப பிரியம். ஊருல அவர எல்லாரும் 'உம்மாப் புள்ள' எண்டுதான் கூப்பிடுவாக. தாவுதுக்கு பெரிசா ஊருலகம் தெரியாட்டியும் படிப்பில கில்லாடி. அதனால் சேறாக்கண்டு புருசன் இலாத கஷ்ட நிலையிலயும் இடியப்பம்

அவிச்சி தாவுது நல்லா படிக்க வெச்சி வாத்தியாராவும் ஆக்கிப்போட்டா. கனகாலமா உம்மா மேலுள்ள பாசத்தினால தாவுது கல்யாணம் முடிக்க சம்மதிக்கல்ல. சேறாக் கண்டுக்கும் நல்ல வயசாகிட்டதனால் அவட வற்புறுத்தலினால தாவுது வாத்தியாரு கல்யாணத்திற்கு சம்மதிச்சு தண்ட விருப்பத்தின் பிரகாரம் ஏழை அநாதைக் குமரான மரியம்புவ உடுத்த உடுப்போட மட்டும் எடுத்து உம்மாட வீட்டிலேயே வாழ்த்திட்டிருந்தாரு.

சாதிக் பிறந்து ஒரு வருசத்தால சேறாக்கண்டு மெளத்தாப் பெய்த்தா. அதோடயே உழுந்து போன தாவுது வாத்தியார் மரியம்புதான் தேற்றி ஆளாக்கின.

தாவுது வாத்தியார் சம்பளத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்து விடுகிறார். எல்லா வாத்திமாரும் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்து விட்டாலும் தாவுது வாத்தியார் வருவது மூன்று மணிக்குத்தான். எல்லாப் பிள்ளைகளையும் அனுப்பி விட்டு வகுப்புகளை ஒழுங்குபடுத்தி பாடசாலையை ஒருதடவை சுற்றிப் பாத்து விட்டு பாடசாலைக் கேற்றுக்குப் போட்டிருக்கும் பூட்டை இழுத்துப் பார்த்து விட்டுத்தான் வீட்டுக்கு வருவார். வந்ததும் வராத்துமாய் மரியம்புவின் வாயிலிருந்து வரும் பாட்டை இரசித்து விட்டுத்தான் சாப்பிட ஆரம்பிப்பார். மரியம்பு என்னதான் கொம்பினாலும் தாவுது வாத்தியார் மூன்று மணிக்கு

அஞ்சி நிமிசம் கூட முந்தி வந்த தில்லை. இன்று வீட்டுக்கு வந்த வாத்தியாருக்குத் தெரியும் இன்டெக்கி பாட்டு இருக்காது. ஏனெண்டா 'இன்டெக்கி சம்பளநாள்'

சாப்பிட்டு முடிந்த கையோடு பட்டஜட் ஆரம்பமானது. தாவுது வாத்தியாருக்கு இருபதாயிரம் சம்பளம். அதிலயும் ரெண்டு முற லோன் வேற எடுத்திருக்காரு. உம்மாட மையத்துச் செலவுக்கு ஒருதரம். மற்றது உம்மா மெளத்தாகும் போது சொன்ன ஓசியத்துக்கு, "என்ட பேரப்புள்ளக்கி சின்னத்து வெக்கேக்க ஒரு நூறு பேரச் செரி செல்லி சாப்பாடு குடுக்கணும் இது என்ட ஹாஜத்து" உம்மாட ஹாஜத்த நிறைவேற்ற எண்டு ரெண்டு முற லோன் எடுத்தது போக எல்லாங்கழித்து ஒரு பதினஞ்சாயிரம் மிஞ்சும்.

மரியம்பு பட்டஜட்டை ஆரம்பிக்கிறாள். சில்லறக் கடக்காரனுக்கு, மீன் காரனுக்கு, கரண்டு பில்லுக்கு... இப்படியே பட்டியல் நீண்டு எல்லாவற்றிற்கும் நிதியொதுக்கி கடைசியில் எல்லாம் போக ஒரு இருநூறு ரூபாய் மிச்சம்.

தாவுது வாத்தியாரின் பட்டஜட் சுவாரஸ்யமானது. ஆனாலும் அது மனதை வருத்தக் கூடியது.

திங்கற கிழமை ஆத்துமீன் கறி எப்பிடியும் நூறு ரூபாய்க்கு மேல் போகாது. ஆனாலும் மீன்காரன் கொண்டு வந்து குடுக்கும் மீன்தான். நினைத்ததை வாங்க முடியாது. வழமையாக எடுப்பதனால் விலை

குறைத்துக் குடுப்பான். அநேகமாக செல்வன், கெழுத்தி, திரளியாகத்தான் இருக்கும்.

செய்வாய் கிழமை கறி வாங்குவதில்லை. நேற்றையக் கறியோடு சமாளிப்பார்கள்.

புதன் கிழமை கருவாடு. அநேகமாக செல்வன் கருவாடு அல்லது கங்கான், நெத்தலி.

வியாழக் கிழமை மச்சம் கிடை யாது. சுண்டலோடுதான் சோறு. அப்போதுதான் வெள்ளிக்கிழமை மாடு அல்லது கோழி வாங்கலாம்.

சனிக்கிழமையும் நேற்றைய கறி தான்.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் கடல் மீன். தாவுது வாத்தியாருக்கு லீவு நாள் என்பதால் சுபுஹு தொழுத கையோடு கடற்கரைக்கு கிளம்பி கையிலிருக்கும் காசிக்கு மீன் வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிடுவார்.

வழமையா காலையிலயும் மாலையிலயும் ஒரு தேத்தண்ணி. மூணு நாளைக்கி ஒரு தடவ பால்த் தேத்தண்ணி. சாதிக்குக்கு மட்டும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தடவ பால்த் தேத்தண்ணி. எப்பிடியும் மாசத்துக்கு ரெண்டு தடவ கல்யாண வீடோ, மையித்து வீடோ ஊருல வரும். அதற் குரிய காச மரியம்பு எப்பிடியும் வள குக்க நிக்கிற கருவேப்பில, இறம்ப இல, வாக்க றாணி இதன் மூலமா ஒப்பேத்திக்குவா. மற்றப்படி வளகுக்க நிக் குற நான்கஞ்சி தென்னமரத்தின்

மூலம் வாற வருமானத்த சாதிக்கிட பேருல பேங்குல போடுவாக.

சம்பளப் பணத்தினை எல்லாவற்றிற்கும் பிய்த்து வைத்துவிட்டு வாத்தியாரை ஏறுகிறாள் மரியம்பு.

“ஏங்க இந்த முற இருநூறு மிஞ்சுதான... எனக்கும் கன நாளா ஒரு ஆச”

“என்ன ஆச புள்ள செல்லு”

“வாற புதன் கிழம விரால் கருவாடு வாங்கினா என்ன?”

“அதில ஒண்டுமில்ல புள்ள. போன முறையும் ஐம்பது ரூபா மிஞ்சு தெண்டு அறுக்குளா மீன் வாங்கப் போய் அந்த மாசம் நூறு ரூபாய் கையக் கடிச்சது ரூபகமில்லையாக்கும்.”

“ஓமோம் ஏலாட்டி உட்டுருவம்.”

“இல்ல புள்ள எனக்கும் விரால் கருவாடு தின்ன ஆசதான். இந்தக் கிழம வாங்குவம்.”

“நான் ஒண்டு செல்லுவன் கோவிக்க மாட்டிங்களே.”

“என்னயெண்டு செல்லு புள்ள.”

“பின்னேத்தயில ஒரு பத்து பதினஞ்சு புள்ளயல் உங்குட்ட வருகுது கள்தான... அதுகளிட்ட ஆளுக்கு அஞ்சு ரூபா அறவிட்டா நமக்கும் ஒரு வருமானமாயிருக்குமே”

தாவுது வாத்தியாரின் கண்கள் சிவந்து போகிறது. சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது என்பது போல

வாத்தியாரின் அமைதியான குரல் ஆர்ப்பாட்டமாய் வெளிவருகிறது.

“என்ன மரியம்பு செல்றாய்? கல்விய காசுக்கு விற்கச் செல்றியா? அதுக்குத்தான் அரசாங்கம் சம்பளம் தருகுதே! அதுகள் எண்ட வகுப்பில படிக்கிற பின் தங்கிய பிள்ளைகள். அதுகள் வகுப்பில செரியா கவனிக்க முடியாதெண்டுதான் வீட்ட வெச்சி பாடம் செல்லிக் குடுக்கன். இதுக்குப் போய் எப்பிடி நான் காச வாங்கிறது?”

“இதுக்குத்தான் நீங்க கோவிக்க மாட்டிங்களே எண்டு நான் கேட்ட... நீங்க வாங்குற சம்பளம் என்னத்துக்கு காணும்? நாம நினைச்சதெண்டாலும் வாங்கித் தின்னேலுதா? இல்ல நம்மிட புள்ள ஆசப் பற்றதெண்டாலும் வாங்கிக் குடுக்கேலுதா?”

“என்ன செய்யிறது மரியம்பு நாம மாதச் சம்பளக்காரங்க. இரிக்கிறத கொண்டுதான சமாளிக்கணும்.”

மரியம்புவின் சத்தம் குறைந்தாலும் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொள்கிறாள்.

“அஞ்சாறு பெத்துக்குவமெண்டு ஆசையோட இருந்தன். இப்ப என்னடான்னா ஒத்தப் புள்ளயோட குத்துக்கல்லாட்டம் இரிக்கன்.”

மரியம்பு வழமையாக பாடும் பாட்டுத்தான் என்றாலும் வாத்தியாருக்கும் ஒரு பெட்டைப்பிள்ளை பெத்துக்கும் ஆசை அடிமனதில் புதைந்து கிடக்கிறது. இருந்தாலும் அதை நினைத்துப் பார்க்கும் போதெல்லாம் வாத்தி

யாருக்கு தலை விறைத்து விடும்.

உ உ உ

அடிக்கடி மரியம்பு வயிற்று வலியால் சுருள்வது வழக்கம். அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் ரெண்டு மூன்று தடவை காட்டியும் சுகமான பாடில்லை. ஒரு வீயோஜி டொக்டரிடம் காசி கட்டி மரியம்புவ காட்டனுமெண்டு வாத்தியார் மாசம் இருபது முப்பது என்று சேர்த்து வைத்திருந்தார். பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தபோது ஒரு எழுநூறு சேர்ந்திருந்தது.

காசு கட்டி மரியம்புவ டொக்டரிடம் காட்டிய போது டொக்டர் ஒரு குண்டை தூக்கிப் போட்டார்.

“ஊசி போர்றது உங்களுக்கு ஒத்துக்குதில்ல. அதனாலதான் அடிக்கடி வயிற்றுவலி வருகுது. அதனால கொஞ்ச நாளைக்கு கருத்தடை ஊசி போர்றத நிப்பாட்டுங்க. வேணுமென்டா நான் ஒரு மாத்திரை எழுதி தாறன். அத தவறாம பார்விங்க”

தாவுது வாத்தியாரின் தலையில் இரும்பைத் தூக்கி வைத்தது போல் இருந்தது.

“மாத்திரைக்கு மாசம் எவ்வளவாகும் டொக்டர்?”

“மாசம் ஐநூறு மட்டுல வரும்.”

வாத்தியாருக்கு தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தது.

வீட்டுக்கு வந்ததும் வாத்தியார் தூக்கமின்றி புரள்வதை புரிந்து

கொண்ட மரியம்பு, “ஊசெண்டா இலவசமா போட்டுக்கிட்டிருந்தன். இப்ப மாசம் ஐநூறு ரூபாய்க்கி எங்க போறது. பேசாம இன்னொரு புள்ளய பெத்துக்குவமெண்டு யோசிக்கன்.”

“எனக்கெண்டாப் போல ஆச இல்லயா புள்ள, புள்ள பெத்துக்கிற தெண்டா சும்மாவா? ஆயிரக் கணக்கில செலவாகுமே. இப்பய விலை வாசியில இது நடக்கிற காரியமா? இன்னும் முணு மாசத்தில சாதிக்க பள்ளிக்கூடத்தில சேக்கணும் மறந்திட்டியா? இந்த நிலைமையில் எப்பிடி நாம இன்னொரு குழந்தையப் பற்றி யோசிக்கிற?”

“அப்ப இனி பிரிஞ்சி தனித்தனியா படுத்துக்குவம்”

“ஏன் புள்ள அப்பிடிச் செல்றாய், நானொரு யோசன செல்லட்டா?”

“என்ன செல்லப் போறீங்க?”

“மாசா மாசம் பால்பக்கட்டுக்கு முன்னூறு ரூபா போகுதுதான?”

“அதுக்கு என்ன செய்யிற?”

“இனி பால் குடிக்கிறத நிப்பாட்டிக்குவம் மரியம்பு.”

மரியம்பு மௌனமாக தலையசைக்கிறாள்.

இரண்டு மாதங்களாக வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி மாத்திரை வாங்கி ஒழுங்கு தவறாம பாவித்தாள் மரியம்பு.

சாதிக் ஓடிவந்து மரியம்புவின்

சேவைத் தலைப்பை இழுத்துக் கொண்டு நுழைகிறான்.

"என்ன மாயம் ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்காய்?"

"உம்மா... இனி எனக்கு உம்மா தேந்தண்ணி வானா... அது குடிச்சா நாக்கெல்லாம் கசக்குது. ஏம்மா எனக்கிட்டே பால்செத்தகம்மணி தூறல்வ?"

சாதிக் கெட்களம் மரியம்புலின் அடிவயிறு சுருகிப்போயிற்று.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் சாதிக்கூடம் பொன்னன்.

"ஒரு ரெலம்டு நாளக்கி பொறுத்த க்கடாமன உம்மா சைரூ பால் வாங்கி சைத்தித் தூறன்."

இந்த மாயம் வாத்தியார் மாத் திரைக்காசெடுத்த பணத்தில் அவருக்குத் தெரியாமல் ஒரு பால் பக் கற்றை வாங்கிக் கொண்டான் மரியம்பு.

நான்கைந்து மாதம் கழிந்த நிலையில் மரியம்புக்கு தலை சுற்றலும் வாந்தியுமாக இருக்கவே அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு சூட்டிக் கொண்டு போனார் வாத்தியார்.

டாக்டர் மரியம்புவை மரியோதித்து விட்டு சொன்ன சொப்தி தாவுது வாத்தியாரின் காதினில் தூணாக நுழைந்தது. இதயத்தில் இடியாக இறங்கிற்று.

"உங்க மனைவி இரண்டு மாதம் கர்ப்பமா இருக்கா."

A. R. R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakkuliyia,
Colombo - 15,
Tel: 0112527219

முத்தியூர் குளிசூட்டி பெற்ற சகலர்

பிளேட்டோவின்

அழகியல் பற்றிய மெய்யியல்

— ஏ.எச்.எம்.நவாஸ்

மெய்யியல் வரலாற்றில் முதல் தடவைமாக மெய்யியல் தொகுதி ஓசூர்சின் வழங்கிய மெய்யியலாளராக கருதப்படுபவர் பிளேட்டோ. அவருக்கு முன்னர் கிரேக்கத்தில் வாழ்ந்த தேலேஸ், அலக்சிமர்த்தி, ஸைதகரஸ், மாரினிஸ், சோக்ரட்டீஸ் முதலான மெய்யியலாளர்களால் அன்வயிதேய பன்வேறு கருத்துக்கள் சமன்பிழ்கப்பட்ட போதிலும் பிரக்களை புவமாளதம் ஆய்ந்ததான மெய்யியல் தொகுதியென்பதில்லை வாழ்கியவர பிளேட்டோ.

பிளேட்டோ கி.மு.427ஆம் ஆண்டு புகழ் பெற்ற 'செதூன்ஸ்' குடும்பத்தில் பிறந்துள்ளார். அவரது தந்தையார் அரிஸ்டீடீயர்யிஸஸ் (Aristicles), தந்தையாற்றாரும் அழகும் கொண்ட அவரது தோற்றத்திற்காக 'பறந்த மர்ப்புகள்' என்ற பெருள் படுக Plato என்று அழைக்கப்பட்டார். அன்றாடம் சீர்த கல்விப்பார் மெயும் சமன்பிழ அளவுக்கு இருந்தது. அவர் கெளரக்களிர் எவின் சி.ரான சூர்யுரவன் சி.மெய்யியலைக் கற்றுக் குகெகெர் தேரலின் நுண்ணாயும் அவர் கற்றுார்.

சோக்ரட்டீஸின் கடைசி 8 வருட கால வாழ்வில் பிளேட்டோ அவரது மனைவர புவும், முண்புரமவும் விளங்கினார். சோக்ரட்டீஸின் கழிவுத் தூண்டுதல் பிளேட்டோவின் சிந்தனைகளில் பெரும் செல்

வாக்கைப் பெற்றிருந்தது. ஏதென்ஸ் ஆட்சி பீடம் கி.பி. 399ல் சோக்ரட்டிஸைக் கொன்றதும், பிளேட்டோ நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். பல்வேறு நாடுகளுக்குப் பிரயாணம் செய்து கல்வி கற்பதில் ஈடுபட்டார். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் மீண்டும் ஏதென்ஸ் நகருக்குத் திரும்பி, அங்கு ஒரு கலைக்கழகத்தை (Academy) கி.மு 388ல் நிறுவினார். ஐரோப்பாவின் முதலாவது பல்கலைக் கழகமாக இது கருதப்படுகிறது. இக்கலைக்கழகத்தில் மெய்யியல், கணிதம், பௌதீகம், வானவியல் போன்ற பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. இங்கு தொழில் முறை போதனாசிரியராகவும் மெய்யியலாளராகவும் தனது அறிவு ஆர்வத்தை அவர் நிறைவேற்றினார். சோக்ரட்டிஸின் கொள்கைகளில் அவருக்கு கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்த போதும் தனது கல்விப் போதனைகளுக்காக ஊதியம் பெற்றுக் கொள்ளாததன் மூலம் தனது ஆசான் மீதான பற்றுதலை அவர் நிரூபித்தார். மிகவும் அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் கல்விப் பணியில் தனது வாழ்வைச் செலவிட்டு, 82ஆவது வயதில் (கி.மு.347) காலமானார். (பார்க்க: கலாநிதி எம்.எஸ்.எம்.அனஸ்; மெய்யியல் கிரேக்கம் முதல் தற்காலம் வரை; 2006)

பிளேட்டோ அழியாமைக் கோட்பாடு, அழகியல் (கலை), ஒழுக்கவியல், அரசியல் மெய்யியல், உளவியல், இறையியல் என்று பல்வேறு துறைகளில் தனது மெய்யியல் விசாரணைகளை நிகழ்த்தினார். பிளேட்டோ மெய்யியலின் துறைகளை பரந்த எல்லைகளுக்கு விசாலப்படுத்தினார். மெய்யியலை கூட

டொருமைப்படுத்துவதில் முதலில் முயன்ற மெய்யியலாளராகவும் அவர் கருதப்படுகின்றார். அடுத்து வந்த காலப் பிரிவுகள் அனைத்திலும் பிளேட்டோவின் சிந்தனைகளே பாரிய செல்வாக்கைச் செலுத்தின. அரிஸ்டோட்டிலில் இருந்து அவரது சிந்தனைச் செல்வாக்கு வெவ்வேறு வடிவங்களில் சாதகமாகவும் விமர்சனங்களாகவும் வெளிப்பட்டன (2006:46).

கிறிஸ்தவ ஐரோப்பா பிளேட்டோவை மத நம்பிக்கை அற்றவர் எனக் கூறி இவரது நூல்களை இறந்த ஏடுகளோடு ஒதுக்கிய போதிலும் அரேபியர்கள் இவரைக் கண்டுகொண்டனர். காடிஸ், கார்டோவா என்னும் இடங்களிலிருந்து 'முர்' பல்கலைக்கழகங்களின் மூலம் பிளேட்டோவை, ஐரோப்பாவிற்குத் தந்த பெருமை அரேபியர்களுக்கே உரியதாகும். அதிலிருந்து இன்று வரையில் பிளேட்டோவும் அரிஸ்டோட்டிலும் ஐரோப்பிய பண்பாட்டில், மேம்பட்டு விளங்கிய இரண்டு அறிவாளிகளாகிய பெருமையை பங்கிட்டுக் கொள்கின்றனர். ஷில்லர் (Schiller) கூறிய பொருள் செறிந்தவுரை, "பிளேட்டோவைச் சேர்ந்தவராகவோ அரிஸ்டோட்டிலைச் சேர்ந்தவராகவோ ஒவ்வொருவரும் பிறக்கின்றனர்" என்பது வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாக அமைந்தது.

பிளேட்டோ முப்பத்தாறு நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவருடைய எழுத்துக்கள் நாடகப் பாணி உரையாடல்களாக அமைந்துள்ளன. சோக்ரட்டிஸின் தத்துவார்த்த உரையாடல் பாணியின் பண்புகள் இவற்றில் பதிந்துள்ளன. சோக்ரட்டிஸ் இவ்வரையாடல் நபர்களில் பிரதான பாத்திரமாக விளங்குகிறார்.

பிளேட்டோவின் நூல்கள் தொடக்கக் கால உரையாடல்கள், பிற்கால உரையாடல்கள், அரசியல், மெய்யியல் நூல்கள் என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

மன்னிப்புரை, கிரிடோ, பேய்டோ, யூதிப்போ, பிரொடாகோரஸ், மினோ, கார்சியாஸ், சிம்போசியம் போன்றவை தொடக்கக் கால உரையாடல்கள் என்றும்,

பேட்ரஸ், தியேட்டஸ், பர்மிநைட், சோபிஸ்ட், பிலிபஸ், டைமேஸ் பிற்கால உரையாடல்கள் என்றும்,

குடியரசு, இஸ்டேட்ஸ்மன், சட்டம் போன்ற உரையாடல்களை அரசியல் நூல்கள் என்றும் ஆய்வாளர்கள் பாகுபடுத்துகின்றனர்.

இந்நூல்களில் எதுவும் தனியாக அழகியல் கருத்துக்களைக் கொண்டு ஆக்கப்படவில்லை. ஆனால் இந்நூல்களில் அழகியல் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே பொதிந்து காணப்படுகின்றன. மினோ, சிம்போசியம், சோபிட்ஸ், குடியரசு, சட்டம் முதலான நூல்களில் அழகியல் பிரச்சினைகள் மிக ஆழமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. அதிலும் சட்டம், சிம்போசியம், குடியரசு ஆகிய மூன்று நூல்களே இவரது அழகியல் மெய்யியல் பற்றிய ஆர்வத்தை வெளிக்காட்டிய படைப்புக்களாகும்.

பிளேட்டோவின் உரையாடல்கள் அழகியல் நுட்பத்துடன் அல்லது இலக்கியச் செறிவுடன் காணப்படுகின்றன. அதிகமான இடங்களில் மெய்யியலும் கவித்துவமும் கைகோர்த்து நிற்பதைத் தரிசிக்க முடியும்.

பிளேட்டோவின் மெய்யியல் அமைப்பு கருத்து முதல்வாதமாகும். கருத்துக்களே எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையானவை; கருத்தே உறுதிப்பொருள். இக்கருத்துக்கள் யாவும் வெறும் வடிவங்கள்தாம். அவை ஆக்கப்பட்டவை அல்ல என்பதால் அழியக் கூடியவை அல்ல. இக்கருத்துக்களை அறிவால் கருத முடியுமே தவிர புலன்களால் காண முடியாது. புலனுக்குட்படும் பொருள்களின் பண்புகள் பல்வேறு கோணங்களில் வேறுபடுகின்றன. ஒரு பொருளின் பொதுப் பண்புகளின் தொகுப்பே அப்பொருளைப் பற்றிய கருத்தாகும். உதாரணமாக மனிதர்கள் இடத்திற்கிடம் காலத்திற்குக் காலம் வேறுபடலாம். ஆனால் 'மனிதன்' என்ற கருத்து மாறாது. மனிதன் என்பதற்கான பொதுப் பண்புகளின் தொகுப்பு 'மனிதன்' என்ற கருத்தை உருவாக்குகின்றது.

உலகியல் பொருள்கள் மாறுதன்மையன. ஆனால் பொதுப் பண்புகள் தரும் வடிவமைப்பு என்றும் மாறா நிலையுடையது. கருத்துக்கள் என்பன என்று மிருப்பவை; மாறாது நிலைத்து நிற்பவை. ஆக்கப்படுவனவோ அழிக்கப்படுவனவோ அல்ல; கால இட எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை. மாறா நிலையுடைய இக்கருத்துலகம் ஆதியும் அந்தமும் இல்லா நிலையுலகம்.

இதற்கு நேர் முரணான உலகம் என்றென்றும் மாறுதன்மை கொண்ட பொருள் நிறைந்த உலகம். இவை ஆக்கப்பட்ட பொருள்கள்; எனவே அழியக் கூடிய பொருள்கள் கால, இட, எல்லைகளுக்கு உட்பட்டவை. பிளேட்டோவின்

இந்த சிந்தனைக்கூடாகவே அவர் கொண்டு வந்த அழகியல் கொள்கைகள் பற்றியும் அறிய முடிகின்றது. அதாவது, இந்த மெய்யியல் அடித்தளத்துடனேயே அவரது அழகியல் கருத்துக்கள் வெளிப்பட்டன.

பிளேட்டோவின் அழகியல் கொள்கைகளை மெய்யியல் ரீதியில் ஆராயும் போது, அவரின் சிந்தனை வளர்ச்சியின் படிமுறைகளை அவதானிக்க முடிகின்றது. அவருடைய பௌதீகவதீதம், அறிவாராய்ச்சியியல் போன்றவற்றின் அடிப்படையிலேயே அவரது கருத்துக்கள் எழுகின்றன. பிளேட்டோ ஒரு கோவையான சிந்தனையாளர் என்று சொல்ல முடியாது. இதனால் சில முரண்பாடுகளை அவரது அழகியல் மெய்யியலில் பார்க்க முடிகின்றது.

அவரது பௌதீகவதீதம், அறிவாராய்ச்சியியல் என்பன சில முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அறிவாராய்ச்சியியல் சார்ந்த அறிவு முதல்வாதம் அறிவின் வெளிப்பாடாக காணப்படுகின்றது. இந்த அறிவு முதல்வாதம் இருமையில் முடிவடைகின்றது. ஆனால் இதனை பிளேட்டோ வெளிப்படையாக மறுக்கிறார். மறைஞான அறிவியல் அவரிடமே இருந்துள்ளது. அவ்வகையில் பிளேட்டோவினது மெய்யியலில் இவ்விரு கூறுகளையும் காணமுடிகின்றது. இவை பிளேட்டோவின் அழகியல் கோட்பாட்டிலும் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன.

மேலைத்தேய மெய்யியல் வரலாற்றில் அழகியல் பற்றிய முதல் மெய்யியல் கொள்கையை உருவாக்கியவர் பிளேட்டோ.

அழகியது எது?

அழகு எங்கே அமைந்திருக்கின்றது?

அதன் சாராம்சம் என்ன? என்ற கேள்விகளுக்கிடையே வேறுபாடு காணவேண்டும் என்று அழகியல் வரலாற்றில் பிரக்ஞைப் பூர்வமான கருத்துக்களை மூன் வைத்தவரும் அவரே.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்த உலகிலிருந்து அழகின் பரிணமிப்புக்களைப் பொறுக்கியெடுப்பதும், நமக்கு அழகியல் ரீதியான இன்பம் தருகின்ற உதாரணங்களையும் குறிப்பிடுவது எளிது. என்றாலும் அவை ஏன் அழகாக இருக்கின்றன, அவற்றைக் குறிப்பாக அழகாக ஆக்குவது எது, அதன் இயல்புகள் என்ன என்ற கேள்விகளுக்கு பதிலளிப்பது சிரமமானது என பிளேட்டோ குறிப்பிடுகின்றார்.

உலகில் காணப்படும் காட்சிகளின் அழகினை உய்த்துணர்தலே, அழகியலுக்கு அடிப்படை என்று பிளேட்டோ கருதினார். இதனை 'சிம்போசியம்' நூலில் மிக விரிவாக குறிப்பிட்டுள்ளார். அழகினை எடுத்துக் காட்டும் பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒரு பொதுவான நல்லியல்பு இருக்கின்றது. மனிதன் அழகுப் பொருட்களில் ஈடுபட்ட பின்னர் அழகிய அமைப்புக்களில் ஈடுபடுகின்றான். இந்த நிலைக்குப் பின் மனிதன் அழகு என்னும் கருத்தையே துய்க்கும் நிலையை அடைகிறான். ஒழுங்கும் அமைப்பும் அழகுக்கு அடிப்படையானது.

கலை, அதன் தன்மை, பயன் பற்றி 'குடியரசு' நூலில் விரிவாக விவாதித்துள்ளார். குடியரசின் (பக்கம் 31) பின்

வரும் உரையாடல் கலையின் பயனைப் பற்றி கூறுகின்றது.

“ஒவ்வொரு கலையும் ஒரு பயன் நோக்கியது தானே”

“ஆம்”

“அப்பயனுக்காக அக்கலை தேவையானவற்றைத் தேடிக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்?”

“ஆம். அதுவே கலையின் நோக்கம்.”

“ஆகவே, ஒரு கலையின் பயன் என்பது அதன் நிறைவு என்பதைத் தவிர வேறில்லையே”

கலையை வரைவிலக்கணப்படுத்த வந்த பிளேட்டோ 'குடியரசு' நூலில் 'கலை என்பது ஒருவகை கைவினைத்திறன்' என்றார். அதாவது கலை என்பது ஒன்றைத் திறமையாகச் செய்தல் என்றும் அது இயற்கையான விருப்பார்வத்தினால் தோற்றம் பெறுவது என்றும் கூறிய பிளேட்டோ, கலை அதன் பௌதீக அத்திலையில் 'பிரதிகளின் பிரதி' என்றும் வரையறுத்தார்.

கலை பற்றிய மெய்யியல் சார்ந்த கருத்துக்கள் 'கைவினை'ப் பொருட்கள் பற்றிய கருத்தில் முக்கியம் பெறுகிறது. குறிப்பாக மூன்று வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. கட்டிடக் கலை அல்லது காட்சி (ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடக் கலை)
2. காவியக் கலைகள் (இதிகாசம், தனிப்பாடல், நாடகக் கவிதைகள்)
3. இசையோடு கலந்த கலை (நடனம், பாடல்கள்)

பிளேட்டோவின் கருத்துப்படி இவையெல்லாம் கைவினைப் (Craft) பொருட்களில் அடங்குவன. கைவினைப் பொருட்கள் தொழில் திறமையை பிரதிப்பலிப்பதாக அமைகின்றது. ஆக்கத் திறமையைக் கொண்டது. Art என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் மூலச் சொல்லான Ars என்ற லத்தீன் சொல் ஒரு செயலை திறமையாகச் செய்வதைக் குறிக்கிறது. ஒரு பொருளை ஆக்கும் போது அதில் காணப்படும் தொழில் திறமை கலை எனப்படுகின்றது. இதனையே பிளேட்டோ 'கைவினை' என்றார்.

மாறுகின்ற அழகுக்களுக்கு அப்பால் உலகத்தில் அநேக பொருட்களுக்கு ஒரு தனித்துவமான அம்சம் இருக்கின்றது. அதுவே அவை எல்லாவற்றிலும் தோற்றம் பெறுகின்ற ஓர் அழகு. இதுவே குறித்த அந்த அழகின் இன்றியமையா வடிவம் அல்லது முழுமையான வடிவம். தனி உத்தினால் கருத்தியல் ரீதியாக இம்முழுமையான அழகு அல்லது இன்றியமையா அழகின் வடிவம் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்கூறப்பட்ட கருத்தினை பிளேட்டோவின் சிம்போசியம், குடியரசு, பியற்றஸ் போன்ற நூல்களில் காணலாம்.

பிளேட்டோவின் அழகியல் கொள்கையில் கவிதைக் கலைப் பற்றி அவர் கூறிய கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து கவனிக்கத்தக்கவை. ஆர்வம் ஊட்டும் கவிதைகளை, வீரர்களாக்கும் கவிதைகளை வளர்க்க முற்பட்டவர் பிளேட்டோ. இதற்கு மாறாக வலுவிழக்கச் செய்யும் மெல்லிய பாட்டுக்களையும் ஆண், பெண் தெய்வங்களின் தீச்செயல்களைக் கொண்டாடும்

“விதைகளையும் முற்றாகத் தடுக்க வேண்டும் என்றதுடன், அக்கவிதைகளை எழுதும் கவிஞர்களை நாடு கடத்த வேண்டும் என்றார். இத்தனைக்கும் அவரும் ஒரு கவிஞர். அவரது உரையாடல் நூல்களில் கவிதைத் தெறிப்புக்களைக் காணலாம். ஒரு கவிஞன் இன்னொரு கவிஞனை நாடு கடத்தச் சொல்வதுதான் பிளேட்டோ நூலில் காணும் வேடிக்கையான முரண் ஆகும்.

பிளேட்டோவின் ‘லைசிஸ்’ (Lysis) என்னும் நூலில் கவிஞர்கள் ஒருவகையில் ஞான ஆசிரியர்கள், ஞானத்தைப் பெற்று எடுத்தவர்கள் என்று அவர் ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் அவருடைய ‘குடியரசு’ நூலில் கவிஞர்கள் பயன் அற்றவர்கள் என்று கூறுகின்றார். மனித இனம் மேம்பாடடையச் செய்வதில் கவிஞர் ஒரு பங்கும் கொள்ளவில்லை என்று அவர் கூறுவது பொருத்தமற்றது. மெய்யியலுக்கும் கவிதைக்கும் உள்ள தொடர்பு எங்கும் எக்காலத்திலும் காணப் படுவதற்கு மாறாக இக்கருத்து அமைகின்றது.

பிளேட்டோ கூறிய கவிஞர்களைப் பற்றிய வசைகள் பெரும்பாலும் ‘கோமரை’ (Homer) உம் ஹெசியாட் (Hesiod) என்பவரையும் பற்றியாகும். இவர்கள் தெய்வங்களைத் தீயமனிதர்கள் ஆக்கினர். அத்துடன் அவர்களுக்கு இறவாமையும் சேர்த்தனர் என அவர் கருதினார். இலக்கியத்தின் இப்போக்கை பிளேட்டோ எதிர்த்துப் போராடினார். கிரேக்கர்களின் புராணக் கதைகளின் வரையறைக்குட்பட்டு பிளேட்டோ கூறிய வற்றில் உண்மை உண்டு. கிரேக்க

நாட்டிற்குப் பொருத்தமான ஒன்றைக் கொண்டு, உலகப் பொதுவான கருத்தாக ஒன்றைத் தோற்றுவித்ததே பிளேட்டோவின் குறையாகும்.

கலை மனிதனுக்கு எத்தகைய விளைவை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை ஆராய்ந்த பிளேட்டோ, கலை அழகினால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியானது தூய்மையானதாகவும், தீங்கு விளைவிக்காததாகவும் தொந்தரவு செய்யாததாகவும் இருக்க வேண்டும் எனக் கூறினார். இவ்வாறான தன்மையை நாடகக் கலையில் தான் அவதானிக்கவில்லை என்று அவர் கூறினார். நாடகமானது நாடகத் தன்மையினால் தீமையை வலிந்து பெற்றுக் கொள்கிறது என்றார். பிறரைப் போல பாசாங்கு செய்து நடிக்கும்போது, தீமையான அல்லது கெட்ட பண்புகளைக் கொண்டதாக நாம் மாற வேண்டி இருக்கும். இவ்வாறான நிலைமைகளில் மனிதன் தனது தனித்துவமான பண்புகளை இழக்கிறான்.

எனவே, பிளேட்டோ தனது இலட்சிய அரசில் தீமையான பண்புகளைக் கொண்ட பிறர் போன்று நடிக்கும் நடிப்பினை அனுமதிக்கவில்லை. அத்துடன் இவ்வாறான நடிப்பினால் பார்வையாளர்களை நிதானம் இழக்கின்ற வகையில் சிரிப்புக்குள்ளானவர்களாகவோ அல்லது கண்ணீர் விடுபவர்களாகவோ மயக்குகின்றோம். இந்நிலையில் கலையின் மகிழ்வுத் தன்மையானது பெறுமதியற்ற பண்புகளின் விளைவுகளைத் தருகின்றது என்ற அடிப்படையில் தண்டிக்கப்படுகின்றது. இதனால் கலையின் குதூகலத் தன்மை பாதிக்கப்படுகின்றது என

பிளேட்டோ கூறுகின்றார். புதிய பரிமாணங்களை கண்டு கொண்டிருக்கும் இன்றைய நாடகச் சூழலில் இத்தகைய கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை.

இசைக் கலையைப் பற்றி பேசுவந்த பிளேட்டோ, இசை மனிதனை நல்ல வளாக்குகின்றது என்றார். இசையானது சாந்தமான தன்மை உடையதாக இருக்க வேண்டும். இசையை கல்வித் தேவைக்காக மட்டுமன்றி, அமைதியான ஒரு மகிழ்ச்சிக்காகவும் அனுமதிக்கலாம் எனக் கூறிய அவர் எந்த இசை நன்மையை பிரதி செய்கின்றதோ அதற்கு தலை சிறந்ததொரு வடிவமுண்டு எனவும், அழகான இசை ஆன்மாவையும் அமைதியையும் நல்நிலையினையும் பிரதிபண்ணுவதாக இருக்கும் என்றார்.

பிளேட்டோ படைப்புத் திறனை ‘பிரயஞ்ச சாரத்தின்’ மேன்மையாகவோ, ஒளியாகவோ தான் கண்டார். இதனை புளோட்டினஸ், ஹெகல் (கீழைத்தேசத்தில் ஆனந்த குமாரசுவாமி) முதலான கருத்து முதல்வாதிகள் முன்னெடுத்துச் சென்றனர்.

மேலைத்தேய அழகியல் மெய்யியல் வரலாற்றின் முதல்வர் என்ற நிலையில் பிளேட்டோவின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அவருடைய அழகியல் பற்றிய மெய்யியல் ரீதியான விசாரணைகளும், கூர்மையான விமர்சனப் பார்வையும் எம்மை புதிய தேல்களுக்கு எடுத்துச் செல்லும் சத்தி படைத்தவை.

(1996ல் எழுதிய இந்தக் கட்டுரையை திருத்தி புதிய தகவல்களுடனும் செய்நேர்த்தியுடனும் எழுதியுள்ளேன்.)

ஒரு குறிப்பு :

அன்புள்ள ஆசிரியர்,

நீங்கள் இறுதியாக வெளியிட்ட ஏப்ரல் 2012 மல்லை இதழில் என்னைப் பற்றிய ஒரு சிறு கட்டுரை பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் உள்ள இரு தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன். கட்டுரை ஆசிரியர் தற்போது இலங்கையில் இல்லாத படியால் இது என்னை சிறு சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்குகின்றது.

Writing An Inheritance : Women' Writing In Sri Lankd (1860-1984 Vol I) என்னும் நூல் எங்களுடைய நிறுவனத்தினால் பிரசுரிக்கப்பட்டதே ஒழிய அந்நூல் என்னால் எழுதப்பட்டது அல்ல. இரண்டாவதாக வர இருக்கும் நூல்களின் பட்டியலில் ஒரு நூலின் தலைப்பு பிழையாக தரப்பட்டுள்ளது. பிழையாக தரப்பட்டுள்ள அதன் சரியான தலைப்பு Gendering Hindu System of Beliefs, Practices and Rituals. தயவு செய்து இத்தகவல்களைப் பிரசுரித்து பிழைகளை திருத்திக்கொண்டால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன். இவ் ஆங்கில நூல் இன்னும் பிரசுரிக்கப்படவில்லை.

இப்படிக்கு

செல்வி திருச்சந்திரன்

என்றோ... எப்போதோ
 ஏதோவொரு பறவையின்
 ஏச்சத்தால்
 பாறையின் மேல்
 உயிர்த்துப்படர்ந்து... அகன்ற
 கொடி நாம்!!!
 உயிர் வேர்கள்
 குன்றின் வேர் குடித்து
 குளிர்ந்தனவா?
 அல்லவெனில்
 எம் தண்மை கல்லுக்குள்
 ஈரம் நுழைத்ததுவா?
 புசிய நிறப் பாறைகளை
 புசியாற வைத்தவர் நாம்!
 கசியும் எமதுதிரத்தால்
 பூகோளம் சிவந்தது காண்!!!
 எச்சத்தின் வழிவந்த
 எச்சங்கள்... இன்றுலகின்
 மிச்சத்தை உண்ணுகிற
 மிலேச்சர்க்காய்ப் போராடும்.
 புறைவழி வந்தவர் நாம்
 பசி... தாகம்... தாங்கவென
 நூறு வழி உண்டு!... நுண்
 உருக்கொள்
 வேறுந்து
 நாறினும் நாம் உய்வோம்
 நாளை உலகய்யவென
 கணத்துள் முகம் நூறு
 காட்டும் வியாபாரம் எம்
 நிணத்துள் புளுவாய் நுழைய
 நினைத்தாலும் அனுமதியோம்!

மல்கை மே 2012 24

உலகம் சுழல்ய

ஒப்பம்

- ஆனந்த பிரசாத்

அந்தக் கதறல் ஒலி தான் கிளம்பிய இடத்தை நோக்கி என்னை ஈர்த்தெடுத்தது உடலுடன் இருந்தபோது இப்படி எங்கெங்கோ நிகழ்கின்றவற்றை அறிந்து கொள்வது அசாத்தியமாகவிருந்தது. ஊடகங்களின் வாயிலாக அறிந்தாலும் அவ்விடத்தை சென்றடைய போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள் தடையாயிருந்தன. இப்போது அப்படியல்ல நினைத்த கணத்தில் போகவும் உன்னிய இடத்தில் நிற்கவுங்கூடிய இயலுமை இப்பே திருக்கிறது.

இறைவன் சிரிக்கிறார்

= சிரிப்பு 4

- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

அந்தக் கதறல் எழுந்தது ஒரு தாயிடமிருந்து. இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண் தன் மடியிலே சிறுவனொருவனைக் கிடத்தி வைத்து கூக்குரலிட்டு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

“என்றை பிள்ளையோடை விளையாடுறெண்டு நிண்டிட்டு இப்பிடிக்கையை முறிச்சுப் போட்டுப் போட்டானே படுபாவி. சேர்ந்து விளையாடான பிள்ளையை இப்பிடிக்காரணகாரியமில்லாமல் கையைத் திருகி முறிச்சி விட்டிருக்கிறானே. கையைத் திருகிறதும் அவனுக்கொரு விளையாட்டு. மற்றவையை அழவைச்சுப் பாக்கிறதிலே ஒரே சந்தோஷம். இவ்வளவு கொடுமானவனை ஏனிந்தக் கடவுள் படைச்சாரோ தெரியேல்லை.”

அவளது கதறல் தொடர்ந்தது. நான் இறைவனைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவரோ ஒரு வீட்டினுள் துருதுருவென அலைந்து கொண்டிருந்த சிறுவனொருவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கள்ளமில்லாத சிரிப்பு அந்தச் சிறுவனின் அழகிய மனதைப் பிரதிபலித்தது. நான் இத்தகைய அருமையான சிறுவனைப் படைத்திருக்கிறேன் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாரோ என்னவோ? ஆனால் அப்பெண்ணின் வசைமொழி இவருக்குக் கேட்டிருக்கத்தானே வேண்டும். அவரது கவனம் அந்த விளையாடும் சிறுவன் பக்கமே இருக்கிறது.

அவனுக்கு விளையாட்டில் அலுப்புத் தட்டுகிறது. வீட்டில் வேறொருவரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவனிருக்கும் தொடர்மாடிக் குடியிருப்பில் வெளியே சென்று விளையாடவும் இடமில்லை.

மல்கை மே 2012 25

மெல்லச் சென்று கணினியின் முன்னே அமர்ந்து கொள்கிறான். ஏதாவது விளையாடலாமா? படம் வரையலாமா? என்று அவனுடைய மனம் ஊசலாடுகிறது.

கணினியில் திடீரென ஒரு விளையாட்டுத் தோற்றம் பெறுகிறது. உருக்காட்டி, உருக்காட்டி 'என்னை விளையாடு என்னை விளையாடு' என்று அவனை அழைக்கிறது. அவனும் அது என்ன விளையாட்டு என்று பார்க்கலாமே என எண்ணிச் சுட்டியைச் சொடுக்குகிறான். கணினித் திரையில் நிலுவை விடுகிறது.

ஒரு மனிதன் மோட்டார் வாகன மொன்றில் சென்று கொண்டிருக்கிறான். பின்னே சுடுகலன் பொருத்தப்பட்ட ஓர் ஊர்தி. இந்தச் சுடுகலனால் வாகனத்தில் செல்பவனைச் சுட்டு வீழ்த்த வேண்டும். இதுதான் விளையாட்டு.

சிறுவனுக்கும் சுவையான பொழுது போக்காக மனதிற்குப் பிடித்துப் போகவே ஆடத்தொடங்குகிறான். விறுவிறுப்பாக அது தொடர்கிறது. வாகன ஓட்டி விலகி விலகிச் செல்ல எப்படியும் அவனை அந்தச் சிறுவன் சுட்டு வீழ்த்திவிட வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்குள்ளே கூடத் தொற்றி விடுகிறது. ஒருவாறு சிறுவன் வெற்றி பெற்று கைகொட்டி ஆரவாரிக்கிறான்.

நானும் மகிழ்வுடன் இறைவனைப் பார்க்கிறேன். அவரது முகத்தில் வேதனையின் சாயல் தென்படுவது போன்றிருக்கிறது.

இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?

“இந்தச் சிறுவனை ஒவ்வொரு நாளும்

தொடர்ந்து கவனி.”

இறைவன் கட்டளையிடுகிறார். சாதாரண கட்டளையா? என் வினாவிற்குப் பதிலும் அதுதானோ?

மறுநாள் காலையிலேயே அவனைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தேன். அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டிலிருந்தார்கள். ஆனால் காற்றின் வேகத்துடன் போட்டியிட்டு பறந்து பறந்து வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அதே வேகத்தில் இயங்க வேண்டிய கட்டாயம் அந்தச் சிறுவனுக்கு. இரு வரும் பணியகத்திற்குச் செல்லும் போது அவனும் பாடசாலைக்குச் செல்கிறான்.

மதியம் அப்பா அவனைப் பாடசாலை யிலிருந்து அழைத்து வருகிறார். அம்மா அவசரமாக உடையை மாற்ற ஆரம்பிக்கிறார்.

“அம்மா இண்டைக்கு கணக்குச் சோதினை...” சிறுவன் எதுவோ ஆர்வமாகக் கூற ஆரம்பிக்கிறான்.

“அம்மாவுக்கு நேரம் போகுது. எல்லாம் பின்னேரம் கதைப்பம்” கூறியபடியே அம்மா உணவைப் பரிமாறி அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு தானும் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிடுகிறார். இடைக்கிடையே அவனது தட்டிலுள்ளதையும் பிசைந்து ஊட்டி விடுகிறார். தாய் அதைத் தொடர வேண்டுமென்ற ஆவல் பிள்ளைக்கு. அதைச் செய்யவே இயலாத அவசரம் தாய்க்கு. தான் உண்டு முடித்ததும், “சாப்பிட்டிட்டு கைகழுவிப் போட்டு விளையாடுங்கோ. அம்மா வருமட்டும் கவனமாயிருக்க வேணும்” எனக் கூறி விட்டு அம்மா போய் விடுகிறார்.

தொலைக்காட்சியை இயக்கி விட்டு அதன் முன் உணவுடன் உட்காருகிறான் சிறுவன். சண்டைக் காட்சியொன்று அதில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பெரிய வகுப்பு அண்ணாமார் இதேபோல் சண்டை பிடித்து விளையாடியது அவனுக்கு நினைவு வருகிறது. தானும் அப்படிச் செய்து பார்த்தாலென்ன என்ற எண்ணம் தோன்றவே கையைக் கழுவி பாவனை செய்கிறான். துப்பாக்கியுடன் பொழுது கழிகிறது.

அம்மா வந்ததும் ஆவலுடன் ஓடிச் சென்ற அவனுடைய கையில் சொக்லேற் கொலுவேறுகிறது. அதேசமயம் “அம்மா களைச்சுப் போய் வந்திருக்கிறீன். நிறைய வேலையளிக்கு. சொக்லேற்றைச் சாப்பிட்டிட்டு வெளிக்கிட்டுங்கோ. அப்பா வந்த உடனை ரியூசனுக்குப் போகவேணும்” என்று கூறியபடி அம்மா வேலைகளுள் மூழ்கி விடுகிறார். அப்பா வந்ததும் அவனை அழைத்துச் செல்வதில் மட்டுமே அக்கறை காட்டுகிறார்.

அவன் மீண்டும் வீடு திரும்பும் போது இருள் பரவ ஆரம்பித்து விடுகிறது. படிப்பு, வீட்டு வேலை, இரவு உணவு என்று அவனது இரவுப் பொழுது நகர்ந்து உறக்கத்தில் முடிகிறது. படிப்பு என்றதுமே அவனுக்குக் கசக்கிறது.

இதே சுற்றுவட்டத்திலேதான் அவனது நாளாந்த வாழ்க்கை சுழல்கிறது. பொழுதைப் போக்க கணினியையும் தொலைக் காட்சியையும் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு அவன் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

அன்றும் கணினியில் அதே விளையாட்டில் அச்சிறுவன் ஈடுபட்டிருக்கிறான்.

இறுதியில் வாகனக்காரனைச் சுட்டு வீழ்த்தி விட்டு அட்டகாசமாய்ச் சிரிக்கிறான். வில்லன் சிரிப்பு என்பார்களே அப்படியொரு சிரிப்பு. குழந்தைத்தனமான, அவனுக்கே யுரித்தாயிருந்த இனிமையான சிரிப்பினை அவன் தொலைத்து விட்டானோ என்றொரு பயம் எனக்குள் படர்கிறது.

அந்தச் சிறுவன் கடகடவென ஓடிச் சென்று தன் விளையாட்டுப் பொருட்களிடையே துப்பாக்கியைத் தேடி எடுத்துக் கொள்கிறான். கண்ணெதிரே இல்லாத கற்பனை எதிரியைக் குறி வைத்துப் பதுங்குகிறான். உருண்டு நிலையெடுத்து சுட்டுத் தள்ளுகிறான். வெறியொன்று அவனது மனதினுள் விஸ்வரூபம் கொள்வது முகத்திலே அப்படியே தெரிகிறது.

இப்பொழுதெல்லாம் கணினியில் வேறு விளையாட்டுகள் இடைமறித்து அழைத்தாலும் அவற்றை அலட்சியம் செய்து விட்டு இதே விளையாட்டிலேதான் ஈடுபடுகிறான். பொம்மைத் துப்பாக்கியை வைத்துக் கொண்டு செய்யும் தினசரி நிகழ்ச்சியாகி விட்டது. சுட்டுத்தள்ள வேண்டும் என்ற வேகம் அவனுள் தினவு கொள்கிறது. இளமையில் கல்வி மட்டுந்தான் கல்வெட்டெனப் பதியுமா? குழந்தை மனதில் எதைப் பதித்தாலும் பதிந்து விடும்.

அவனது இயல்பை மாற்றமடையச் செய்ய வேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் இயல்வில்லையே...

இப்போது இறைவனை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் என்னால் இயலவில்லை.

ஐயையோ இதென்ன அபத்தம்! அந்தச் சிறுவனின் கையில் உண்மைத்

துவக்கு!

அவனது தந்தை ஏதோ கவர்சத்திலே தனது இப்பாக்கியை வெளியே வைத்து விட்டுப் போய்விட்டார். இப்போது அது அவனது கைகளில்! பாடசாலைப் புத்தகம் களுக்கிடையே அது இடம்பிடித்தது கொள் கியது.

அவனது வகுப்பறையில் பாடங்கள் ஆரம்பமாகப் போகின்றன. உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியுமாக இருந்த பாணவர்களை நோக்கி புன்னகை மூத்த முகத்துடன் ஆசிரியர் வருகிறார்.

படப்பட படப்பட

வகுப்பறை மயான பூமியாகக் கிடக்கிறது.

பாடசாலைக்கு ஏன் தப்பாக்கி!

மல்லிகை இயந்திரம் எந்திராதாரம்
கேள்பவர்கள் கவனித்து...

ஆண்டுச் சந்தா 600/-
தனிப்பிரதி 40/-
ஆண்டு மலர் 200/-

தொழில்நுட்ப கருவியாகக் கருதப்படுகிறது. விநியோகம் செய்யப்படுகிறது. வந்த செலவுகளுக்கு

Domini Jewels 0721 0004231 - Rattori National Bank Sea Street, Colombo 11

தமிழகத்தை அனுப்புவதற்கு Domini Jewels எதற்கு இப்பி. ஏம். தாளவை அறிய வேண்டும்? கைப்பாடுகளை வெளியே வைக்க வேண்டியது. **Domini Jewels** என அழைக்கப்படுகிறது. இதைப் பெற்றுக் கொள்ளும் முன்னாலே பற்றாக்கியே கைப்பாட்டும் தனிப்பட்ட கருவிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அனுப்புவதற்கு **Domini Jewels Rattori** பி. ஏ. எதற்கு இப்பி. ஏம். அனுப்புவதும்.

இந்திரமணி இயந்திரங்கள் வெறு விநியோகமே! சேக்தம் குப்பா தயார் கைப்பாட்டை பற்றியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி:
 07214, ஸ்ரீ லக்ஷ்மி சாலை, கோழங்கம், 13, தொலைபேசி: 2320721

கந்தசயி சேவையடி விதியால்: கைக்கிளில் கவசராயர் வந்துகொண்டு இருக்கிறார்.

அவனை வழி மறிக்க வாய்ப்பள் தேவன், சண்டித்தனமாகத் தன்னைத் தெரியுமா என வினாவினான். அவனை அடையவையம் காணக் கனகராசரவர்க்கும் சண்டம் ஏதும் இருக்கவில்லை. "நீயே சேவையடி முதலாளி அருவாரவத்தின் இளைய மகன் நாகராசரவரே" என பதிலளித்தான்.

"தெரிந்தது நல்லது. இனிமேல் கவசரி விதி சலா வராயிடுவா. என்னை நீ கண்டால், கவசரி காவும் வேலைகளைச் சொல்லப்படாது, தெரிந்ததா?"

கனகராசரவர்க்குத் தயக்கமில்லை போனது!

அதேவேளை இரண்டு தினம் கனகராசர முன்னைய தினம் கவசரி உலா வந்த வேளை, "இன்னம் ஒருத்தர் முன்னுக்கு வாங்கோ" எனக் கோயில் குருக்கள் உரத்த குரலில் கூப்பிட அவ் விடத்தில் கவசரி தயக்கமடைய வேறு ஆட்கள் இல்லாததால், தான் முன் சென்று கொம்புக்குத் தேவன் கொடுத்தது துக்கிச் செல்ல, எங்கிருந்தோ அவசரம் அவசரமாக ஓர் மூம் நடைபயமாக வந்த நாகராசர, "நான் வந்திட்டன் கவசரி, இனி நீ விவசியி போகலாம், நான் துக்கிறேன்" என்றதைத் தான் பரவாய் பண்ணா ததும், நாகராசரவர்க்கு முகம் கறுத்ததும் திணைவுக்கு வந்தது. கவசரி தரக்கொண்ட நெற்றியில் தடித்த படபட வரியிற் பாணவர்க்கும் தங்கப்பவன் சங்கிவி. அளவரில் ஒம் முருகை சாம்பலா - மார்புக் குவையாத வெணுத்த வெள்ளை வேட்டி முதலிய ஆகா அணியில் எடுப்பாக வந்து, வயந்த நாகராசர தலைக்குவிசுடன் பின்வாங்கியதும் திணைவிற் பவிச்சிட்டது.

குடப்பு

- வேல் அமுதன்

"அப்படி என்ன செய்திட்டன் என்று வழிமறிக்கிறாய்? விடு வழிகைய! நான் அவசர அலுவலகம் சந்திக்கும் போதான்" என்றான், கவசராயர்.

"உனக்கு அவசரம். ஆனால், என்னை அந்தியாவசியம்? கவசரி இரு எங்குடையார். நாய்க் கவசரிருக்கலை. எங்குடைய கோயிலில்து. என்னரை தாத்தா இந்தியர் விதானை. அதோடா இந்த முருகன் கோயில் தர்மகர்த்தா. நீயே வந்தான் வந்தான். நீ இஞ்சை இனி நடப்பு நாட்டானை காட்டினால், நான் இப்படியே பேசுவன் என்று நினைக்காதே. பேசப் போயது இது!" எனச் சொல்லி பக்கற்றன் இருந்த தளையிசுக் வில்லுக்கத்தையை இழுத்து எடுக்கு சுடரென அழக்கி கரிய கக்கினைய நீயிர்த்திக் கவசரித்தான்.

அமரகவி அல்லாமா இக்பால்

- சாரணா கைய்யும்

தூங்கிக் கிடந்த முஸ்லிம் சமூகத்தைத் தட்டியெழுப்பிய கவிஞர்களுள் அல்லாமா இக்பால், ஒரு விடிவெள்ளி ஆவார்.

கவிஞர் இக்பால், இஸ்லாத்தின் சட்ட திட்டங்களை நன்கு அலசி ஆராய்ந்த ஒரு தத்துவ வித்தகர். எதையும் குர்ஆனுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் சிந்தனையாளர்.

“என் இதயத்தில் நிறைந்து நிற்பதெல்லாம் திருக்குர்ஆனே. என் பிரசாரத்தில் அது இல்லையோ உயிரே இல்லை” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதை ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் இதயத்தில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொள்வது அத்தியாவசியமாகும்.

வெறும் கற்பனை உலகை மட்டும் பாடித் திரிந்த கவிஞரல்ல இக்பால். முஸ்லிம் களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணியாக அமைந்தவைகளைக் கருத்திற் கொண்டு, கவிதை இயற்றினார். அல்லாமா இக்பாலின் கவிதைகளைப் படிக்கும் போது, இதை நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியும்.

“முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை எப்படியிருந்தது என்று உனக்கு நான் காட்ட வேண்டுமா? அவர்கள் இறைவனைப் பற்றிய எண்ணத்தில் பித்துப் பிடித்து நின்றார்கள். என்றும் அழியாத - அழிய முடியாத உண்மைகளை அவர்கள் அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுது நாம் வாழக்கூடியது உண்மையான வாழ்க்கை அல்ல. பிளேட்டோவின் தத்துவப் பேச்சிலும், அவர் தூவிவிட்ட மயக்க மருந்திலும் நாம் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்” என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். இங்கு, ‘பித்துப்பிடித்து’ என்ற சொல்லுக்கு, இறைவன் மீது கொண்ட அசைக்க முடியாத விசுவாசத்தையே குறிக்கிறது என்பது பொருள்.

இஸ்லாம், அரபு மண்ணிலிருந்து வெளியேறிய போது, பல்வேறு மேல்நாட்டுத் தத்துவக் கருத்துக்களின் தாக்கத்தினால், இஸ்லாத்தில் ஏற்பட்ட விளைவுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார் இக்பால். ‘இறைவன் ஒருவன்’ என்னும் கொள்கையின் அத்திவாரத்திலே இஸ்லாம் கட்டியெழுப்பப் பெற்றது. ஆனால், இதை நாவால் உச்சரித்து விட்டால், ஒருவன் உண்மை முஸ்லிமாகி விட முடியாது.

“இறைவனைத் தவிர்த்த வேறு எதற்கும் - யாருக்கும் முஸ்லிம் அடிமை யல்லன். பேரரசன் பிரிவுக்கு முன்னால் போய் நின்றாலும், அவன் தலை தாழாது என்ற உணர்வுடையவனே... உண்மை முஸ்லிமா வான்” என்று அல்லாமா இக்பால் ஆணித் தரமாக அறைகின்றார்.

உலகில், சாந்தியும் சமாதானமும் நிலைபெற வழிகாட்ட வேண்டிய உலமாக்கள் பிளவுபட்டு, மக்களிடையே குழப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்ட போக்கைக் கடுமையாகச் சாடுகிறார், கவிஞர்.

இஸ்லாமிய சித்தாந்தங்களைச் சீர்குலைத்துப் பிழைக்கும் முல்லாக்களைப் பற்றி,

“இறைவா, என்னை மன்னித்துக் கொள். முல்லாவை சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பாதே!
... ..
... ..

சுவர்க்கத்தில் கோயில் இல்லை; மஸ்ஜித் இல்லை; பொய்யும் புறகுமில்லை; ஏமாறும் மக்களும் இல்லை. ஆகவே, அவருக்கேற்ற இடம் அதுவல்ல” என்று அர்த்த புஷ்டியுள்ள ஒரு கருத்தை நகைச் சுவை ததும்ப பாடிக்காட்டுகின்றார்.

தலைவிதியை நொந்து கொள்ளும் முஸ்லிமைப் பார்த்து,

“இஸ்லாத்திற்கு தலைவிதி என்பது கிடையாது. இஸ்லாமே தலைவிதியாக இருக்கிறது. முஸ்லிமின் தலைவிதி இறைமறையில் தான் இருக்கிறது. இறைமறையைப் பேணினால், முஸ்லிம் தனது தலைவிதியை நேரான வழியில், சீரான முறையில் அமைத்துக் கொள்ள முடியும்” என்ற கருத்து சிந்தனைக்கு விருந்தாகத் தந்துள்ளார்.

மேல்நாட்டில் கல்வி பயின்று, பல்வேறு துறைகளில் பட்டம் பெற்றவர் இக்பால். எனினும் மேல்நாட்டு நாகரிகம் அவரைத் தடம்பெயரச் செய்வதற்கு மாறாக வெறும் பிணையே ஏற்படுத்திவிட்டதெனலாம்.

மேல்நாட்டு ஜனநாயக ஆட்சிமுறையைப் பற்றிக் கூறும்போது, “மேலைய நாட

டின ஜனநாயகம் புதிதல்ல; குழப்பத்தையும் அடிமைத்தனத்தையும் உண்டாக்கிய சூனியக்காரியின் புழம் பாடலே அது. மக்கள் விருப்பம் என்ற திரைமறைவிலே உள்ள ஏதேச்சதிகார புத்தத்தான் அது. சட்டசபை, சீர்திருத்தங்கள், சலுகைகள், உரிமைகள் யாவும் மக்களை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தும் தூக்க மருந்துகளே. சட்டசபையில் நெருப்பெனப் பேசுவார்கள். ஆனால், திரைமறைவில் பெரும் பொருள் திரட்டுவதற்குப் பயன்படும் ஆயுதமே அது” என்று மேல்நாட்டு யதார்த்த நிலையை சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

மேலும், “மனிதனது ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு ஒரு பெருந்தடையாக இருப்பது இன்றைய ஐரோப்பிய நாடுகள்தான். ஒரு சில தனவந்தர்களின் சுகபோகத்திற்காக இலட்சக்கணக்கான ஏழைகளைச் சுரண்டுவது தான் அவற்றின் அடிப்படை. அந்த நாட்டுக் கலையும் இலக்கியமும் சமுதாயத்தை எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் வகையில், மக்களிடையே வன்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் ஊட்டுவதற்குப் பகரமாக ஒரு சிலரது வளத்தை வளர்க்க வழிகோலவே உதவுகின்றன” என்ற அல்லாமா வின் தீர்க்கதரிசனம் இன்று எம் கண் முன் விரிகின்றது.

இக்பாலின் கவிதைகளில் ஈர்க்கப் படாத மக்களே இல்லையெனலாம். மேல்நாட்டார், இக்பாலின் கவிதைப் பொருள் தங்களைத் தாக்குகின்றதென்று அறிந்திருந்தும் அவரைப் பாராட்டுகின்றார்கள் என்றால், அது வெறும் புகழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது!

அல்லாமா இக்பால் அவர்களை ஏனையோர் அறிந்திருக்கும் அளவுக்கு முஸ்லிம்கள் அறியாதிருப்பது துரதிஷ்டமே!

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

2012 ஜூன் 2ஆம், 3ஆம், 4ஆம் திகதிகளில் நடத்தவுள்ள

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் தனது 70ஆம் ஆண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டு இலங்கை ஜூன் 2ஆம், 3ஆம், 4ஆம் திகதிகளில் உலகத்தமிழ் இலக்கிய மாநாடு ஒன்றை "தமிழ் இலக்கியமும், சமூகமும் - இன்றும் நானையும்" என்ற கொள்கை பொருளில் நடத்தவுள்ளது. மாநாட்டுத் தொனிப் பொருளுக்கு அமைவான ஆய்வரங்கு களும் கலை நிகழ்ச்சிகளும் அதில் இடம்பெறும். மாநாட்டின் முன்னோடி நிகழ்ச்சியாக நவீன தமிழ் இலக்கியப் போக்கின் திருப்பு முனையாக அமைந்த பாகாவை பாரதியைக் கௌரவிக்கும் வகையில் பாரதி விழாவொன்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. சென்னை பாரதியார் சங்கத்தினர் இணைந்து நடத்தப்படும் மேற்படி பாரதி விழா ஜூன் 1ஆம் திகதி இடம்பெறும்.

மாநாட்டு ஆய்வரங்குகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிப்பதற்கு சிறுவர் இலக்கியம், புனைகதை, கவிதை, கட்டுரை, ஆவணப்படுத்தல், விமர்சனம், நிகழ்த்து கலைகள், இலக்கியக் கோட்பாடுகள், பொன்னியம், இதழியல், இளையமும் கலைப் பதிவுகளும் முதலான விடயங்கள் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆய்வாளர்களிடம் இருந்து கோரப்படுகின்றன.

மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர் ஒன்றும் வெளிவிடப்படவுள்ளது. இம்மலருக்கு கட்டுரை சமர்ப்பிக்க விரும்புவோர் மாநாட்டின் தொனிப்பொருளுக்கு அமைய நெற்குழிப்பிடப்பட்ட விடயப் புரப்புகளில் ஏதாவதொன்றைத் தெரிவு செய்து எழுதலாம். ஏப்ரல் மாதம் 30ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கட்டுரைகள் எங்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக கணினியில் தட்டச்சு செய்து யின்னாற் சலில் அனுப்ப வேண்டும். மலருக்கான கட்டுரைகள் சமர்ப்பிப்பதற்கு எவ்வித கட்டணமும் இல்லை. கட்டுரைகள் சிறப்பு மலரில் இடம்பெறாமல்தகு கட்டுரையாளருக்கு மலரின் ஒரு பிரதியும் சான்றிதழும் வழங்கப்படும்.

மாநாட்டின் பேராளராக கலந்துகொள்ள விரும்புபவர்கள் உரிய விண்ணப்பப் படிவத்தைப் பூர்த்தி செய்து பேராளர் கட்டணத்தைச் செலுத்தி, அதற்கான பற்றுச்சீட்டின் பணகப் படிப் பிரதியையும் இணைத்து ஏப்ரல் 30ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கிடைக்கக் கூடிய வகை

மலர்வகை மே 2012 ி 32

யில் அனுப்பி வைக்க வேண்டும். பேராளர் கட்டணமாக இலங்கைப் பேராளர்கள் தலா 1500 ரூபாயும், வெளி நாட்டுப் பேராளர்கள் தலா 25 அமெரிக்க டொலரும் செலுத்த வேண்டும்.

பேராளர்களுக்கு மாநாடு நடைபெறும் நாட்களில் உணவு, தேநீர் போன்றவற்றுடன் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர், ஏதைய வெளிப்புக் கள், கோப்பு ஆகியவை அடங்கிய மாநாட்டு இலச்சினை பொறித்த கை வழங்கப்படும். ஆய்வாளராகக் கலந்து கொள்பவர்களும் பேராளர்களாகச் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பேராளர்கள் கலாருக்கும் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

மாநாடு ஜூன் 2ஆம் திகதி காலை 9 மணிக்கு ஊர்வலத்துடன் ஆரம்பமாகும். தொடர்ந்து இடம்பெறும் அங்குராப்பண விழாவில் பிரதான உரைகள், மலர் வெளியீடு என்பன இடம்பெறும். தொடர்ந்து மூன்று நாட்களும் ஆய்வரங்குகளும், மாலை கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெறும். மாநாட்டு நிகழ்வுகள் யாவும் உலகின் கலை பாகவர்களிலும் இருந்து பார்வையிடக் கூடியதாக ஒளிபரப்புச் செய்யப்படும்.

மாநாட்டின் பார்வையாளராக மட்டும் கலந்து கொள்பவர்கள் கட்டணம் எதுவும் செலுத்த வேண்டியதில்லை.

பேராளர் விண்ணப்பங்கள், ஆய்வுச் சருக்கங்கள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி : இலக்கியக் குழுச் செயலாளர், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், 7, 57வது முழுக்கை, கொழும்பு 06, ஸ்ரீலங்கை. யின்னாற்சல் முகவரி : 88828111 conference2012@gmail.com மேலதிகத் தொடர்புகளுக்கு :- தொலை யூசி இலக்கம் - 194 777 306506

விண்ணப்பப் படிவங்களை எய்லிவாச மிட்ட முத்திரை ஏடாய் (ரீண்ட்) கடித உறை ஒன்றை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். விண்ணப்பப் படிவங்களை தமிழ்ச்சங்கத்தின் என்ற இணைத்தளம் மூலமும் பதி ஏற்றுகாம் செய்யலாம்.

ஆ-இரணபதி பாலசுந்தரன், பொதுச் செயலாளர் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்.

மழத்த கவிதை ஆளுமைகளில் ஒருவரான சண்முகம் சிவலிங்கம் சமீபத்தில் காலமானார். மழத்து கலை இலக்கியத்துறையில் அவரது பங்களிப்பு என்பது வெறாமனே கவிதைத் துறையில் மட்டுமே அல்லாமல் விமர்சனம், சிறுகதை எனப் பல தளங்களில் விரிந்த ஒன்று. அவரது மனறவுக்கு மல்லிகை தனது அஞ்சலியைத் செலுத்திக் கொள்கின்றது.

- ஆசிரியர்

மலர்வகை மே 2012 ி 33

ஈழக்கவியின் கீரு அரசியல் கவிதைகள்

கண்ணீரில் வெடிக்கும் வாக்குறுதிகள்

கிழிந்துப்போன இதயத்தோடு
கத்திக் கொண்டிருந்தாள் கிழவி

சிறுவர்கள் கற்களை எறிந்தனர்
தூஷண வார்த்தைகள் கிழவியின்
பொக்கைவாய்க் கடலில் சுனாமியாயின

மாடிவீட்டு வேலைக்காரி வீசிய
சுடுநீர் அவளுடலில் பட்டுத்தெறிக்க
ஓடி விழுந்து எழுந்தோடி விழுந்து
கதறிக் கதறி அழுதாள் கிழவி

அவளமுத கண்ணீரில்
இருபதிலிருந்து அறுபது வரை
அவளிடம் 'ஓட்டு' வாங்கிய
அத்தனை அரசியல்வாதிகளும்
வாக்குறுதிகள் வெடித்துச் சிதறின
ஊரே நாறத்தொடங்கியது

மலர்ந்த முகத்தோடு
தெரு ஓரத்தில்
கிழவி செத்துப்போனாள்.

காறவை நக்கும் வெட்கம்
கெட்டவர்கள்

வெட்கம் கெட்டவர்கள்
வீட்டுக்கு வந்தார்கள்
ஓட்டுக் கேட்டு

அடுப்படியில் தூங்கும் பூனை
நீண்டநாள் குடு காணாமையினால்
எழுந்து வந்து எட்டிப்பார்த்தது

பேய்களுக்குப்
பயந்து விட்டது போல
தெருநாய்கள் பயங்கரமாய்
ஊளையிட்டன

அநியாயம் வந்துவிட்டதை
அறிந்துக்கொண்டது போல
அடுத்த வீட்டு பசுமாடு
கயிற்றை பிய்த்துக் கொண்டு ஓடத்
தொடங்கியது
அதன் கன்று கதறிக்கொண்டு
பின்னால் ஓடியது

வந்தவர்கள் குடையைப்
பிடித்தவாறு
அப்பாவோடு பேசினார்கள்
“வெட்டினாலும் உங்கள் இரத்தமும்
நம்ம கட்சி நிறம் தானே”
அப்பா தலையை ஆட்டினார்.

குண்டுசித் தங்கச்சி பசி தாங்காமல்
பதறினாள்
பாட்டி திட்டியவாறு
காறித் துப்பினாள்
வந்தவர்கள் அதை நக்கிப்
போனார்கள்.

Happy Photo

Excellent
Photographers
Modern Computerized
Photography
For
Wedding Portraits
&
Child Sittings

Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licences
Within 15 Minutes

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

2012 மார்ச் மல்லிகை இதழில் வெளியான எனது குள்ளன் சிறுவர் நாவல் பற்றி மேமன்கவி அவர்கள் தந்திருந்த விமர்சனம் கருத்துக்கள் பற்றிய சில கருத்துக்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என நினைக்கிறேன்.

உண்மையில் எனது மனதைத் தொட்ட விமர்சனம் இது என்று கூறுவதில் மகிழ்ச்சியுறுகிறேன். ஏனெனில் நான் எண்ணிப் பார்க்காத, தேடிப் பார்க்காத நூல்களைப் பற்றியும், திரைப்படங்களையும் முன் உதாரணங்களாக எடுத்துக் காட்டி அவற்றை ஆழ்ந்து அறிந்து பயனுள்ள கருத்துக்களை விமர்சனத்துக்கு அணி சேர்த்திருக்கிறார்.

சிறுவர் கலை, இலக்கியங்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும், அவை எத்தகைய கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும், அவற்றின் அமைப்பு எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும் என்ற அரிய கருத்துக்களையும் தந்திருக்கிறார்.

பொதுவாக நாங்கள் ஒரு நூலைப் பற்றிய விமர்சனத்தைச் செய்யும் பொழுது அதனுள்ளே அடங்கியுள்ள கதைகளில் காணப்படும் தன்மைகளை வைத்துக் கொண்டே விமர்சனத்தைச் செய்வோம். அதற்காக வேறு நூல்களைப் படித்து அதற்குத் தேவையான கருத்துக்களைத் தேடிப்பிடித்து விமர்சனத்துக்கு அழகு சேர்ப்ப தில்லை. அது முடியாத காரியமும் கூட. ஆனால் குள்ளன் விமர்சனத்துக்காக கவிஞர் ஆங்கில நூல்களை எல்லாம் தேடிப்பிடித்து சுற்று உதாரணங்களைத் தந்திருப்பது அவரது வாசிப்பின் மகத்துவத்தையும், தேடுதலின் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அத்தோடு குள்ளர் இனத்தைப் பற்றி சமூகம் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்கள் எத்தகையது, உண்மையில் அவர்கள் சமூகத்தில் மதிக்கப்படக் கூடியவர்கள் என்ற உண்மையையும் இந்த விமர்சனத்தினூடே சமூகத்துக்கு சேதியாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

மேலும், ஒரு விமர்சனம் அந்நூலை எழுதியவரைத் திருப்திப்படுத்துவதாக அமையக் கூடாது. நூலில் சொல்லப்படும் கதையினூடாக சமூகத்துக்க என்ன நன்மைகள் கிடைக்க வேண்டும், அதில் உள்ள குறைபாடுகள் என்ன? அதன் நிறைவுத் தன்மை என்ன, எத்தகைய விடயங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும், எத்தகைய விடயங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்? என்ற விசாலித்த பார்வை அதில் தொனிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஒரு முழுமையான விமர்சனத்தை ஒரு விமர்சகன் வாசகர் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர முடியும்.

நடுநிலையில் நின்று குறை நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதானது ஓர் எழுத்தாளன் தனது குறைகளைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமை

கிறது. ஏனெனில், தான் எழுதும்போது தெரியாத குறைகள் ஒரு விமர்சகனின் பார்வையில் விமர்சனமாக வரும் பொழுது தெரியவரும். இதனைத் திறமையாகவே செய்திருக்கிறார் மேமன்கவி அவர்கள். இத்தகைய விமர்சனங்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆரோக்கியமாக அமையும் என்ற ஒரு கருத்தும் எனக்கு உண்டு. அவர் தந்த விமர்சனத்துக்கும், கருத்துகளுக்கும் எனது மனம் குளிர்ந்த நன்றிகள்.

மாவனல்லை. -எம்.எம்.மன்கூர்

சமீபத்தில்தான் மல்லிகையின் 47-வது ஆண்டு மலரை முழுவதும் படித்துப் பார்த்தேன். இந்த மண்ணில் இப்படியு மொரு மாத இதழ் தொடர்ந்து வருகின்றதே எனப் பெருமையாக இருந்தது. அந்தச் சந்தோஷத்தில் தமிழ்நாட்டுக் கோவையில் இருக்கும் எனது நீண்டநாளைய இலக்கிய நண்பனுக்கு அந்த மலரை அனுப்பி வைத்தேன். அவனும் மலரைப் படித்துவிட்டுப் பிரமிப்புடன் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதியுள்ளான்.

நல்லூர். - க.சிவசூரியன்

இப்பொழுதிலிருந்தே மல்லிகையின் 50-வது ஆண்டு மலரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவர்களில் நானும் ஒருவன்.

சிற்றிலக்கிய ஏடொன்று தனது 50-வது ஆண்டைத் தொட்டு நிற்பது, தமிழ் கூறும் வரலாற்றில் மிகப் பெரிய சாதனைகளில் ஒன்று. உண்மையாகவும் ஆழமாகவும் இலக்கிய ஆர்வம் அதாவது இலக்கிய வெறி இருந்தால் மாதிரம்தான் இது நடைமுறைச் சாத்திய

மாகலாம்.

நான் மல்லிகையின் நீண்டநாள் வாசகன். ஒவ்வொரு மல்லிகை இதழையும் நான் பத்திரமாகத் சேமித்து வைத்திருக்கின்றேன். காரணம் உடன் சமகாலத்தில் இத்தகைய இலக்கிய இதழ்களின் காத்திரம் பலராலும் விளங்கப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால், காலஞ்செல்லத் செல்லத்தான் - ஆண்டுகள் பல கடந்ததன் பின்னர்தான் இத்தகைய இலக்கிய இதழ்களின் உள்ளடக்கக் காத்திரம் தெரியவரும்.

சன்னாகம். ம.சுழந்தைவேல்

எனக்கொரு நீண்டநாள் ஆசை. ஆண்டுக்கொரு முறையாவது மல்லிகையில் எழுதுகின்றவர்கள், மல்லிகை அபிமானிகள், தீவிர வாசகர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கியதாக ஒன்றுகூடல் ஒன்றை நடத்த வேண்டுமென்பதே எனது அவ்வாசையாகும்

இலங்கையில் பல பிரதேசங்களில் அந்த இலக்கிய ஒன்றுகூடலை ஒழுங்கு செய்யலாம். மல்லிகை அபிமானிகள் தங்கள் தங்களது பகுதிகளில் இந்த இலக்கிய ஒன்றுகூடலை நடத்த உதவி செய்யலாம்.

மல்லிகை வளர்ந்த அளவுக்குப் பரந்துபட்டுப் பரவி வாசிக்கப்படுவ தில்லை என்ற எண்ணம் எனக்கு நீண்ட நெடுங்காலமாகவே உண்டு. இது உண்மையும் கூட. இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் இக்குறைப்பாட்டையும் நிவர்த்தி செய்துகொள்ள முடியும்.

வவுனியா. எம்.மதுசூதனன்

தனது கடமையில் தவறிவிட்டது போன்ற உணர்வுக்காளானான் பொடி ஸிஞ்சோ. இருபது வருடங்களுக்கு மேலான கடமையில் கரும்புள்ளி விழுந்து விட்டதோவென்று அதிர்ந்து போனான்.

ஆங்காங்கே தெம்பிலிக் குரும்பைக் கோம்பைகள் காணப்பட்டன. இன்றோ நேற்றோ பிடுங்கப்பட்டதுபோல் அவை தெரிந்தன. ஒழுங்கற்ற விதத்தில் துளையிடப்பட்டிருந்தன. இதே நிலையை அப்பக்கமாக இன்னும் சில மரத்தடிகளிலும் காண முடிந்தது.

கள்வர்களின் கைவரிசையென்பது தெளிவாகியது அவனுக்கு. ஆனால் சின்னக் கள்வர்கள்தான் போலும். குலையோடு அறுத்துக்கொண்டு போகும் தேவை அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. போகிற போக்கில் பிடுங்கிக் குடித்துவிட்டு விசி எறிந்திருக்கிறார்கள்.

இமய ராகங்கள்

தற்செயலாக முதலாளி அல்லது அவரது மகன் இந்தப் பக்கமாக வந்து விட்டால்...

- திக்குவல்லை கமால்

அந்த இடத்திலிருந்து உடனடியாக அவற்றை அகற்ற வேண்டும். அவசர அவசரமாக எல்லாவற்றையும் பொறுக்கி ஓரிடத்தில் குவித்தான். அப்பக்கமாக விழுந்துகிடந்த ஓலை, பாலை, பண்ணாடை போன்றவற்றையும் சேகரித்து அதன் மேல் குவித்து, கோம்பைகள் வெளியே தெரியாதபடி மூடினான்.

ஆங்காங்கே இப்படியான குவியல்கள் காணப்பட்டன. காலப்போக்கில் அவை இற்றுப்போய்விடும். அதுவரை பார்த்திருக்காமல் அவன் அவ்வப்போது எரித்து விடுவான். சிலவேளை பழக்கப்பட்ட சிலர் வண்டிகளில் வந்து, அவன் கைக்குள் ஏதாவது திணித்துவிட்டு எல்லாம் அள்ளிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். இது அவனுக்கொரு மேலதிக வருமானம்.

சரி இந்தக் கள்வர்களை எப்படி கண்டுபிடிப்பது?

ஒருமுறை ஐந்து தெம்பிலிக் குலைகளை கள்ளமாக வெட்டியறிக்கி வண்டியில் ஏற்றுவதைக் கண்டு மெல்ல முதலாளிக்குத் தகவல் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல் அவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே பின்தொடர்ந்து சென்றான். வகையாகப் பொலீஸில் மாட்டிக்கொண்டபோது அது ஒரு தொடர்கதையென்பதும் தெரிய வந்தது. இந்த நிகழ்வு அவனுக்கு முதலாளியிடம் நல்ல மதிப்பெண்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

முன்றரை ஏக்கர் தென்னங்காணி. ஒவ்வொரு பகுதியாக மாறி மாறித் தேங்காய் பறிப்பார்கள். முதலாளி குடும்பத்தினரின் பாவனைக்கென்றுதான் அரை

மல்ஸிகை மே 2012 38

ஏக்கர் அளவு பரப்பில் செவ்விளநீர் நடுகை செய்திருந்தனர். அதுவும் ஆளு யரக் கன்றுகள்.

தோட்ட மத்தியில் சிறிய பழைய வீடொன்றில் பொடிஸிஞ்சோ குடும்பத் தினர் வாழ்ந்து வந்தனர். தோட்டப் பராமரிப்பே அவனுக்கு முழு நேரத் தொழிலாகி விட்டது. அவனது திடகாத்திரமான தோற்றம் அந்த வேலைக்குப் பொருத்தமானதுதான்.

தோட்டக் கொப்பரா மடுவத்தில் வேலை செய்யும் இரண்டொருவருக்கு விஷயத்தைச் சொல்லி ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான் பொடிஸிஞ்சோ.

“நாளக்கி எப்பிடிச்சரி கள்ளனியள புடிக்கோணும்.” அவனது திட்டம் இதுதான்.

- 2 -

பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்து சாப் பிட்டுக் களைப்பாறியபோது, மீண்டும் உற்சாகமேற்பட்டு விட்டது அவனுக்கு. கைகால்கள் சும்மா இருக்காத வயதல்லவா? வீட்டுக்கு களவடித்துவிட்டு ஊரெல்லாம் சுற்றிவரும் பருவம். குழுச் சேர்ந்து... ஊர் சுற்றித் தங்களது இயலுமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும் வேட்கை அவர்களது நாடி நரம்பு களெல்லாம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“இன்டக்கும் போமா?”

“போம் போம் எங்கியன் மத்த வங்க?”

“வாரொண்டும் வாரொண்டும்... இப்ப முனுமணிதானே”

“ஆ... அது அது ரெண்டு பேரு வார”

“கண்குஞ்சி இன்னேம் வரல்லேன்”

“அவன் வராட்டிப் படுக்கட்டு. நாங்க போம்டா”

“அடேய் அவனுக்கெட்டத்தானே கெட்டப்பொல்லக்கி”

“ஓடா... கண்குஞ்சி வரங்காட்டிம் கொஞ்சம் நிக்கோம்”

நான்கு பேர் சேர்ந்து விட்டார்கள். எல்லோரும் எட்டாம் வகுப்புப் பொடியன்கள். அதுவும் குழப்படிக்காரர்களென்று எல்லா ஆசிரியர்களாலும் முத்திரை குத்தப்பட்ட பின்வரிசை அங்கத்தவர்கள்.

“சரி இன்டக்கி எங்கியன் போற?”

“ம்... களப்படி ரோட்டால கரக் கடக்கிப்போம்”

“எந்தநாளும் அங்கதான் போற. வேற எடமில்லயா?”

“டேய் அங்க போனாத்தான் லேசாகள்ளக் குரும்பை குடிக்கேலும்”

நான்கு பேரும் துள்ளிக் குதித்து அதை அங்கீகரித்தபோது, கண்குஞ்சும் வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

இனியென்ன?

கிராமத்தை இரு கூறாகப் பிரித்துச் செல்லும் தார்ரோடின் இருபக்கமாகவும், பிரமுகர்களை வரவேற்க கை கோர்த்து நிற்கும் பள்ளி மாணவர்கள் போல் வீடுகள் நெருக்கமாக அமைந்திருந்தன. அதனுடாக முச்சந்திப் பக்கமாக நகர்ந்தனர்.

மல்ஸிகை மே 2012 39

முச்சந்தியில் திரும்பும் பாதை பிட தெனிய நோக்கிச் செல்கிறது. அதில் இருபது மீற்றர் வரை செல்கையில் ஓடையடி மதகு வரும். அதற்கு மேல் சிங்கள வீடுகள் ஆரம்பிக்கும்.

புது இரத்தத் துடிப்போடு, எதையும் செய்வோமென்ற மனோபாவத்துடன் அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கதைத்தபடிகளாப்படி நோக்கி நடந்து சென்றனர்.

அங்கே வீடுகள் நெருக்கமாக அமையவில்லை. தோட்டத்துக்கொரு வீடுதான். பயிர் பச்சைகள் நிறைந்து காணப்பட்டன.

ஓலைக்கடையில் பொடிஸிஞ்ஞோவும் கூட்டாளிகளும் பிளேனர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பார்வைகள் இவர்கள் மீது சந்தேகத்தோடு விழுந்தது. வழி பார்த்துக் காத்திருந்த மீன்கள் வலைக்குள் வந்து விழுந்தது போல்...

எதிர்பார்த்தபடி அவர்கள் களப்படி மணரோட்டுக்குத் திரும்பினர். அது கடற்கரை வரை நீளும். தென்னந் தோட்டத்தின் ஒருபக்க வேலி சிறிது தூரம் அப்பாதையோடு செல்கிறது. மறுபக்கமாக நீர் தேங்கிய களப்பு.

வீடுகளே அந்தப் பாதையில் இல்லை. அதனால் சனநடமாட்டமும் இல்லை. அவ்வப்போது இரண்டொரு சைக்கிள்கள் செல்லும்.

ஊடியன்களைப் போகவிட்டு பொடிஸிஞ்ஞோ மெல்ல மெல்லப் பின்னால் சென்றான். அவனது சகபாடிகளுக்கும் கையால் சமிக்கை வேறு கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“ஒத்தருமில்ல. கம்பிய ஓசத்து”

மல்லிகை மே 2012 40

அந்த இடத்தில் கம்பிப் பட்டொன்று கழன்று சிறிது தொங்கியபடியிருந்தது. அதை கையால் அழுத்திப் பதித்து ஒவ்வொருவராக உள்ளே புகுந்து விட்டார்கள். தெம்பிலிக் கன்றுகள் பக்கமாக நகர்ந்தனர்.

“பூந்திட்டானியள். இப்ப கொழப்ப வாண. வரச்செல்லே புடிக்கோம். நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்தப் பொகத்தில ஒளிச்சிக்கோங்கொ... நான் அந்தப் பொகத்துக்குப் போறன்” அவர்கள் தவங்கிடந்தனர்.

கைக்கெட்டும் தூரத்தில் தெம்பிலிக் குலைகள் எப்போது விடுதலை கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்து வெளித் தள்ளிக் கிடந்தன.

கூரிய கல்லொன்றைத் தேடி குத்தித் துளைத்து குடித்தனர். ஒன்றையே குடித்து முடிக்க இயலாதளவு பெரிய காய்கள். இருந்தும் குடித்தது பாதி கொட்டியது பாதியாக ஆளுக்கு இவ்விரண்டாகக் காலி செய்தனர்.

வயிறுகள் முட்டிபோல் தள்ளி நிற்க புதுத்தெம்போடு மீண்டும் பாதைக் கிறங்கினர்.

பற்றைக் காடுகளுக்குள் மறைந்து நின்ற மூவரும் இரண்டு பக்கங்களாலும் நெருங்கி வந்தனர். வெறிச்சோடியிருந்த பாதையில் இவர்கள் எப்படி முளைத்தார்கள்? ஏதோ வித்தியாசம் விளங்கியிருக்க வேண்டும். ஓடத்தொடங்கினர்.

“நில்லங்கொடா...” பொடிஸிஞ்ஞோ கத்தினான்.

குட்டிப் பயல்கள் குனிந்து வளைந்து ஓடித் தப்பிவிட்டார்கள்.

அர்ஷாத் மாத்திரம் சிக்கிக்கொண்டான். அதுவும் பொடிஸிஞ்ஞோவின் பிடயில்...

சொல்லிப் பார்த்தான். கெஞ்சிப் பார்த்தான். அழுது பார்த்தான். எந்தப் பருப்பும் வேகவில்லை.

பிடித்த பிடயாய் ஓலைக்கடையருகே இழுத்து வந்துவிட்டார்கள். நாலைந்து பேர் அங்கே தேரீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். மாலை சாய்ந்து விதிக்குச் சனம் இறங்கும் வேளை.

கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அவனைத் துளைத்தனர். உண்மையைச் சொன்னால் தப்பி விடலாமென்று அவனுக்குத் தோன்றியதோ என்னவோ! அப்படிச் சொல்ல என்னதானிருக்கிறது. ஆகக்கூடியனால் ஐந்து தடவை இப்படி வந்து குரும்பை குடித்துச் சென்றிருப்பார்கள்.

ஏதோ புதினம் பார்ப்பது போல் சைக்கிளில் போவோர் வருவோர் கூட சற்று நின்று எட்டிப் பார்த்தனர்.

“இவங்க இப்பிடித்தான் குரும்ப குடிக்கிய... மாங்க மரத்துக்கு கல்லடிக் கிய... கெட்டபல் அடிக்கிய... செல்லி வேலில்ல.”

“இவங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப் பிச்சாத்தான் மத்தவங்க சரி திருந்தி யொண்டும்”

தெம்பிலிக் கள்ளனெண்டு கழுத்தில போட் போட்டு ஆளக் கூட்டிக் கொணு போங்கொ”

“பொடியனியள் இப்பிடித்தான். கொஞ்சம் பயமுறுத்தி உட்டுடுங்கொ.

சின்ன விஷயம். நாளக்கிப் பெரிய கரச் சலாகேலும்... யோசின பண்ணி நடவுங்கொ.” பலரும் தத்தமது கோணங்களில் கருத்து வெளிப்படுத்தினர்.

“சரி வா போம்” பொடிஸிஞ்ஞோ எழுந்து விட்டான்.

அவருக்குப் பின்னால் பதினைந்து பேருக்கு உட்பட்டதொரு கூட்டம் புதினம் பார்க்கும் நோக்கில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

எல்லாரும் என்ன உட்டிட்டு ஓட்டானியள்; அங்க நல்லபுள்ள மாதிரி நிப்பானியள். நான் மட்டும் அகப்பட்டுக் கொண்டே. இனி இவனியனோட சேரப்படாது. அர்ஷாதுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புத்தி வந்தது.

“என்ன... என்ன... எங்கியன் கூட்டிக்கொணு போற?” அர்ஷாத் திக்கித் தடுக்கிக் கேட்டான்.

“வேறெங்கியன் பொலிஸுக்கு” பொடிஸிஞ்ஞோ கடும் குரலில் சொன்னான்.

அவனுக்கு இப்பொழுது உண்மையிலேயே பயம் வந்துவிட்டது. கண்ணீர் பொலபொலவென்று உதிர்த்தது.

அப்பொழுது எதிர்ப்பக்கமாக வெள்ளையுடுத்தபடி சைக்கிளில் வந்தவர் டப்பென்று நின்று இறங்கினார்.

அவர் யாரென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் தினாந்திரம் கண்டு பழகியவர்போல மெல்லிய ஞாபகம். எல்லோரும் அவருக்கு அடங்கி மரியாதை செய்தனர்.

“ஓங்கிட்டத்தான் வந்தன்” என்று

மல்லிகை மே 2012 41

ஆரம்பித்து பொடிஸிஞ்ஞோ நடந்த கதையை விபரித்தான்.

அவரது நடவடிக்கைகளைப் பார்த்த போது, ஏதோ தன்னைக் காப்பாற்றிக் கரைசேர்க்க வந்தவர்போல் அர்ஷாதுக்குத் தோன்றியது. கூடவே அவனுக்குள் னிருந்து விம்பலும் அழுகையும் இரண்டறக் கலந்து வெளிப்பட்டது.

“சின்னப் பொடியன்கள் விளையாட்டு வாக்கில் செஞ்ச வேல. இதுக்கு இப்பிடி ஆரவாரம் செய்றதா? சரி நான் பாக்கியன். போங்க எல்லாரும்.” சற்று கடுமையாக அவர் சொன்னார்.

எல்லோரும் திரும்பி நடந்தனர்.

“வா மகன்” என்று அழைத்தபடி அந்த மதிலிட்ட வளவுக்குச் சென்றார். சிங்களத்திலும் தமிழிலும் கிராம சேவகர் என்று எழுதிய பெயர்ப்பலகை அங்கே தொங்கியது.

“என்னத்துக்கு அமுற... அப்பிடி இருங்கோ” தலையைத் தடவி விராந்தையில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கைக் காட்டினார்.

பெரிய நாயொன்று அவரது கால் களைச் சுற்றிவிட்டு மீண்டும் முற்றத்திற்கு கிறங்கியது.

கச்சேரிக்குப் போய்க் களைப்போடு வந்தவருக்கு, வீட்டுக்குள் போகமுன்பே ஏற்பட்ட மனக்கொதிப்பு, கிணற்று நீரில் முகம் அலம்பிய போதும் அகலவில்லை.

“சின்னப் பொடியன்கள் செஞ்ச வேல. ம்... பேசாம உட்டுப்போடாம.... அங்கேம் இப்பிடி மடயங்கள் இருக்

காங்க... ஆ... அடி குத்து வெட்டுக் கொத்து... எங்களுக்கு அங்க பொகேல அவங்களுக்கு இங்க வரேல. பொலிஸ்... மந்திரிமாரு... சமாதானம்... மடயங்கள்”

பொடிஹாமிக்கு கணவன் என்ன பிதற்றுகிறாரென்று எதுவுமே விளங்கவில்லை. விளக்கம் கோருவதற்கு அவரது முகம் ஒத்துழைக்கவில்லை. அப்படியே முன்பக்கம் வந்தபோது அங்கு அமர்ந்திருந்த சிறுவனைக் கண்ட போது தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சிக்க விழ்ந்தது.

அவனைப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பாவமாகவிருந்தது. “தின்னு மகன்” என்றவாறு அவள் பெரிய எம்ரோஸ் வாழைப்பழ மொன்றை நீட்டினாள்.

வாங்கிக் கொண்டாள். ஆனால் சாப்பிட என்னவோ போலிருந்தது அர்ஷாதுக்கு.

சற்று நேரத்தில் வந்த கிராம சேவகர் அவனோடு அன்பாகக் கதைக்க ஆரம்பித்தார். யார் எவரென்று விசாரித்த போது, அவருக்கு மிகவும் தெரிந்த ஒரு வரின் மகனென்பது தெளிவாகியது. அவர் அந்த முஸ்லிம் கிராமத்தில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவரும் கூட. அவருக்கு ஒன்றென்றால் நூற்பதுபேர் சேர்க்கடிய பிரகிருதி.

“சரி வா மகன்” ஜி.எஸ். தயாராகி விட்டார். அர்ஷாதை பாரில் இருத்திக் கொண்டு சைக்கிளில் புறப்பட்டார்.

வாப்பா வீட்டில் இருக்கக்கூடா தென்ற அவனது துஆ வீண்போக வில்லை. இன்னும் மஃரிபுக்கு பாங்கு சொல்லாததால், வீட்டார் அவனை

தேடியிருக்கவும் மாட்டார்கள்.

அவனுக்கு உள்ளுக்குள் பயம். தப்பி வந்தவர்கள் தாங்கள் நல்ல பிள்ளைகளாக மாறி, அவனுக்கு கள்ளப் பட்டம் கொடுத்து நிச்சயம் கதை விட்டிருப்பார்கள். அதைத் தொடர்ந்து நடப்பவையெல்லாம் அவர்களுக்கு இலவசக் காட்சிகள்தானே!

“வாப்ப கேட்டா என்னோட வந்தென்று செல்லு. நான் நாள வெளணக்கி வாரன்” என்றபடி சரியாக வீட்டு முன்னே அவனை இறக்கிவிட்டுச் சென்றார்.

அவன் ஒன்றும் நடக்காததுபோல் வீட்டுக்குள் சென்றான். உம்மா, தாத்தா மார் எவருமே அவனிடம் ஒன்றும் விசாரிக்கவில்லை. அவனுக்குத் தப்பி விட்டது போன்ற வெற்றிப் பெருமிதம்.

கொஞ்ச நேரம் வீட்டு வேலையென்று படித்தான். நேரகாலத்துடன் சாப்பிட்டான். ஒருநாளும் தவறாத செல்வி நாடகத்தையும் மறந்து படுக்கையில் விழுந்தான். எல்லாம் வாப்பாவுக்கு முகம் கொடுக்காமல்தான்.

- 3 -

“தெரிமா... இப்ரா லெப்பேட மகன் கள்ளக் குரும்பை குடிச்சி அம்புட்டாம். கை ரெண்டேம் கெட்டி, கழுத்தில போட் போட்டு சிங்களவனியள் ஹூ வெச்சி வெச்சி கூட்டிக்கொணு வந்தாம்”

“ஆ மெய்யா இனியினி”

“அங்குள்ள கிராமசேவக லெப்ப யோட பழக்கமேன். ஒரு மாதிரி சமாளிச்சிக்கி போல... ம்... வாப்பமாரட

பேரேம் இந்தக் காலத்துப் புள்ளியள் அசடாக்கிய”

நடந்த விடயத்திற்கு தலை, கால் வைத்து புத்துருவம் வார்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அர்ஷாத்தின் சகபாடிகள் ஓரிருவர் கடையடியில் பதுங்கிப் பதுங்கி நின்றனர்.

“அப்பிடியென்டா லெப்ப உடுகியல்ல. எத்தின பேரு முட்டினாலும் பயமில்ல அந்த மனிசன்”

“அதென்டா மெய். பொடியன் காலத்தில மாட்டு யாவாரத்தில பெய்த்து நாலு பேருக்கு தனிய அடிச்சாம் தெரிமா?”

இப்ரா லெப்பையின் வரலாற்று ஏடுகளைப் புரட்டியபடி அவர் வரலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர் அவர்கள்.

சின்ன அளவிலாயினும் குழப்ப மொன்று முளுமென்ற எதிர்பார்ப்பு அவர்களுக்கு.

அப்பொழுது மகனை இழுத்தபடி கடுங்கோபத்தோடு லெப்பை வெளிப் பட்டார்.

மெல்ல மெல்ல ஒரு இருவராக அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். எப்படியும் முப்பது பேரளவில் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

“அவனியளுக்கு அப்பிடி எடம் குடுக்கப்படாது. சின்னப் பொடியனியள, சின்னப் பொடியன் மாதிரி நடத்தோணும்”

அவரது காதில் விழும்படியாக இப்படிக்கதைகள் சொல்லி, அவருக்குத்

துணை திர்ப்பதுபெயர் கூட்டிக் கொள்ள சிலர் பிரயத்தனங்கள் உள்ளன. அவர் யாருடைய கதைகளையும் காணும் போட்டுக்கொள்ளாமல் விடுவதென்பது நடந்தார்.

நேரே பொரு சேவகரின் விட்டில் முன்பே போய்துள்ள நகர சேற்றில் தட்டினார்.

சற்று நேரத்தில் "ஆ... வெப்ப வாய்" அவர் வந்து திறந்தார்.

கூடவே பொருயானையும் அவர் கிள்ளால் தின்ற உயர் தந்தையும் கண்ட போது, அவரது வயிறு கவங்கி விட்டது. திணைக்கல் காரதவற்றை வெவ்வாம் ஒரே கவந்தில் நினைத்துத் தெய்வத்தார்.

"வல்லாரும் உள்ளுக்கு வாய்கொ" அதுவே முற்பாதுகூப்பான ஒருநாள் கால அவருக்குப் பட்டது.

ஒவ்வொருவராக உள்ளே துணைத் தார்.

"இவன் கொஞ்சது குத்தமென்று ஒங்களுக்குத் தெரிந்தானே..." கோபம் கொப்பனிக்க ரத்த தெய்வியில் கேட்டார்.

"கொஞ்சது குத்தம்தான். ஆ... சின்னப் பொடியங்க அப்பிடித்தானே" கிராம சேவகர் சமஸ்திய முன்னுத்தார்.

"செவ்வன் சரி பெரியவன் சரி குத்தம் குத்தம்மான்."

"..."

"சரி ஒளா புன்ன தல்ல வரோணு மெண்டு ஒங்களுக்கு தெரியலயா?"

"கட்டாயம்... சாராயம், தல்வ புன்னா வரோணும்"

"அய்கிடியெண்ணா பச்சுக் கம் பொண்ணு ஒடச்சி முத்துக் கோணுத்த துக்கு நாமஞ்சி குடுத்திக்கொணுமே நீங்க..."

கிராமசேவகருக்கு என்ன பேசுவ தென்றே புரியவில்லை. அவர் திணைத்த தெல்ல? இங்கே நாமத்தெல்ல?

கூத்துப் பார்க்க வந்தவர்களுக்குப் பெரித திண்டாட்டமாய்ப் பேசும் விட்டது.

"சரி ஒங்கட முன்னுக்கே நான் அடிக்கிறேன்"

செவ்வப் பொருயன் போல, துவளிக் குதித்து, வேலிக்கு நட்புவிருந்த அவரின் தடியெய்கரை முறித்தெடுத்த படி பள்ளிக் கடித்தார் செவ்வப்.

ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்த அவரது, கிராம சேவகரை அணைத்துப் பிடித்து தவக்கு அபயம் கோரினார்.

"என்கட புன்வ இனி ஒரு குத்தமும் சொன்ன மரட்டாய். அவன் தல்வ புன்ன..." என்றவாறு அங்கு வந்த பொருமெய்கை அவனது தலைமையத் தடவினார்.

"வெப்ப கூப்ப விகங்கொ..."

இரக்கம் தேவயந்த குரலிலே வேண்டி தின்று ஹீ...வன்.

இப்படி வெப்பவயின் கவங்கிவருந்த அவரின் தடி மெல்ல தருவிக் சீரே விழுகிறது.

இரு புத்தகங்களின் பார்வையில் :
சுனீஸ்
கே.சாமுதவின்
'சூருமணல்'
பார்முக அனுபவங்கள்
அலாபும் வெளி

அறிவியலில் நண்பர் துத்துவன்னை காரண அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பில் பிரச்சினை யான இலக்கியத் துறையில் முக்கியமான ஒரு படைப்பாளிமான மேலனின் சாத்த அலர்களின் ஒரு சீறு கவையின் தமிழில் 'கருணை' என்ற பெயரில் ஒரு தொகுப்பாக நமக்கு கிடைத்திருக்கிறது.

இத்தொகுப்பில் விசேஷ அம்சமாகக் குறிப்பி வேண்டுமென்றால் சிங்கள படைப்பாளி ஒருவரது படைப்பு தமிழ் படைப்பாளி ஒருவருக்கு சாப்பணம் செய்யாட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பு மல்கிமை ஆசிரியப் பொருளிக் ஜீவா அளப்பறுக்கு சாப்பிடுகின்றனது. இது தி.நீலம் சமீ தத்தில் சிப்பி பாக்களில் 'முல்லைப்பூ' தாத்து' என்ற நாவலர் மல்கிமை ஆசிரியர் பெயரில் தலை அலர்களுக்கே சாப்பிடுகின்றனது. இவ்வாறு பெயற்பாடுகள் இது இனப்பெயரிடும் தேவைப்பற்றும் பரிந்துரைவு, நெருக்கம் துக்கமய்ப்புக்கான முன் எதிரியான நடவடிக்கையாக அமைக்கிறது.

துத்துவன்னை யான மொழிபெயர்த்து துத்துவன்னை காரண அவர்களின் தமிழ் பிரச்சினை யான இலக்கியத் துறையில் முக்கியமான ஒரு படைப்பாளிமான மேலனின் சாத்த அலர்களின் ஒரு சீறு கவையின் தமிழில் 'கருணை' என்ற பெயரில் ஒரு தொகுப்பாக நமக்கு கிடைத்திருக்கிறது.

இரு தொகுப்புகளிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகளாக அவை இருப்பதனால் சுனில் கொண்டிருக்கும் கருத்தியல் பற்றிய, அவரது தனித்துவத்தையிட்ட, ஒட்டு மொத்தமான ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாவிடினும், முக்கியமான சில விடயங்களை அவர் அப்பிரிதிகளில் பேசி இருக்கிறார் என்பது நமக்குத் தெரிகிறது.

இவ்விடத்தில் சுனிலின் இக்கதைப் பிரதிகளைப் பற்றி பேசுவதற்கு முன்னால், அவை மொழிபெயர்ப்பு படைப்புகளாக இருப்பதனால் மொழிபெயர்ப்பு சம்பந்தமாக சில விடயங்களை நாம் பேச வேண்டியுள்ளது.

எந்தவொரு மொழிபெயர்ப்பு பணியும் சிரமமான பணிதான். மூலமொழி படைப்பின் மொழியின் கட்டமைப்புக்கும், மொழிபெயர்க்கப்படும் மொழியின் கட்டமைப்பும் வித்தியாசப்படுத்தல் என்பது யதார்த்தமானது. அவ்வாறான ஒரு சூழலில், கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய சில விடயங்கள் பற்றி பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியுள்ளது.

மூலமொழி படைப்பு கொண்டிருக்கும் செய்தியினை சரியாக முன் வைக்கும் வகையிலும், மூல படைப்பாளி கொண்டிருக்கும் கருத்தியலை சரியான முறையில் கொண்டுவரும் வகையில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு அமைய வேண்டும். மேலும் இரண்டு விடயங்களும் மொழிபெயர்ப்பின் பொழுது மனங்கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.

மூலமொழி படைப்பாளியின் (குறிப்பாக ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளில்)

ஆளுமையை அல்லது தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்தல் என்பது ஒன்று,

இரண்டாவதாக மொழிபெயர்க்கப்படும் படைப்பில் சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் எந்தத் தொனியில் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளதோ, அதே தொனியை மொழிபெயர்ப்பிலும் தக்க வைத்தல் என்பது.

முதலாவது சொன்னது சற்று சிரமமான பணி என்றாலும், அதனை செய்பவர் ஓர் ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளியாக அமையும் பட்சத்தில், ஓரளவுக் கேனும் வெளிப்படுத்தலாம். இரண்டாவதாக கூறப்பட்ட தொனி என்பது ஒரு பிரதியில் புறவயமாக புலப்படாத ஒன்றாக இருப்பதனால், மொழிபெயர்க்கப்படும் படைப்பில் பேசப்படும் கருத்துகளில் விடயங்களில் பேணப்படும் தொனியினை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது என்பதை சாத்தியப்படுத்துவதற்கு, இரு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு இருக்கும் ஆழ்ந்த பரிச்சயம், மூலமொழி படைப்பாளி கொண்டிருக்கும் கருத்தியல் சார்ந்த தெளிவு ஆகியவை துணை புரியும். அவ்வாறாக அடையாளப்படுத்தப்படாத நிலையில் ஒரு படைப்பு மொழிபெயர்க்கப்படும் பொழுது, நேர் எதிரான கருத்தாக்கம் அப்படைப்பு பிரதியில் வெளிப்படும் ஆபத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டி இருக்கும்.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி எதிர்கொள்ளும் ஆபத்துகளைப் பற்றிய அறிதல் கொண்டவராக நண்பர் திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் இருப்பதால், அவர்

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபடும் பொழுது, பெரும் சிரத்தை கொண்டு, பல சிங்கள படைப்பாளி நண்பர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து அத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார் என்பதை நெருக்கமாக அறிந்து வைத்து இருக்கிறேன் என்ற வகையில் சுனில் சாந்த அவர்களின் இந்த ஏழு கதைகளையும் மிக கவனமாகவும், சிறப்பாகவும் மொழிபெயர்த்து தந்துள்ளார்.

நாம் எவ்வளவுதான் கவனமாக இருப்பினும் அச்சுத்துறையில் வந்து சேர்ந்து விடும் அச்சப் பிழைகள் போல் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியின் பொழுதும் சில தவறுகள் நடந்து விடுகின்றன.

சுனில் கே.சாந்தவின் 'சுடுமணல்' எனும் இத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள ஓர் இரானுவ வீரனுக்கும் யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் இளம்பிள்ளை ஒருத்திக் குமிடையில் மலருகின்ற காதலை பற்றி பேசுகின்ற 'மலர்ந்தும் மலராத' எனும் கதையில் வருகின்ற இளம் பெண்ணை சில இடங்களில் பிள்ளை என்றும் சிறுமி என்றும் குறிக்கப்படுகிறதோ என்ற மயக்கத்தை ஏற்படுத்த, அதேவேளை அக்கதையில் அவர்கள் இருவரிடேயே தூது போகும் ஒரு சிறுமியும் வருகிறார். அதன் கரணமாக வாசகர்கள் சற்று குழம்பிப் போகும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது.

இனி சுனிலின் ஏழு கதைகளும் வெவ்வேறு விடயங்களைப் பற்றி பேசுகின்றன எனச் சொன்னாலும், அவ்வாறான பிரதிகள் மூலம், அவரது கருத்தியலை அடையாளம் கண்டு கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஏழு

கதைப் பிரதிகளிலும் மனிதநேயம் உள் ஒளிந்து கொண்டும், ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதையும் நம்மால் உணர முடிக் கிறது.

இனி சுனிலின் கதைகளைப் பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம்.

இத் தொகுப்பிலுள்ள 'நத்தார் தாத்தா' எனும் கதையை எடுத்துக் கொண்டோமானால், உலக மயமாக்கல், திறந்த பொருளாதாரம், நவீன சந்தை வளர்ச்சி போன்றவையின் விளைவாக ஏழ்மையின் காரணமாக பணம் தேடச் செலுத்தப்படும் உழைப்பைச் சித்திரிக் கின்றது. இக்கதையை படித்தவுடன், சமீபத்தில் பார்க்கக் கிடைத்த, Nithuna Nevil Dinesh எனும் மலையாள இளம் பெண்மணி இயக்கிய Meals Ready எனும் குறுந் திரைப்படம் நினைவுக்கு வந்தது. இரண்டுக்குமான கதைகளில், பணம் ஈட்ட நத்தார் தாத்தா கதையில் நத்தார் தாத்தா வேஷமிடப் போட்ட சப்பாத்துக்கள், அந்த மனிதனின் கால் களுக்கு கொடுக்கின்ற வலியானது, Meals Ready எனும் அக்குறுந் திரைப்படத்தில் சாப்பாடு ரெடி என்ற அறிவிப்பு அட்டையுடன், உச்சி வெயிலில் ஒரு நெடுஞ்சாலையில், கால்களில் செருப்பு கள் இல்லாமல், நிற்கும் அந்தப் பெரிய வரின் வலியை நினைவுபடுத்துகின்றது. (இந்த அனுபவம் இக்கதையையும் அக் குறுந் திரைப்படத்தையும் ஒப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதத் தூண்டி இருக்கிறது.)

அடுத்து, இத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள 'ஆறுமுகம் தோட்டத்து கதாபாத்திரங்கள்' எனும் கதை. இக்கதையை

பொறுத்தவரை ஒரு நாவலாக எழுதி வேண்டிய ஒரு கதைப் பிரதியாக எனக்குப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் அக்கதைப் பிரதி பேசி இருக்கும் களம் காரணமாகிறது. இக்கதையின் தலைப்பை படிக்கும் பொழுது இக்கதா சிரியர் மலையகத்தை சார்ந்தவர் என்ற காரணத்தால் மலையத்தில் அமைந்துள்ள பெருந்தோட்டம் ஒன்றை பற்றிப் பேசுகின்ற கதையோ எனக் கருதிக் கொள்வார்கள்.

ஆனால், சுனில் இக்கதையில் காட்டும் தோட்டம் என்பது கொழும்பு போன்ற நகரில் அமைந்துள்ள தோட்டம் என அழைக்கப்படும் குடியிருப்பு பகுதி ஒன்றைப் பற்றி பேசுகின்ற ஒரு கதை அதுவாகும். அத்தகைய தோட்டங்களும் சேரிப்புறங்களும் ஆரம்ப காலத்தில் பலகை வீடுகள், குடிசைகள் கொண்ட, அடிப்படை சுகாதார வசதிகளைப் பொது வசதிகளாக கொண்ட, ஏதோவொரு அடைமொழியுடன் இனங்காணப்பட்ட குடியிருப்புப் பகுதிகளாக இருந்தன. இன்று அத்தகைய தோட்டங்கள் கல் வீடுகள் அதுவும் மாடி வீடுகள் கொண்ட இவ்வாறான மாற்றங்களை எதிர்கொண்டிருக்கும் குடியிருப்புகளாக வளர்ந்துள்ளன. அதேவேளை அவ்வாறான தோட்டங்களில் பல இன மக்கள் கலந்து வசிப்பார்கள். குறிப்பிட்ட ஓர் இனத்தவர்கள் மட்டுமே வாழும் தோட்டங்களும் உண்டு, அத்தகைய ஒரு தோட்டமான ஆறுமுகம் தோட்டத்து கதாபாத்திரங்கள் பற்றிய கதையாக இக்கதை வெளிப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள கதைகளில்

இக்கதை, என்னை தனிப்பட்ட முறையில் கவர்ந்ததற்கு முக்கிய காரணம், இக்கதைக்கான களம். ஈழத்துத் தமிழ் கலை இலக்கிய சூழலில் இத்தகைய களத்தை மையப்படுத்தி புனைக்கதையாக்கங்கள், நான் அறிந்த மட்டில் குறைவு. ஏன் இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் இல்லை என்றே எனக்குப் படுகிறது. கதையம்சத்தில் கூட, இக்கதை சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது.

‘புலம்பல்’ என்ற கதை ஒரு தந்தைக்கும் மகனுக்குமிடையான உறவின் விரிசல் பற்றிய சித்தரிப்பாக இருக்கிறது. அறுக்க விரும்பாத மரம், சொத்துப் பிரிப்பு வரையிலான பல நிகழ்களின் ஊடாக அந்த விரிசல் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ‘எருமை மாடு’ கதை சுனிலின் சிறந்த கதைகளில் ஒன்று. இது பலரின் பாரட்டுக்களைப் பெற்றது. முதலாளித்துவமானது தன்னலத்திற்கு எதையும் செய்யும், எதையும் அழிக்க முனையும் என்பதை மிக அழகாக இக்கதையில் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

மேலும் போர்ச்சுமூல், அகதி வாழ்வு, இடப்பெயர்வு, கிளர்ச்சி மற்றும் கலவர சூழல்கள் போன்ற நிலைகள், இந்த நாட்டு எல்லா மக்களின் வாழ்வியலில் ஏதோ வகையில் மாற்றத்தை யும், தாக்கத்தையும், இழப்பையும் ஏற்படுத்தித்தான் இருக்கின்றன. அவ்வாறான சூழலில் சிறுவர் - சிறுமியர்கள், பெண்கள் போன்ற பிரிவினர் பற்றி சுடுமணல் பேசுகிறது என்றால் இராணுவ வீரர்

களின் வாழ்வில் மனதில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் - தாக்கங்களைப் பற்றி மலர்ந்தும் மலராத என்ற கதை பேசுகிறது.

அதேவேளை அந்த நிலைகள் இந்த நாட்டு இளைஞர்களின் இருப்பில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை ‘புகையிரத நிலையம்’ எனும் கதை பேசுகிறது.

அத்தோடு, ஆறுமுகம் தோட்டத்து கதாபாத்திரங்கள் எனும் கதை அக்கதாபாத்திரங்களின் வாழ்வியலை பற்றி பிரதானமாகப் பேசினாலும், போகிற போக்கில் அத்தோட்டத்து மக்களுக்கு இனக்கலவரத்தால் ஏற்பட்ட இழப்பையும் பதிவு செய்கிறது.

ஆறுமுகம் தோட்டத்து கதாபாத்திரங்கள், புலம்பல், எருமை மாடு ஆகிய கதைகள் வெவ்வேறு விடயங்களைப் பற்றி பேசுவதாக இருப்பினும், நிலம் சார்ந்த இருப்பு, பிடிப்பு அதன் மீதான அதிகாரம் என்பதைப் பற்றிப் பூடகமாகப் பேசி இருப்பது என்பது இக்கதை களுக்கிடையிலான ஒருமைப்பாடு எனலாம்.

அதேவேளை எருமை மாடு எனும் கதை முதலாளித்துவத்தை தோலுரித்து காட்டும் ஒரு கதையாக இருப்பினும், அது எனக்கு என்னவோ கடந்த காலம் முதல் கொண்டு, இன்று வரை நிலவிய, நிலவும் இலங்கையின் அரசியல் நிலவரத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் பேசுகின்ற ஒரு சிறந்த குறியீட்டு கதையாகத் தெரிகிறது.

இக்கூற்றை உறுதி செய்யும் வகையில் இக்கதையில் ஆங்காங்கே இடம் பெறும் சில வரிகள் உறுதி செய்கின்றன.

“எங்களுக்கு அந்தக் காட்டை வெட்டித் துப்பரவு பண்ண முடியும்.”

“காட்டினுள் ஆயுதப் பயன்பாட்டின் சத்தமும், புகைமண்டலும் நீண்ட தூரம் வியாபித்துச் சென்று கொண்டிருந்தது.”

இப்படியாகப் பல வரிகளைச் சொல்லலாம்.

இவ்விடத்தில் ஒரு குறிப்பு சொல்ல வேண்டும். இந்த நாட்டில் நிலவிக் கொண்டிருக்கும் இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக நேரடியாகப் பேசா விடாமும், அப்பிரச்சினை ஏற்படுத்திய விளைவுகளைப் பற்றி பேசுகின்ற எல்லா பிரதிகளிலும் எந்தவொரு இனச்சார்பு நிலைக்கும் ஆளாகாமல், அப்பிரச்சினையின் விளைவுகளைப் பற்றி சுனில் பேசி இருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதற்கு அவரை பற்றிய அறிதலின் வழியாக நாம் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அவர் சார்ந்த அரசியல் கருத்தியலும் முக்கியமான பங்கினை வகித்து இருக்கிறது எனலாம்.

மொத்தத்தில், சிங்களச் சிறுகதைத் துறையில் சுனில் கே.சாந்த தனித்துவமான ஒரு படைப்பாளி என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் மொழிபெயர்ப்புக்கான கதைகளின் தேர்வு அமைந்து இருக்கிறது. சுனிலின் ஆக்க ஆளுமை, தனித்துவம் என்பன பற்றி கணிசமான அளவில் நாம் தெரிந்து கொள்ளும்

முறைகளில் கமால் தவாகளாக பொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள இக்கொடும் பக்காள கவையின் மூலம் தமிழ் மூலம் சீர்க்கள கவலை இலக்கியம் எனியு களை, அவை தம் தனித்தனம் தொடர் வகையில் படித்தறிந்து கொள்ளும் தேவையை சீர்ப்பாக நின்றுவேறி இறங்கி வருது எனச் சொல்லலாம்.

**வே.ஐ.வரதராஜனின்
'என் கடன்'
கவிதைகள்
தவிர்க்க முடியாத
நிஜங்கள்**

இன்றைய மூலத்தில் எழுத்தின் தமிழ் மொழியின் கொள்கைகள் படைப்புடன், கடந்த காலத்தில் இக்கூடு தேசம் கட்டிய வந்த, கட்டுது கொண்டுள்ளோம் போர், போல் துறல், தாகதி வாழல், பல்பு பெயர்வு, இயல்பெயர்வு போன்ற நிலைகள் தழுவிய போள் காவல்கள், அலுவலகங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் போய்மல் சென்ற தில்லை, அகிலவேலை, அப்படி களை இலக்கியங்களில் பேசுவது என்பது, கட்டுது போல் ஒன்றை மீண்டும் நினைந்து, இக்கூடு அழிந்தமில்லை என்று சொல் லாக்கலும் உண்டு. ஆனால், ஒரு தேசத்தின், ஒரு மொழியின், ஒரு சமூகத்தின் களை இலக்கியம் என்பது அந்தத் தேசத்தின், அக்க மொழியின், அந்த சமூகத்தின் வரலாறு என்பதனால் உண்மை, ஆகவே, இன்று மூலம் படைப்புடன்

பேற்றுற்ற நிலைகளைப் பற்றி போயல் விடுவது என்பது பதாரத தந்திரஞ் முயலாவது என்பது என் அறிப்பிரயம்.

ஒரு மனிதரால் அப்பிரச்சினை தவிர்க்க வேறு பிரச்சினைகளும் பாதிக்கக்கூடாது என்பதற்கு என்று பாராது சொன்னால் அந்த வேறு பிரச்சினைகளும் போற்றித்தே தீர்ப்பை அலாய கைக்குறி தந்த நினைவுகளின் பக்க விவையு களாகவே அல்லது அந்த நிலைகளை களின் தாய்கத்திற்கு கட்டியவை யாகவே இருக்கும்.

சரித்திரம் தமக்குக் கீழ் தந்த நிலை நதி பெயரிட்டாக வந்திருக்கும் போ, இவ்வரதராஜன் அவர்களின் 'என் கடன்' எணம் கவிதைத் தொகுப்பு மொழிநீச்சி திந்தனைமை சிவாழி வீட்டது சாலாம். ஏனெனில் வரதராஜன் தவாகளின் இத் தொகுப்பில் குறைந்தளவு கவிதைகளை

முதல் வாசிப்பில் நாம் மேலே செரிய உக்கிரமாக விசயங்களைப் பற்றும் சொகு ஒலி மத்தியமூ வரிக்க அடிச் சாழ்மலின் கோப்புக்கு என, போல் தழுவிகளுகான போராடம், தீயநீர் மேல் காழவை பற்றிய ஏக்கம் ஆகிய வற்றைப் பிரதானப்படுத்தி போலின்த கவிதைகளைக் குறிக்கின்றன.

அகேவேலை சிவனும்துப் பின்னான கழந்த தமிழ் கவிதை பின் கற்றுத்து என் வளர்ச்சியோடு, தன்னை இணைத்திக் கொள்ளாது, சிவமலின் வாழும்பாடி இயக்கத்தின் நடைபயிற்றத்து சற்று விடை கிய நிலையிலான நடையை வையாவி வராம இயக்கினார்.

அகேசமயம், இந்த மூல பின் காரணமாக குடி கவிதைப்பண வெல் வேறு சொற்களில் காக்கிப்போடுகான சற்று கற்புத்தையும் ஏற்பாச் சொ்கிறது. ஆனால், அதுபோல் அவையு கள்கூறுவம் என்றும் சொல்லப்படலாம்.

அவரது கவிதைகள் இன்றைய நிலைமைப் பற்றிய போலனைக் குறித்து இருக்கின்றன என்று சொன்னாலும், அவை அழிபாடிலே, அல்லது தவிர்க்க முடியாமலே திண்ணைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி அவரது கவிதைகள் பேசியுள்ளன இயக்கின்றன.

இதற்குக் காரணம் இன்று எந்த கொடு பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் கலை இலக்கியமொளில் போ முனைந்த மூல், அன்று கட்டுது வந்த, இன்று கட்டுது கொண்டுள்ளோம் தீர்ப்பு மீதான மேலிடைய வாழ்பம் காழவைப் பற்றிய பிரக்கலையை முற்றும் முழுதாமாக

அறக்கித்திர்ப்பு மொ முழுமையு என்பதை மற் வாதுமற்றின் சில கவிதைகள் தீர்பித்து இயக்கின்றன.

வரதராஜன் கள் பற்றினைகளைப் பற்றி, தன் குக்கங்களைப் பற்றி மேல் வந்த பல கவிதைகள், அன்றைய இன் வரது வாழ்வு நிலையின் துக்கங்களில், ஆகன் விவையகளைப் பற்றி செலி முடிம் சிவந்த கவிதைகளாக அமைந்திருக்கி யின்றன.

ச தாரணத்திற்கு, கைக்கின் சவரி வரது கவிதைப்பில்:

'ச தாரணத்திற்கு கீழ்க்கல் உயர்நிலைப் பண்பானதும் கழற்றின், அவையின் கழற்றின் கிவலித்தின்கள் மூத்தின்கின் மூத்தமிருக் குணியெழும்பு வாகவையின் துதிவிவலை ஏற்றித்தும்'

முற்றக்கு முற்றுகை மும் வரது கவிதைப்பில்:

மரம் முற்றித்து விற்றித்தவாய், நகல் திவகிப் புவலியே தேசம் மூற்றித்து கென்றதும் வரதராஜன் நிலைகளைப்பற்றும்'

அந்த கவிதைப்பில்:

இரண்டு வழுதகுகள் மூற்றித்தும் கிவலித் துறலிப்பற்றும் -'

தொலைந்த கிராமங்கள் எல்லாம் கவிதைப்பில்:

தேவடகுகுகள் துவலித் தவழ்வித்த கிவலியெனென்'

புதிய வீடு எனும் கவிதையில்
'முறிந்த ஊம்புகளாய்
விழுந்த தென்னோலைகள் இற்று,
குருதி வாசம் வீசும்.'

இப்படியாகப் பல கவிதைகளில் பல
வரிகள் அன்றைய இன்றைய வாழ்வி
யலை பேசிப் போகின்றன.

இவரது நடை பற்றி நாம் குறிப்பிட
டோம். அந்த நடையின் ஊடாக வெளிப்
படும் படிமங்கள், குறியீடுகள் ஆங்காங்கே
சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன என்
பதும் மறுப்பதற்கில்லை.

இழந்து போன வாழ்க்கையைப்
பற்றிய அவரது ஏக்கம் எனும் பொழுது,
அந்த இழப்புக்கு காரணமான சமூகக்
காரணிகளைப் பற்றி அவர் நேரடியாகப்
பேசாவிடினும் நாம் குறிப்பிட்ட படிமங்கள்,
குறியீடுகள் வழியாக படுநிலம், முற்றத்து
முருங்கை மரம், தொலைந்த கிராமங்
கள், வேலியும் பயிரும், புதிய வீடு
இப்படியாகப் பல கவிதைகளின் தலைப்
பின் வழியாகவும், அத்தலைப்புகளுக்
கான கவிதைகள் ஊடாகவும், இன்றைய
அன்றைய காலகட்டத்திற்கான நல்ல
பல குறியீட்டு கவிதைகளாக, படிமக்
கவிதைகளாக நம்மை வாசிக்க வைக்
கின்றன.

வரதராஜனின் என் கடன் எனும்
இத்தொகுப்பு, ஈழத்து தமிழ்க் கவிதை
போக்கில், தவிர்க்க முடியாமல் இன்றைய
அன்றைய இருப்பு மீதான அதிர்வை
ஏற்படுத்திய வாழ்வுச் சூழலைப் பற்றிய
குரலை, இன்றைய மத்தியதர வர்க்க
மனிதன் ஒருவனின் கோப்புகளுடன், அதி
காரிகளிடன் போராடுகின்ற, இழந்த

மல்கை மே 2012 ஐ 52

வாழ்வை பற்றி ஏங்குகின்ற குரலின்
ஊடாகக் கேட்கக் கூடியதாக இருக்
கிறது. அன்றைய இன்றைய அந்த
வாழ்வு நிலையை மனசார நாம் விரும்பா
விடினும் கடந்து இருக்கிறோம், கடந்து
கொண்டிருக்கிறோம் எனும் நிஜத்தை
போல.

முக்கியக் குறிப்பு :

நாம் மல்கையைப்
அத்துடன்
மல்கைப் பந்தல்
நூல்களையும்தான்
அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றோமே
தவிர, அதனைச்
சந்தாதாரர்களுக்கு
தபாலில் அனுப்பப்
பயன்படுத்தும்
தபாற் தலைகளையும்
அச்சிடுவதில்லை.
இதனைப் பல தொடர்
சந்தா வாசகர்கள்
புரிந்துகொள்வதேயில்லை
என மன
ஆதங்கப்படுகின்றோம்.
- ஆசிரியர்

ஒளவைக்கிழவியும் நாவற்பழங்கும்

- தாமரைச் செல்வி

'கடகட' என்று
தகரக்கேற் திறபடும் சத்தத்திற்கு
'ஹய்யா, ஹய்!' என்ற
குழந்தைகளின் மகிழ்ச்சியின்
ஆரவாரம் கேட்கும்.
ஆரென்று எட்டிப் பார்த்தால்,
தலையில் உரப்பை மூட்டையுடனும்
கையில் பொல்லுடனும்
நாவற்பழ ஒளவைக்கிழவி நிற்பாள்.
தூரதரிசனத்தில் கொஞ்சம் பெரிய - சுரு
நாவற்பழமொன்று சிறுநாவற்பழம்
சுமந்து வருவது போலிருக்கும் - அவள்
ரவிக்கையில்லாத கரியமேனியில் - மார்
பரவியோடி வில்முகுதுவழியாய் முந்தானைக்
கயிறாய்ச் சுருண்டு இடுப்பில் முடங்கும்.
முழங்கால் வரைக்கும் சுருண்டிருக்கும் - ஆறு
முழுவொயில் சேலை கட்டியிருப்பாள்.
தோளில் தட்டும் - அவள்
தோடில்லா காதுச்சோனையின்
துவாரம் வழியாய்த்
துலாபாரமே இடலாம்.
பரிசோதனைச் சாவடிகளைத் தாண்டி - சில நாவல்
பழங்களைச் சாவடித்து
ஊரூராய்க் கால்நடையாய் விற்றுக்
கடைசியாய் - எம்
வீடுவந்து சேர்வாள்.
'சும்மாடு' இல்லாமல் சுமந்து வந்த மூட்டையை
இறக்கி விட்டுக்

மல்கை மே 2012 ஐ 53

கிணற்றில் ஒருவாளித் தண்ணீர்ள்ளி
பாதிவாளி நீரில் முகம் சுழவி
ஈரவிரல்களால் தலைகோதியொரு
கொட்டைப்பாக்களவு
கொண்டையிட்டு
முந்தானையில்
செம்பருத்தியிலைக்குள்
முடிந்து வைத்திருந்த விபூதியை
மீதிநீரில் முகம் பார்த்து
மூன்று விரலால்
தன் நெற்றி நிறைப்பாள்.
இதனால் எல்லாருமே - அவளை
ஒளவைக் கிழவியெனச் செல்லமாக
அழைப்பார்கள் -
நாவற்பழ விற்பனையின் போது
'பொட்டைச்சுண்டு
பொட்டைச்சுண்டு
நல்லா அளந்து போடு' என
அம்மாவும், அம்மாவிடம் - 'உண்ட
கண்தான் பொட்டை' - எனக்
கிழவியும் ஒரு குட்டிச்
சண்டையிட்டு இறுதியில்
இருவருமே ஹெயித்துவிட்டுச்
சிரிப்பார்கள்.
சுண்டுக் கொத்தில் அளந்ததைவிடக்
- கிழவி சும்மா ஒருபிடிப்
பழங்கொடுப்பாள் அம்மாவிற்கு.
அம்மாவும் கிழவிக்குத் தேனீர்க்
கோப்பையுடன் தாம்பூல வட்டாவும்
கொடுத்தனுப்புவாள்.
நாவற்பழங்களுடன் தவறாது
நாள்தோறும் ஆஜராகும் - அவள்
நாலுநாளாய் வராத கவலையில்
பால்காரர், தயிர்க்காரர்
விறகுக்காரர் எனவொரு

வியாபாரியையும்
விடாது விசாரித்ததில்
சேதி கிடைத்தது
கிழவியின் குடிலில்
ஷெல் விழுந்ததால்
செத்துப் போய்விட்டால் என்று.
அம்மாவின் கண்களோடு
அக்கம்பக்கத்துக் கண்களும்
சொந்தமேயில்லாத கிழவிக்காய்க்
குளமாகின்றன.

முக்கிய தகவல் ஒன்று!

மல்லிகையில் எழுதும் எழுத்தாளர்
களின் மீது தனி அபிமானம் எமக்குண்டு.
இலக்கியக் கனவான்கள் அவர்கள்.

சொந்த, தனிநபர் உணர்வுகளையோ,
கோபதாபங்களையோ மல்லிகையில்
பதிய வைக்க மாட்டார்கள் என்ற
நம்பிக்கை எமக்கு எப்போதுமேயுண்டு.
ஆனால், நமது இலக்கிய நேர்மையைப்
புரிந்து கொண்டிருந்தும், சிலர் மிக
நுணுக்கமாகத் தமது சுய கோபதாபங்
களை மல்லிகை எழுத்தில் பதிவு செய்து
விடுகின்றனர்.

இது எமது கவனத்திற்கு கொண்டு
வரப்பட்டுள்ளது. இனிமேல் தமது கோப
தாப உணர்வுகளை மல்லிகைப் பக்கங்
களில் மறைமுகமாகப் பதிய வைக்க
முனைந்து செயற்படும் எழுத்து மோசடிக்
காரர்களை - அவர்கள் எத்தனைதான்
கல்விமான்களாக இருந்தாலும், அவர்
களை இனங்கண்டு, அவர்களை தூர
வைத்துவிடும். இது சர்வ நிச்சயம்.

- ஆசிரியர்

சிங்களச் சிறுகதை

அடையாள அட்டை

மூலம்: கபில குமார காலிங்க

தமிழில்: ஞாபு அளமீமத

கடல் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டதன் பின்னர் உடைந்து, சிதைந்து போயுள்ள வீதி
களில் இன்னமும் உடைந்த பொருட்களின் மிச்ச சொச்சங்களை ஆங்காங்கே
காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. வாகனம் குழிகளில் விழுந்தும், எழுந்தும் ஆடி,
ஆடி சிரமத்துடன் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் இப்போது அம்பாந்தோட்டை
நகரை அண்மித்துள்ளோம்.

"நாங்கள் எங்கே செல்ல வேண்டும்?" சாரதி வினவுகிறான்.

"பிரதேச செயலாளர் அலுவலகத்திற்கு"

"அதற்கு ஏதும் பாதிப்புக்கள் ஏற்படவில்லையா?"

"போய் பார்ப்போம். ரேடியோவில் கூறுவதைப் பார்க்கும் போது, இப்போதைக்கு
அந்த இடத்திலே அல்லது வேறொரு இடத்திலே அலுவல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்க
வேண்டும்..." திருப்பி மறுபக்கமாக வந்தடித்த படகைப் போன்று முணுமுணுத்த
முகத்துடன் சாரதி, ஏதோ கூறியவாறு வாகனத்தைச் செலுத்துகிறான். இது நான்
வாடகைக்கு எடுத்த வாகனமாகும். சுனாமி அனர்த்தம் ஏற்பட்டு ஒரு வாரம் செல்வ
தற்கும் முன்பாக அம்பாந்தோட்டைக்குச் சென்று வரும்படி அவரது முதலாளி விடுத்த
வேண்டுகோளை இந்த வாடகைச் சாரதி மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை
போலும். என்ன இருந்தாலும் முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் இனந்தெரி
யாத சாரதியுடன் தூரப் பயணம் செல்வதானது இன்னொரு சுனாமியைப் போன்ற
விடயமாகும்.

நண்பர் ஒருவரிடம் இருந்து இன்று அதிகாலை கிடைத்த தொலைபேசி அழைப்பை
யடுத்தே அவசரமாக இந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கு நான் தீர்மானித்தேன்.
சுனாமி அனர்த்தத்தினால் இறந்தவர்களின் அடையாள அட்டைகள் சில சடலங்களிலும்,
கடற்கரையிலும், வேறு சில இடங்களிலும் இருந்து பிரதேச மக்களால் சேகரிக்கப்பட்டு
பொலிஸ் நிலையத்திலும், பிரதேச செயலாளர் அலுவலகத்திலும் ஒப்படைக்கப்பட்டி
ருந்தன. அந்த அடையாள அட்டைகளுள் எனது அடையாள அட்டையும் உள்ளதாக
வானொலி செய்தியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கேட்டு குழப்பமடைந்த எனது
நண்பர் எனது அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளார். அப்போது நானிங்கு
இல்லை. (அலுவலகம் செல்லவில்லை என்பதால்) அவர் மீண்டும் எனது கையடக்கத்
தொலைபேசியுடன் தொடர்பு கொண்டார்.

“போதும், போதும், அப்படியானால் நீ இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறாய்... உனது அடையாள அட்டை அம்பாந்தோட்டை பிரதேச செயலாளர் அலுவலகத்தில் இருக்கிறதாம்! காணாமற் போனவர்களது பட்டியலின் கீழ் ஒரு அறிவிப்புப் பலகையில் தொங்க விடப்பட்டுள்ளதாம்!... ஆமாம். இப்போதுதான் ரேடியோவில் சொன்னார்கள்...”

“அப்படி இருக்க முடியாது! எனது அடையாள அட்டை எனது பர்ஸில் இருக்கிறது!”

“அது எனக்குத் தெரியாது! அம்பாந்தோட்டையிலும் நீ இருந்திருக்கிறாய்.” கரகரத்த குரலில் இவ்வாறு கூறிய எனது நண்பர் பலத்த சிரிப்புடன் தொலைபேசி தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டார்.

இதற்கு முன்பதாக எனது அடையாள அட்டை ஒன்று காணாமற் போயிருந்த போதும் பின்னர் யாரோ ஒருவரால் அது தபாலில் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனிடையே நான் புதியதொரு அடையாள அட்டையும் பெற்றுக் கொண்டேன். எனவே இப்போது என்னிடம் இரண்டு அடையாள அட்டைகள் இருக்கின்றன. அப்படியானால் இப்போது கிடைத்திருக்கின்ற இந்த அடையாள அட்டை யாருடையதாக இருக்கும்? சந்தேகத்திற்கு உட்பட்ட நான் அந்த வானொலி நிறுவனத்தில் இருக்கும் எனது நண்பர் ஒருவரின் ஊடாக மீண்டும் விபரங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தேன். உண்மைதான். எனது பெயரைக் கொண்ட அடையாள அட்டை ஒன்று அம்பாந்தோட்டையில் வைத்து கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் பெரும் பயங்கரம் என்னவென்றால் இந்த அடையாள அட்டை ஒரு சடலத்தில் இருந்து கண்

டெடுக்கப்பட்டிருந்ததுதான். இதன்படி சுனாமியின் பின்னர் நானும் இறந்து விட்டுள்ளேன், இப்போது நான் அவ்வாறு இறந்துவிட்ட என்னைப் பற்றிய விபரங்களை அறியும் முகமாகவே பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு வகையில் பார்க்கும் போது இது ஒரு பைத்தியக்காரத்தனமான பயணமாகும். மறுபக்கம் எனக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மரண பரிசோதனையுமாகும். இந்தப் பயணத்தின் போது ஓரிரு நண்பர்களையாவது அழைத்து வந்திருக்கலாம். எனினும் இப்பயணத்தின் இலக்கின் நிச்சயமற்றத்தன்மை காரணமாக நான் அதற்குத் தூண்டப்படவில்லை. இருந்தாலும் இப்போது ஏதோ ஒருவித தனிமையை உணர்கிறேன். போதாக்குறைக்கு சாரதியும் ஊமையைப் போல் வருகிறான்.

பொதுவாகவே நான் சாரதிகளை நண்பர்களாக்கிக் கொள்வேன். போகட்டும், பின்னர் இந்த சாரதியையும் பேச்சுக்கு இழுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அளுக்கமயில் வைத்து தேநீர் அருந்துவதற்காக சற்று நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டோம். சோகத்துடன் காணப்பட்ட சில குடும்பங்கள் நாங்கள் தேநீர் அருந்திய கடையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இவர்கள் தங்களது வீடு, வாசல்களை இழந்ததன் காரணமாக தங்களது உறவினர்களிடம் அடைக்கலம் நாடிச் செல்பவர்களாக இருக்கக் கூடும். என்னுடன் ஒரே மேசையில் இருந்த போதும் என்னுடன் வந்த சாரதியும் அந்த நபர்களில் ஒருவரைப் போலவே காணப்பட்டான். அவனும் கடல் ஏழு முறை கொந்தளித்தது போல் முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பாழடைந்ததொரு

நிலையில் காணப்பட்டான். சவரம் செய்யப்படாத அவனது முகம் அதற்கு மேலும் வலு சேர்த்திருந்தது. என்றாலும் தொடர்ந்து அவன் இடியப்பத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். கறி வகைகளையும் அள்ளி ஊற்றிக் கொள்கிறான். ஆறேழு மாதங்கள் ஒன்றுமே சாப்பிடாதவன் போல, நான் அவனது சாப்பாட்டுக்கு தடையேற்படுமாப் போல் இடைநடுவில் பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

“நண்பரே... உங்களது ஊர் எது?”

“மாத்தறை” அவன் என்னைப் பார்க்காமலே பதில் கூறியவாறு தொடர்ந்து இடியப்பம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“இப்போது கொழும்பில் வசித்து வருகிறீர்கள்”

“ம்...”

“உங்களுக்குத் தெரிந்த எவருக்கும் பிரச்சினைகள் ஏதும் இல்லையா? கடல் கொந்தளிப்பில்? ஊரில் ஏதும்?”

“தெரியாது”

“ஏன்... இந்தப் பகுதியில் நண்பர்கள்... உறவினர்கள்... எவரும் இல்லையா?”

“அதிகம் இல்லை” பொலிஸாரிடம் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக பொய் கூறும் சந்தேக நபரைப் போல் சாரதி பதில் கூறுகிறான். என்றாலும் இவ்வாறான சந்தேக நபர்கள் இறுதியில் மூச்சிரைத்துக் கொண்டு, கிளிப் பிள்ளையைப் போல் (உண்மையோ, பொய்யோ) கூற ஆரம்பிப்பார்கள். எனவே நான் அதைறியப்படவில்லை. எனது இந்தப் பயணத்தின் நோக்கத்தை அவன் அறியான். என்றாலும் இப்பொழுதே அதைக் கூற வேண்டியதும்

இல்லை. சிலவேளை அதனால் இவன் பயந்து, ஏதேனும் ஒரு பொய்யைக் கூறியபயணத்தை இடைநடுவில் நிறுத்தி விடவும் தூண்டக் கூடும்.

நான் இன்னும் ஏதேதோ கேட்ட போதிலும் அவற்றுக்கு அவனிடமிருந்து சுருக்கமான பதில்களே கிடைத்தன. ஒரு சில சந்தேக நபர்கள் மிகவும் பிடிவாதக் காரர்கள். இறுக்கமான மனதைக் கொண்டவர்கள். இவ்வாறவன்களின் முன்பாக புலனாய்வாளர்கள் கூட களைத்துப் போய் விடுவார்கள். அரைமணி நேரத்தில் நாங்கள் மீண்டும் எமது பயணத்தை ஆரம்பித்தோம்.

மரண வீட்டின் இறுதிக் கிரியைகள் நடந்ததன் பின்னர் சில தினங்களுக்குக் காணப்படுகின்ற சோகமானதும், பாழடைந்ததுமான நிலையையே பாதையின் இரு புறங்களிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆங்காங்கே மயானங்கள் எழுந்திருந்தன. கரையோரங்களில் இருந்து பாதையை நோக்கி தூக்கி எறியப்பட்ட படகுகளின் பாகங்கள், ஊனமுற்று பூமியைத் தழுவின படி ஆங்காங்கே கிடக்கின்றன. பெயர்ந்து சென்றுள்ள பெரிய முட்டைபொந்து கரையின் நடுவே கிடக்கிறது. பின்னடித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறிய அலைகள் முன்னால் வர வெட்கப்பட்டுக் கொண்டே கரையில் உரசியவாறு மீள அடித்துச் செல்கின்றன. ஒரு சில இடங்களில் பெரியதொரு ஹோட்டலின் அல்லது வீட்டின் எஞ்சிய டயில்ஸ் தரை மாத்திரமே காணப்படுகின்றது.

அம்பாந்தோட்டையை சென்றடைந்ததும் பிரதேச செயலாளர் அலுவலகத்தை தேடிச் சென்ற நாம் அங்கொரு பக்கமாக வாகனத்தை நிறுத்தினோம். பல்வேறு

அலுவல்களுக்காக வந்திருந்த சிலர் அலுவலகத்தின் முன்பாகக் காணப்பட்டனர். ஏனைய நாட்களில் போல் உரத்த குரலில் பேசுகின்ற, சிரிக்கின்ற மக்களை அங்கு காணக் கூடியதாக இல்லை. இறக்காமல் எஞ்சியிருக்கிற மக்களினதும் வாழ்க்கையின் சாற்றைப் பிழிந்தெடுத்துக் கொண்டே சனாமி மீளச் சென்றிருப்பதை உணர முடிகின்றது. சுவரில் பொருத்தப் பட்டிருந்த அறிவிப்புப் பலகை ஒன்றின் அருகில் சிலர் நின்றிருந்தனர். சந்தேக மில்லை, அடையாள அட்டைகளை அங்கு தான் காட்சிக்கு வைத்திருக்க வேண்டும்.

நான் அங்கு சென்றேன். ஆமாம், அடையாள அட்டைகள், அறிவுப் பலகை முழுதும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. தங்களை இனங்காட்டிக் கொள்வதற்கென நபர்களிடம் இருந்த அடையாள அட்டைகள், தங்களது தனித்துவங்களை எடுத்துக் காட்டிய அடையாள அட்டைகள் அவை. இன்னமும் தமது பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்காக முன்வந்து காட்சி தருகின்றன. இனங்கண்டு கொண்டால் நீ எனதே என்பதைப் போல் தொங்குகின்றன. மூக்குக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்ட நான் அந்த அறிவிப்புப் பலகையை நெருங்கியவாறே ஒவ்வொன்றையும் ஆராய முற்பட்டேன். என்றாலும் அது இலகுவான காரியமல்ல. அடையாள அட்டைகளின் மறுபக்கங்கள் தெரியாதமை காரணமாக பெயர்களை அறிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கமாக டைப் செய்யப்பட்ட பெயர்ப்பட்டியல் ஒன்றைக் கண்ட நான் அதில் எனது பெயர் இருக்கிறதா என ஆராய்ந்து பார்க்க ஆரம்பித்தேன்.

சிறிதுங்க, சில்வா, வர்ணசிறி, நவ

நந்தன, தேவமுனி, பெரேரா, அபேநாயக்கம்... எனது பெயர்? அடக் கடவுளே! இதோ இருக்கிறது. எனது பெயர்... ஆமாம். ஓர் எழுத்து கூட வித்தியாசமின்றி அப்படியே எனது பெயர்தான். முழுமையான பெயர். எனது இதயத் துடிப்பு அதிகரிப்பதைப் போல் உணர்ந்தேன். என்றாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அமைதியாக அலுவலகத்தினுள் சென்ற நான் முன்னால் மேசை ஒன்றின் அருகில் அமர்ந்திருந்த நடுத்தர வயதைக் கொண்டவரிடம் சென்றேன். “ஐயா... அந்த அறிவிப்புப் பலகையில் இருக்கின்ற ஐ.சீயைப் பார்க்க முடியுமா?”

ஆவணமொன்றில் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்த அவர் மேலும் அதிலேயே ஈடுபட்டவராக இருந்தபடி திடீரென கணவு கண்டு விழிந்தெழுந்தவரைப் போல் என்னைப் பார்த்தார். நான் மீண்டும் முதல் கேள்வியையே கேட்டேன்.

“ஆம் முடியும்... அது யாருடையது?... நீங்கள் யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?”

நான் என்னைத்தான் தேடுகிறேன் என பதில் கூற முடியுமா? எனவே, “என்னுடைய தல்ல... இன்னொருவரைப் பற்றி தேடுகிறேன்” என்றேன்.

“போய் பார்ப்போம்... இதோ.. நான் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுகின்றேன்.” அந்த நடுத்தர வயதுடைய நபர் மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தார். பின்புறமாக இருந்த ஊன்றுகோல் ஒன்றை எடுத்து அவர் அதன் துணையுடன் உள்ளே செல்லும் போதே அந்த அறிவிப்புப் பலகையின் அருகில் செல்லுமாறு எனக்கு சமிக்ஞை காட்டி விட்டுச் சென்றார். நான் மீண்டும் அங்கு செல்லும் போது முன்பு அந்த

இடத்தில் நின்றிருந்தவர்கள் வெளியேறி விட்டிருந்தனர். தனது உடம்புக்கு பொருந்தாத வகையில் பெரிய சேர்ட்டும் சாயம் போன பற்றிக் சாரமொன்றையும் அணிந்திருந்த வயோதிபர் ஒருவர் மட்டும் அங்கு நின்று கொண்டு தெளிவற்ற குரலில் ஏதேதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அதுதான்... ஐயோ... தெரியாது... அதுதான்... ஐயோ...” என்றவாறு அவர் தொடர்ந்து முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த நடுத்தர வயதுடைய நபர் சாவியுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

“பெயர் என்ன?” நான் பெயரைக் கூறிய பின்பு அவர் அந்த அறிவிப்புப் பலகையில் இருந்த, நான் கூறிய பெயரைக் கொண்ட அடையாள அட்டையை எடுத்துத் தந்தார். உடனே நான் அதில் உள்ள பெயரைப் பார்த்தேன். சரியாகவே இருந்தது. எனது மூன்று பெயர்களும் அப்படியே இருந்தன. விலாசம், அம்பாந்தோட்டை என்றிருந்தது. பிறந்த வருடம் 1954. நான் பிறந்தது 1953ம் வருடமாகும்.

புகைப்படத்துடன் கூடிய அடையாள அட்டையின் பகுதியை நான் ஏற்கனவே கண்டிருந்ததால் நான் அதிர்ச்சியடைய வில்லை. என்றாலும் எனது பெயரைக் கொண்ட நபர் எத்தகைய தோற்றத்தைக் கொண்டிருக்கக் கூடும் என்பதை அறிந்து கொள்ளும் குதூகலம் என்னுள் குறைய வில்லை. அடையாள அட்டையின் மறுபக்கத்தைப் புரட்டி புகைப்படத்தைப் பார்த்தேன். அநேகமான அடையாள அட்டைகளைப் போன்றே இதன் புகைப்படமும் உரியவரை இனங்கண்டு கொள்ள இயலாத வகையில் மாறுபட்டிருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

அதில், சோகமான தோற்றத்தையும், கூரிய முகத்தையும் கொண்ட நபரைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. சில காலங்களுக்கு முன்பாக பிடிக்கப்பட்டிருந்த புகைப்படம் என்பதாலோ என்னவோ இளம்பருவத்தின் தோற்றத்தை அது கொண்டிருந்தது.

“இதுதானா?” எனக் கேட்பதைப் போல் அந்த நடுத்தர வயதுடைய நபர் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இவர் இறந்து விட்டாரா?” எனக் கேட்டேன்.

“இருக்கலாம்... ஆஸ்பத்திரியில் வைக்கப்பட்டிருந்த சடலங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட அடையாள அட்டைகள்தான் இவை... ஒரு சில கரையோரத்தில் இருந்தவையாம்.”

நான் அதிலிருந்து விலாசத்தையும் விபரங்களையும் குறித்துக் கொண்டேன்.

“இதில் போட்டோ கொப்பி ஒன்று எடுக்க முடியுமா?” என்றேன்.

“எங்களது இயந்திரம் பழுதடைந்து விட்டது” என்றார் அவர்.

“பரவாயில்லை... நான் பிறகு வருகிறேன்.” அடையாள அட்டையைத் திருப்பிக் கொடுத்தேன்.

“உறவு தொடர்பை உறுதிப்படுத்த முடியுமென்றால் நீங்கள் இதை எடுத்துச் செல்ல முடியும்... நட்பு பெறுவதற்கு இது தேவைப்படும்” என்றார் அந்த நடுத்தர வயதைக் கொண்ட நபர். நான் அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு அலுவலகத்தில் இருந்து வெளியேறினேன்.

வாகனத்தின் கதவை பாதி திறந்து

வைத்தவாறு சாரதி ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தான். நான் அவனை எழுப்பினேன்.

“போவோம்.”

“எங்கே?... கொழும்புக்கா?”

“இல்லை, இல்லை. நான் ஒரு கிராம சேவையாளரை சந்திக்க வேண்டும்”

❧ ❧ ❧

அடையாள அட்டையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த விவரங்களைச் சென்ற எமக்கு, முழுமையாக அடித்துச் செல்லப்பட்டு, பாழடைந்த நிலையில் இருந்த கடலோரக் கிராமம் ஒன்றையே காணக் கிடைத்தது. உடைந்து கிடந்த பாலமொன்றின் மீது பெரிய பூக்கள் கொண்டதான காற்சட்டையும் பனியனும் அணிந்திருந்த இளைஞன் ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனிடம் சென்று “இங்கே கிராம சேவையாளர் எங்கே இருக்கிறார்?” எனக் கேட்டேன்.

“அகதி முகாமில் சென்று பாருங்கள்” என்றான்.

“அது எங்கே இருக்கிறது?”

அந்த இளைஞன் எங்களுக்கு வழி காட்டினான். அதன் பின்னர் நட்பு ரீதியிலான சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு எங்கள் பின்னால் வாகனத்துக்கு அருகில் வந்தான்.

“நீங்கள் உதவி வழங்குபவர்களா?” என்றான்.

“இல்லை... இல்லை...” என்று கூறிய போதிலும், அவன் அதை நம்பக் கூடியதாக இருக்கவில்லை.

“அதோ... அந்த இடத்தில்தான் எங்கள் வீடு இருந்தது” என்று காட்டினான்.

“முழுக் குடும்பமும் இல்லாமற் போய் விட்டது... எஞ்சிய ஒரே ஜீவன் நான் மட்டுமே” என்றான் அந்த இளைஞன். அவன் கைநீட்டிக் காட்டிய இடத்தில் சிறிய சீமெந்து தரை மாத்திரமே காணப்பட்டது.

நான் அந்த இளைஞனுக்கு நூறு ரூபாவைக் கொடுத்தேன். அதனால் அவன் திருப்தியடையவில்லை என்ற போதிலும் வாகனத்தை அந்த இடத்திலேயே திருப்பிக் கொண்டு நாங்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டோம்.

ஏற்பட்டிருக்கின்ற அழிவுகளைக் கண்ணுற்றதாலோ என்னவோ சாரதியின் முகத்திலிருந்த பாழடைந்தத் தன்மை மேலும் அதிகரித்திருப்பது போல் தோன்றிற்று. அவன் எதுவுமே பேசாமல் இருக்கிறான். வெள்ளை நிற கூடாரங்கள் சில தூரத்தே தெரிகின்றன. என்றாலும் மக்கள் எவரும் இல்லாததைப் போல் பாழடைந்த நிலையே தென்படுகிறது.

“அங்கே நிறுத்துங்கள்.”

தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த தென்னை ஓலையால் ஆன ஒரு கடையில் இருந்தவர் சைக்கிளின் பின்பகுதியில் கட்டப்பட்டிருந்த பலகைப் பெட்டி ஒன்றில் எதையோ வைத்துக் கொண்டிருந்தார். சைக்கிளின் முன்பக்கத்தில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த ‘பேயாவ’ பெக்கெற்றுக்களை எடுத்து அந்தப் பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். வாகனத்தில் இருந்து இறங்கிச் செல்லும் என்னை அவர் கேள்விக் குறியுடன் நோக்கினார்.

“கிராம சேவையாளர் இங்கே இருந்தாரா?”

“அவர் பாடசாலை பக்கமாகச்

சென்றார்.”

“இது அகதிகள் முகாம் தானே?”

“ஆமாம், ஆனால் இன்று இங்கிருந்தோர் எல்லோரும் பாடசாலையில் தங்கச் சென்று விட்டனர். மழை பெய்யும் போது கூடாரங்களுக்குள் நீர் நிரம்பி விடும். இது சுனாமியை விட மோசமாக இருக்கிறது.”

பாடசாலைக்குச் செல்லும் வழியையும் கேட்டறிந்துக் கொண்டு நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டேன். கடல் பக்கமாகச் செல்லுகின்ற சிறிய கால்வாயொன்றின் ஓரமாக அமைந்திருந்த பாதையில் நாங்கள் பயணித்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தப் பகுதிக்கு சுனாமி ஒழுங்கான முறையில் வந்திருக்கவில்லை போல் தெரிந்தது. பாதையின் ஒரு பக்கத்தில் பழைய மதி லொன்று காணப்பட்டது.

சுமார் ஒரு மைல் தூரம் நடந்திருப்போம். சிறிய மேட்டுப் பகுதியில் அமைந்திருந்த பாடசாலை தெரிந்தது.

பெண்கள் சிலர் ஒன்றுகூடி முற்றத்தின் ஓர் ஓரத்தில் பெரிய பாத்திரமொன்று வைக்கப்பட்டிருந்த அடுப்பிற்கு தீ மூட்டிக் கொண்டிருந்தனர். சிறுவர்கள் பலத்த சத்தங்களுடன் ஓடித் திரிகின்றனர். விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

முற்றத்தின் ஓர் ஓரத்தில் அமர்ந்திருந்த வயோதிபர் ஒருவர் கிராம சேவையாளர் இருந்த இடத்தை எனக்குக் காட்டினார். பாடசாலை அதிபருக்குரிய அறையை கிராம சேவையாளர் இப்போது கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தார். சிறியதொரு மணி இன்னமும் அந்த மேசையின் மீது இருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் கிராம சேவை

யாளர் பெரிய சிரிப்பொன்றை வெளிக் காட்டினார். என்னை அவர் ஏதோ அரச சார்பற்ற நிறுவனமொன்றின் அதிகாரியாக நினைத்திருக்கக் கூடும். இந்த நாட்களில் வாகனங்களில் அகதிகள் முகாம்களைப் பார்வையிட வருபவர்களில் அநேகமானவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் உதவி களை வழங்கும் செயற்பாடுகளுடன் தொடர்புடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

கிராம சேவையாளர் முன்பாகப் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்த நான் வந்த விடயத்தைக் கூறினேன். அவர் தனது கண்களைக் குறுக்கிக் கொண்டு என்னைப் பார்த்தார்.

“நீங்கள் கூறும் நபர் எனது பிரிவில் தான் இருந்தார்... நீங்கள் அவருக்கு என்ன உறவு?” என்றார்.

“உண்மையை சொல்லப் போனால் நான் அவரைச் சந்தித்ததே இல்லை. என்றாலும் அவரது தங்கை முறையிலான ஒரு பெண் எங்களது வீட்டில் தங்கி இருந்தார். ரேடியோ மூலம்தான் இந்த அடையாள அட்டை பற்றிய விபரங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். அதுதான் வந்து பார்க்கலாம் என்றெண்ணி இங்கே வந்தேன்...”

கிராம சேவையாளர் இன்னமும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு மேலும் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் போல் தோன்றியது.

“அந்தப் பெண் மிகவும் அன்பாக எனது தாயை கவனித்துக் கொண்டாள். அந்தப் பெண் இப்போது எங்கே இருக்கிறாளோ தெரியாது... இந்த அடையாள அட்டையில் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருப்

பவரைப் பற்றி அவள் முன்பெல்லாம் கூறு வாள்... எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது... அதுதான்... ஏதாவது தகவல் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று வந்தேன்...”

“நீங்கள் எங்கே வேலை செய்கிறீர்கள்?” கிராம சேவையாளரின் அக்கறை தெளிவாகத் தெரிந்தது. என்றாலும் எனது பதிலில் அவர் சங்கடப்படுவதும் புரிந்தது.

“விழிப்புலனற்றோர் சேவைகள் சபையில்.”

“அப்படியா!”

கிராம சேவையாளர் பழக்கதோஷம் காரணமாக தனது கைக்கடிகாரத்தை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார்.

“நீங்கள் சொல்லுகின்ற நபர் எப்படிப்பட்டவராக இருப்பார்?” என்றேன். நான் எனது தேவை கருதி குறுகிய வழிமுறையைக் கடைப்பிடித்தேன்.

“அவர் இங்கு பிறந்திருந்தாலும் அதிகமாக கொழும்பில்தான் இருந்தார். ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பாகத்தான் மீண்டும் இந்தப் பகுதியில் வசிப்பதற்காக வந்தார். யாருக்கும் பிரச்சினையில்லாத மனிதர்” என்றார் அவர்.

“தொழில் ஏதும் செய்தாரா?”

“ஆங்கில ரியூசன் கொடுத்தார். அதைத்தான் தொழிலாக செய்தார்.”

“மனைவி... பிள்ளைகள்?”

“மனைவி பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரு பிள்ளை இருந்தது.”

“அவரும் இறந்து விட்டாரா?” என்றேன்.

“இல்லை! பிள்ளை தண்ணீரில் அடித்துக் கொண்டுப் போய் தென்னை

மரமொன்றில் சிக்கியிருந்தபோது காப்பாற்றப்பட்டார்” என்றார் அவர்.

“அந்த பிள்ளை இப்போது எங்கே?”

“இங்குதான் இருக்கிறது”

“இங்கு?”

“ஆமாம் சிறுவர் இல்லமொன்றுக்கு அனுப்பும் வரை”

உடனே அந்தப் பிள்ளையை காண வேண்டும் என்ற ஆசை மனதை குடைந்தாலும் நான் மேலும் சில நிமிடங்கள் கிராம சேவையாளருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். எனது பெயரைக் கொண்ட அந்த நபர் மிகவும் அமைதியான போக்கைக் கொண்டவர் என்ற போதிலும் எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகியுள்ளார். வறிய பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாக ஆங்கிலப் பாடம் கற்பித்துக் கொடுத்து வந்துள்ள அவர் கொழும்பில் ஒரு வர்த்தக நிலையத்தில் கணக்கியல் தொடர்பான எழுதுவினைஞராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். அவரது பெற்றோர் ஊரில் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துள்ளனர்.

“நீங்கள் சொன்னதைப் போல அவருக்கு தங்கை ஒருவர் இருந்ததாக நாங்கள் கேள்விப்படவில்லை” என்றார் கிராம சேவையாளர்.

“சிலவேளை உறவுக்காரரின் மகளாகவோ அல்லது அப்படி ஏதும் இருந்திருக்கலாம்”

“இருக்கலாம்.”

அதன் பின்னர் கிராம சேவையாளர் எனது பெயரைக் கொண்ட நபர் பற்றி மேலும் தகவல்களைத் தந்து கொண்டிருந்தார்.

அந்நபர் செல்வந்தராக இல்லாத போதிலும் பரோபகாரியாக வாழ்ந்தவர். பொது பணிகள் என்று வந்து விட்டால் தன்னால் இயன்ற வகையில் உதவிகளை செய்து வந்துள்ளார். அவர் செய்த ஒரே ஒரு தவறு மாலைவேளைகளில் கொஞ்சம் மது அருந்துவதாகும். அதுவும் தனிமையில், இரகசியமாக! காலை வேளையிலும் மாலை வேளையிலும் ஆங்கில வகுப்புகளை நடாத்தும் அவர் குரியன் மறைய ஆரம்பிக்கும் போது தனது பணிகளை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்புவார். அதன் பின்னர் தனது பிள்ளையுடன் பேசியவாறே கடற்கரைக்குச் செல்லும் அவர் குரியன் மறைவதை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

கிராம சேவையாளர் கூறிய வகையில் அந்த நபருக்கு இந்த உலகில் இருந்த ஒரேயொரு நிம்மதியும் ஒரேயொரு உறவும் தனது பிள்ளையாகும் என்றே எனக்கு எண்ணத் தோன்றியது. இப்போது அவர் தனது அன்புக்கு பாத்திரமான பிள்ளையை தனித்து விட்டு மீளத் திரும்பாத பயணத்தை மேற்கொண்டு விட்டார். அவரது மறைவு குறித்துத் தயாரப்படுவதற்கும் ஊர் மக்களில் பலர் இப்போது உயிருடன் இல்லை. கிராம சேவையாளர் அந்நபரை நன்கறிவார்.

‘நல்ல மனிதர்’ எனது பெயரை முதன்மைப்படுத்தி அவர் பலமுறை அவ்வாறு கூறினார். ஆனால் என்னைப் பற்றி அல்ல. எனது பெயரில் வாழ்ந்த இந்த மற்றைய நபரைப் பற்றிதான் அவர் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அவர் என்னைவிட நல்லதும் பயன்மிக்கதுமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளவர் என்று, எனது அடி மனம் குற்றம் கூறுகிறது. வயது போகும் வரை பிரம்மச்

சாரியாக செழிப்பற்றதொரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எனது காலம் அதிகமாக அலுவலகத்தின் ஓர் மூலையில் உப்பு சப்பில்லாமல் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது. பெருமையுடன் கூறத்தக்க எதுவுமே எனது ஞாபகக் களஞ்சியத்தினுள் எஞ்சி இருக்கின்றனவா?

நாங்கள் பாடசாலைக் கட்டிடங்கள் இருந்த பக்கமாக நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

“அதோ... அந்தப் பிள்ளைதான்” பாடசாலைக் கட்டிடத்தின் ஓரத்தில் மா மரத்தின் கீழ் சடை பிடித்த தலை மயிர் களுடன், பெரிய விழிகளுடன் அந்த சிறுவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனது வயது ஐந்துக்கும் குறைவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அந்த சிறுவனைப் பார்த்தவாறே முகாமில் இருந்த ஒரு சிலருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சாரதி நான் வருவதைக் கண்டதும் வேறொரு பக்கமாகச் சென்று விட்டான். கிராம சேவையாளர் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே சிறுவனை அழைத்தார்.

“இவர் பிள்ளையின் தகப்பனின் நண்பர்”

சிறுவன் அதை நம்பமுடியாமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எனினும் இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்தான். அவனது அளவைவிட பெரிய சட்டையும், காற்சட்டையும் உடுத்தி இருந்தான்.

“அப்பா எனக்கு ரொம்ப உதவி செய்திருக்கிறார். நாங்கள் ஒரே இடத்தில் வேலை செய்தோம். பிள்ளைக்கு என்ன வேண்டும்?... வேண்டியதைக் கேளுங்கள்... நான் வாங்கி அனுப்புகிறேன்” என்றேன்.

அவன் வெளிரிய கண்களுடன் பார்த்தான்

துக் கொண்டே இருந்தான். “தனக்கு தனது அன்புத் தந்தையைத் தவிர வேறு எதிலுமே எவ்விதப் பயனும் கிடையாது” என்று கூறுவதைப் போலிருந்தது அவனது அந்தப் பார்வை. அவனுக்கு ஏதேனும் நல்லது செய்ய வேண்டுமாயின் அவனுடன் பேசிப் பலனில்லை என்றும், அது குறித்து கிராம சேவையாளரிடமே பேச வேண்டும் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது. “மகனே உனது தந்தையின் பெயரும் எனது பெயரும் ஒன்றுதான்” எனக் கூற முடியுமானால் எவ்வளவு நல்லதாக இருக்கும் என எனக்குள் எண்ணினேன். என்றாலும் அதற்கான சந்தர்ப்பம் இதுவல்ல. சுனாமி சிக்கல்கள் தீர்ந்ததன் பின்னர் பிள்ளை மீண்டும் பாடசாலை செல்லக் கூடும். அப்போது கிராம சேவையாளர் மூலமாக பிள்ளையைக் கண்டு பிடித்துக் கொள்ள முடியும். பிள்ளைக்கு ஏதேனும் செய்ய வேண்டும் என்றால் அந்த நேரத்தில்தான் செய்ய வேண்டும்.

நாங்கள் விடைபெற்று அங்கிருந்து திரும்ப ஆயத்தமானபோது எதிர்பாராத ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஓரளவு இடைவெளிவிட்டு பிள்ளை எங்களைப் பின் தொடர்ந்தான். நான் வாகனத்தில் ஏறுவதற்கு முன்பாக மெல்லிய குரலில் பேசினான். “மாமா... எனது தந்தையின் புகைப்படமேதும் உங்களிடம் இருக்கிறதா?”

எனது தொண்டையில் ஏதோ அடைத்துக் கொண்டது போலிருந்தது. ஏதாவது பதில் கூறியே ஆக வேண்டும். உடனே எனக்கு அந்த அறிவிப்புப் பலகையில் இருந்த அடையாள அட்டை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஏதேனும் செய்ய முடியும்.

“ஆமாம். அடுத்தத் தடவை வரும்

போது நானதைக் கொண்டு வந்து தருகிறேன்.”

பிள்ளை வாயை மூடியபடியே மெதுவாகச் சிரித்தான். அது எனது மனதை நிம்மதிப்படுத்தியது. வாகனம் புறப்படும் போது பிள்ளைக்கும் கேட்கக் கூடியதாக நான் கிராம சேவையாளரைப் பார்த்துக் கூறினேன்.

“நான் விரைவில் மீண்டும் வருவேன்.” பின்னர் பிள்ளையைப் பார்த்து ஜன்னல் ஊடாக கையைக் காட்டினேன்.

அவனது கண்களில் இருந்து நீர்த் துளியொன்று வெளிப்பட்டிருந்தது. அது உண்மையில் அவனது தந்தை அவனை விட்டுப் போவதை உணர்த்தியது போல் இருந்தது. அங்கிருந்து திரும்பும் போது நான் வரும்போது இருந்ததைவிட மனம் குழம்பிப் போயிருந்தது. உலகின் பெரும் பாலானவர்களைப் போல் நானும் சுனாமியை சபித்தேன். என்றாலும் தொடர்ந்து என்னால் இவ்வாறு செய்ய முடியுமா? எனக்கு இப்போது ஐம்பது வயதையும் தாண்டிவிட்டது. இன்னும் நான் திருமணஞ் செய்து கொள்ளவில்லை. எனது பெயரைக் கொண்டே வாழ்ந்த, எனினும் என்னைவிட எவ்வளவோ நல்ல மனிதர் என உணரக் கூடிய இன்ற்தெரியாத நபர் அவரது ஒரேயொரு மகனை என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அகாலத்தில் இறந்து போயுள்ளார். உண்மையிலேயே இது தனது தவறினால், இந்த உலகில் தனித்து நிற்கின்ற வயதான ஒரு நபருக்கு ஈவு இரக்கமற்ற சுனாமியினால் வழங்கப் பட்டிருக்கும் அபூர்வமானதொரு பரிசல்லவா?

௩ ௩ ௩

இந்தக் கதையை இத்துடன் நிறைவு செய்து கொள்ள முடியும். எனினும் வாழ்க்கை என்கிற அபூர்வமானதும் ஆச்சரியமானதுமான இந்த முடிவுறா பயணம் அதற்கு இடமளிக்கவில்லை. இன்னும் சற்று நேரம் நீங்கள் என்னுடன் தங்கி இருக்க வேண்டியுள்ளது.

நாங்கள் மொறட்டுவ பகுதியை அடையும் போது இருள் குழந்து விட்டிருந்தது. மத்தியானம் ஒழுங்காக எதையுமே சாப்பிடாததால் எனக்கு கடுமையாக பசி எடுத்தது. பாலத்தின் அருகில் இருந்த எனக்கு ஓரளவு பரிச்சயமான ஹோட்டலுக்குச் செல்லும்படி நான் சாரதியிடம் கூறினேன்.

இரவு உணவுக்கு ஓடர் செய்த நான் உணவு வரும் வரையில் குடிப்போம் என நினைத்து அரை போத்தல் பிரண்டி வரவழைத்தேன்.

“நானும் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொள்கிறேன். உடம்பெல்லாம் ஒரே அலுப்பு... இன்னும் சற்று தூரம் தானே” என்றவாறே சாரதி நான் அழைக்காமலேயே ஊற்றிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

பயணத்தின் போது மௌனமாக இருந்துவந்த சாரதி சற்று நேரத்தில் என்னை உன்னிப்பாகப் பார்த்தவாறே பேச ஆரம்பித்தான். “சேர்... அந்த மனிதரை உங்களுக்கெப்படி தெரியும்?”

“கொஞ்சம் தெரியும்”

“அப்படியில்லை சேர்... எனக்குச் சரியாக விளங்கும்படி சொல்லுங்கள்! எனக்கும் அவரைப் பற்றி கொஞ்சம் தெரியும்.”

“உண்மையாக?... அது எப்படி?”

“சேர் முதலில் உங்களுக்கு அவரை

எப்படி தெரியும் என்று சொல்லுங்கள்.”

சற்று நேரம் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் மேலும் உண்மையை வெளிப்படுத்தக் கூடாது எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

“அவர் எனது நண்பரொருவரின் சகோதரர். அம்பாந்தோட்டையில் இறந்தவர்களது பெயர்ப் பட்டியலை ரேடியோவில் கூறும்போது இவரது பெயரும் கூறப்பட்டிருந்தது. எனது நண்பர் இப்போது வெளிநாடு சென்றுள்ளார். அவர்தான் இது பற்றி விசாரித்துப் பார்க்குமாறு அறிவித்திருந்தார்.”

சாரதி எனது கதையை ஏற்றுக் கொண்டதாக தெரியவில்லை.

“சேர்! எனது கதையை கேட்டால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்.” சாரதி வித்தியாசமாக சிரித்தான். பின்னர் அது பற்றி சிந்திப்பதற்கு எனக்கு சிறிது நேரம் அவகாசம் விட்டவாறே பாத்திரத்தை அருகில் இழுத்து அதிலிருந்து பெரிய இறால் களைப் பொறுக்கிச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

“என்ன கதை அது?”

“இந்த இறந்த மனிதனின் மனைவியைத்தான் நான் இப்போது திருமணஞ் செய்து கொண்டுள்ளேன்.”

“என்ன...?”

“ஆமாம் சேர்!” உண்மையிலேயே அது ஓர் ஆச்சரியமான கதைதான்.

இறந்த நபரின் மனைவி சிலகாலத்திற்கு முன்னர் மோட்டார் வாகனங்களைப் பதிவு செய்யும் திணைக்களத்தில் தற்காலிகமாக எழுதுவினைஞராகப் பணியாற்றியுள்ளார். இந்த சாரதி ஏதோ ஒரு கருமமாக அங்கு சென்ற சந்தர்ப்பத்தில்

ஏற்பட்ட அறிமுகம் அப்படியே வளர்ந்து இறுதியில் அவள் சாரதியின் மனைவியாகி விட்டாள்.

“எனது மனைவி மிகவும் துரதிஷ்ட வசமானவள் சேர். என்னுடன் வந்த பிறகு தொழிலையும் இழந்து விட்டாள். அது போதாதென்று தொடர்ந்து நோய்வாய்ப்பட ஆரம்பித்தாள். அந்த நபரும் கொழும்பை விட்டு ஊருக்குப் போய் விட்டதாக அறிந்தேன்.”

“அந்த நபர் உங்களுக்கு எதிராக எதுவும் செய்யவில்லையா?”

“இல்லை. அந்த மனிதன் ஒரு நோய்ஞ்சான். மனைவி செய்த துரோகத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டார்.”

“அவர் உங்களை சந்தித்தது இல்லையா?”

“இல்லை.”

“பிள்ளை?”

“சிறு வயதில் கண்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு அவனை அடையாளம் காண்பதே சிரமமாக இருந்தது.”

“அப்படி என்றால் அகதி முகாமில் இருப்பது உங்களது மனைவியின் பிள்ளை. ஏன் அந்தப் பிள்ளையை உங்களுடன் அழைத்துக் கொள்ள விருப்பமில்லையா? இப்போது அவனுக்கு தந்தையும் கிடையாது என்பதால் அம்மா உடன் இருந்தால் அந்தப் பிள்ளைக்கு எவ்வளவு நல்லது.”

“எனக்கும் இப்போது இரண்டு குழந்தைகள் உண்டு சேர். நானும் கஷ்டத்துடன் தான் வாழ்ந்து வருகிறேன். இன்று நடந்த எதையுமே நான் வீட்டில் போய் சொல்லமாட்டேன். இவை எல்லாம் கடந்த கால விஷயங்கள்... அவற்றை ஏன் கிளறுவானேன்...”

சாரதியை இத்துடன் கைக்கழுவி விட்டு உடனே இங்கிருந்து சென்றுவிட வேண்டுமென நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

போத தலில் இருந்த இறுதி மதுபானத்தையும் கிண்ணத்தில் ஊற்றிக் கொண்ட சாரதி தனது பர்ஸில் இருந்து அடையாள அட்டையை எடுத்து என்னிடம் காண்பித்தான்.

“இந்த பிரச்சினைகள் எல்லாமே இந்த அடையாள அட்டையால்தான் ஏற்பட்டன” என்றான். நான் ஆச்சரியத்துடன் விழிகளை அகலத் திறந்தவாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“முதன் முதலில் எனது மனைவியை நான் ஆர்.எம்.ஐ. அலுவலகத்தில் சந்தித்த போது எனது முகத்தைக் கூட பார்க்காமலே அடையாள அட்டையை அவள் கேட்டாள்... ஏதோ... ஒரு தேவைக்கு... எனது அடையாள அட்டையைப் பார்த்தவுடன் அவள் எனது முகத்தைப் பார்த்து வித்தியாசமாக சிரித்தாள். அந்த சிரிப்பு தான் சேர் எனக்கு இடி விழுந்த சிரிப்பாகி விட்டது.” சாரதி வாயைக் கோணலாக்கி ஒரு சிரிப்பு சிரித்து விட்டு மீண்டும் மௌனமானான்.

“எனக்குப் புரியவில்லை... ஏன் அவள் வித்தியாசமாக சிரித்தாள்?”

“சேர், அவளது கணவரின் பெயரும் எனது பெயரும் ஒன்று”

அவன் அவளது அடையாள அட்டையை என் முன் வைத்தான். ஒரு மணி நேரம் கழித்து எனது வீட்டுக்கருகில் இறங்கிக் கொண்ட நான் அவனிடமிருந்து நிரந்தரமாக விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

“தெளிவத்தையை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறார்களாம். நோய் கொஞ்சம் கடுமையாம். இதய ஒப்பரேஷனாம்” என ஒருநாள் காலை மேமன்கவி தொலைபேசியில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் உடல் நிலை பற்றி அவசர அவசரமாக எனக்குத் தகவல் தந்தார்.

எனக்கு நெஞ்சு திக்கென்றது. “எந்த ஆஸ்பத்திரி? இண்டைக்கே போய்ப் பார்த்து விடுவோமா?” - நான்.

“முடியாது. யார் எவரையும் பார்க்க அனுமதி கிடையாதாம். கொஞ்சம் பொறுத்துப் பாருங்கள். எப்படியும் நாங்க அவரைச் சந்தித்துத்தான் ஆகவேண்டும்!” என்றார், மேமன்கவி.

தெளிவத்தை

சில நாட்கள் பொறுத்திருந்தேன். மனசு கேட்கவில்லை.

என்றொரு

ஒருநாள் மத்தியானம். அன்று சனிக் கிழமை. திடீரென மேமன்கவி தொலை பேசியில் அழைத்தார். “தெளிவத்தை வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாராம். இனி நாங்க போய்ப் பார்க்கலாம்தானே” - என்றார். தொடர்ந்து, “இன்றே ராஜ் பிரசாத்தும் நானும் காரில் போக இருக்கிறோம். நீங்களும் வாறதெண்டால் வரலாம். போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவோம்!” என்றார்.

இலக்கிய

நண்பன்!

- டொமினிக் ஜீவா

ராஜ் பிரசாத்தும் மேமன்கவியும் மல்லிகைக் காரியாலத்திற்கு முன்னால் காரில் வந்து

இறங்கினார்கள். காத்திருந்த நான் அவர்களுடன் காரில் சென்று வத்தளையில் உள்ள தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இல்லத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

கட்டிலில் முதுகுக்குத் தலையணையை அணை கொடுத்தபடி தெளிவத்தை வெகு சிக்காராக வீற்றிருந்தார். மனைவி பக்கத்தே விசிறியால் வீசிக்கொண்டிருந்தார்.

உண்மையாக அந்தக் கணம் எனது மனசில் பட்டதைச் சொல்லுகின்றேன்.

நோயாளியாகவோ அல்லது இதய சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்ட ஒருவராகவே எனது கண்களுக்கு அவர் காணப்படவில்லை. இலக்கிய நிகழ்வொன்றுக்கு வந்து, காத்திருக்கும் ஓர் எழுத்தாளனாகவே அவர் அந்தச் சமயத்தில் எனது கண்களுக்குக் காட்சியளித்தார்.

அதே புன்முறுவல். அதே தெளிவான குரல்.

நோயாளியுடன், அதுவும் இதய சத்திர சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட ஒருவருடன்

பேசும் போது, மிகக் கவனமாகவும் நிதானமாகவும் பேச்சுக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டியது அதி முக்கியமானதொன்று.

- அதை யார் கடைப்பிடித்தது?

எனக்கோ நெஞ்சு அடிக்கடி தித்திக் என்றது. பேச்சைக் குறைப்போமென்றால், தெளிவத்தையின் இலக்கிய ஆர்வமும் நட்புணர்வும் விடுவதாயில்லை.

தொடர்ந்து இலக்கியம் சம்பந்தமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். இந்தச் சம்பாஷணைகளுக்கிடையே, மல்லிகையின் வெள்ளி விழா மலர் அவரது தலைமையில் யாழ்ப்பாணம் நாவலர் மண்டபத்தில் நடைபெற்றதையும், அங்குதான் முதலும் கடைசியாகவும் சந்தித்த வடபுல கலை இலக்கியவாதிகளைச் சந்தித்த அநுபவங்களையும் நினைவு கூர்ந்து பேசினார்

பல நெருக்கமான இலக்கிய நண்பர்களுடன் கூடிக் கலந்து பேசி அந்த 25-வது ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவிற்குத் தலைவராகப் போடுவதென இறுதியில் முடிவெடுத்து, தெளிவத்தையின் சம்மதத்துடன் வெளியீட்டு விழாவை வெகு கோலாகலத்துடன் நல்லூரில் நடத்தி முடித்தேன்.

மல்லிகையில் தொடர்ந்து எழுதி வந்த சிலருக்கும், பொதுவாக இலக்கிய ஜாம்பவான்களாகக் கருதிச் செயற்பட்டு வந்த ஒரு சிலருக்கும் தெளிவத்தையை தலைவராகப் போட்டதில் சம்மதமில்லை.

சிலர் தமக்குள் தமக்குள்ளே வெப்பியாரங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். இவர்களில் சிலர் விழாப் பக்கமே தமது தலைக் கறுப்பைக் காட்டக் கூட இல்லை. நானதைப் பற்றிச் சிறிது கூடக் கவலைப்பட்டதுமில்லை.

விமர்சிப்பவன் விமரிசித்துக்கொண்டே இருக்கட்டும். இயங்கும் நான், தினசரி இயங்கிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என முடிவெடுத்துத் தொடர்ந்து இயங்கி வந்தேன்.

மல்லிகை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மாத சஞ்சிகைதான். அதன் ஆசிரியராகிய நானும் யாழ்ப்பாணத்தான்தான்! ஆனால், மல்லிகை அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, குடா நாட்டுச் சஞ்சிகையல்ல. அது பரந்துபட்ட தமிழ்ப் பேசும் நல்லுலகத்தின் தொடர்ந்து வரும் மாசிகை. ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டு, பிரதேச வாதத்திற்குள் உட்படுத்திக் கொண்டு மல்லிகை இயங்கி வந்திருக்குமேயானால், இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக அது தொடர்ந்து வந்திருக்கவே முடியாது என்பது எனக்கு வெகு தெளிவாகவே நன்கு தெரியும்.

இந்தத் தெளிவான இலக்கியப் பின்னணியைப் புரிந்துகொண்டவர்கள் என்ற பின்னணியில் நாம் நால்வரும் சுமார் மூன்று மணித்தியாலங்கள் பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாறல்கள் செய்து கொண்டோம்.

பொதுவாக நோயாளியை உடல் நலம் விசாரிக்கப் போன இலக்கிய நண்பர்கள் என்ற மட்டத்தையும் மீறி, ஒரு சிறிய இலக்கியச் சந்திப்பொன்றையே மூன்று மணி நேரம் தொடர்ந்து நடத்திய இலக்கிய நண்பர்கள் என் வேறாதாவில் நிறைவு செய்தோம்.

- வாழ்க்கையில் என்றுமே மறக்க முடியாத இலக்கியச் சந்திப்பு இதுவாகும்.

தூண்டில்

- ரடாமணி ஜீவா

☒ பல ஆண்டுக் காலங்களாகத் தொடர்ந்து சிறுநிதும் ஒன்றை நடாத்தி வருவதால் உங்களுக்கு அலுப்புச் சலிப்புே தோன்றுவதில்லையா?

ச.கனகசபை

என்னாகும்

☒ மல்லிகை ஓர் அடிப்படை நோக்கத்திற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட மாசிகை. 47 ஆண்டுக் காலங்களாக ஓர் இலக்கியச் சிறுநெடு இந்த மண்ணில் தொடர்ந்து வெளிவருவதே ஒரு சாதனைதான். அதிலும் 30 ஆண்டுக்கால உள்நாட்டு யுத்தச் சூழ்நிலையிலும் மல்லிகை வடபிரதேசத்தில் ஒழுங்கு குலையாமல் வெளிவந்தது மிகப் பெரும் இலக்கியச் சாதனைகளில் ஒன்றாகும்.

இன்றல்ல, இன்னும் அரை நூற்றாண்டுக் காலங்களுக்குப் பின்னரும் வரும் பிற சந்ததியினர் மல்லிகையின் சாதனைகளை விதந்து போற்றிப் பாராட்டுவர் என்பது உறுதி!

☒ இப்பொழுது தினசரிகளைப் பார்த்தால் நாடு பூரணிவாயிருந்து புதுப் புது நூல்கள் வெளிவருவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. பரந்துபட்ட முறையில் நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் இருந்து வெளிவரும் புத்தகங்களில் பெரும் பாலானவை விற்பனைப் போய்விகுக்கின்றனவா?

எஸ்.தவச்சீலன்

வெள்ளவந்தை

☒ பரபரப்பாக விளம்பரப்படுத்தி, தமது நூல்களுக்கு வெளியீட்டு விழா நடத்தி முடிப்பார்கள், எழுத்தாளர்கள். அன்று அந்த விழாவில் விற்பனவான நூல்களைத் தவிர, மிச்சம் அனைத்தும் வெளியிட்ட புத்தக ஆசிரியரின் வீட்டு அலுமாரி மூலைக்குள் தூசி தட்டிப் போய்க் கிடக்கின்றதுதான் மிச்சம். பொறுப்பாக இருந்து இதற்கொரு விடிவு காண வேண்டியது எழுத்தாளர்களினது அவசர அவசியமாகும்.

☒ சயீபத்தில் நீங்கனும் தீக்குவல்கைக் கமாலும் பதுளைக்கு இலக்கிய விழா வெவாற்றில் கலந்துகொண்டதாகப் பத்திரி கைகளில் படித்தேன். நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் இலக்கிய விழாவொன்றிற்காக நீங்கள் மலையகம் போனதைப் படித்துப் பார்த்த மனசுக்குள் சந்தோஷம் மிதக் கிறது.

மருநாளை ம.மாணிக்கவேலன்

☒ பதுளைக்கல்ல. பசறையில் நடை பெற்ற இலக்கிய விழாவில்தான் நாமிரு வரும் கலந்துகொண்டோம். பதுளையைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்கவாதி முத்துலிங்கம் எங்களைச் சந்தித்து, பசறையில் நடைபெற இருக்கும் இலக்கியச் சந்திப்பொன்றில் கலந்து கொள்ளும்படி அழைப்பு விடுத்தார். அந்த அழைப்பை ஏற்று அங்கு நடந்த இலக்கிய நண்பர்கள் சந்திப்பில் ஒருநாள் மாலை கலந்து கொண்டோம்.

✦ ✦ ✦

☒ இலக்கியச் சிற்றோடொன்றை அரை நூற்றாண்டுக் காலம் நெருங்கி வர, ஒரு விதமான பரபரப்போ தொய்வோ ஏற்படாமல் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றீர்களே, இந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக இலக்கிய இதழ் வெளியிடக் வரும் நேரடி அருப வங்களை ஒரு நூலாக எழுதி வெளியிட விரும்புகிறீர்களா? அந்த அருபவத் தொகுப்பு வருவ காலத் தலைமுறையினருக்குப் பெரிதும் பயன்படாமல்வரா?

மாணிப்பாய் எஸ்.ஐசகநீஸ்வரன்

☒ மல்லிகையின் அரை நூற்றாண்டுக்

கால அருபவங்களையும் மல்லிகைப் பந்தல் நூல் வெளியிட்டதால் ஏற்பட்ட நேரடி அருபவங்களையும் ஒரு நூலாக வெளியிட ஆவன செய்து வருகின்றேன். கொஞ்சக் காலம் பொறுத்திருங்களேன். மல்லிகையின் ஐம்பதாவது ஆண்டு பிறக்கட்டுமே!

✦ ✦ ✦

☒ பொன்னாடைகள், யுகாலைகள் கூட்ட வதன் ஊடாக ஒரு படைப்பாளியின் கௌரவம் உயர்வதாக எண்ணிக் கொள்ளும் சிலர், இந்தச் சம்பிரதாயத்தைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றாரே, இது பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

கலாவை வ.ஆர்.பர்கான்

☒ இன்று பெரும்பாலும் இந்தப் போலிச் சம்பிரதாயக் கௌரவப் பணி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. மக்கள் இந்த மேடை நாடகங்களை நிராகரித்ததன் விளைவாக, இப்படிப்பட்ட போலிக் கௌரவ நிகழ்வுகள் முடிவில் அற்றுப்போய்விடவே செய்யும்.

✦ ✦ ✦

☒ பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் அவர்களைப் பற்றி சில தகவல்களை அண்மையில் படித்தேன். அவரைப் பற்றிய உங்களது மனப்பதிவு என்ன?

தென்மீழக்கு பல்லைக் இஸ்மத் ஷைம்

☒ முஸ்லிம் கல்விமான். கனவான். ஆரம்ப காலகட்ட மல்லிகை இதழ்களில் அவரைப் பற்றிய பல கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளதைப் பலரும் அறிவர்.

☒ சண்முகம் சிவலிங்கம் மறைவைப் பற்றி என்ன கருதுகின்றீர்கள்?

சண்முகம் ச.வசந்தன்

☒ தரமான ஒரு புத்தாக்கக் கவிஞரவர். அவரது தரமான ஆக்கங்கள் பல இருப்பதாகப் படித்தேன். முடியுமானால் அவரது அபிமானிகள் அவரது ஞாபகார்த்தமாக அந்தப் படைப்புக்களை நூலுருவில் வெளியிட ஆவன செய்வதே அவரது இலக்கியத் திறமைக்குச் செய்யும் கைமாறாகும்.

✦ ✦ ✦

☒ உங்களது இலக்கியச் சாதனைகள் பற்றி முழுவதையுமே பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். அதற்கு நான் என்ன செய்யலாம்?

வேலை வ.ஆர்.குணநாயகம்

☒ எனது நூல்களையும் மல்லிகையையும் தொடர்ந்து படித்து வந்தாலே போதும், என்னைப் பரிபூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். முடியுமானால் முயற்சித்துப் பாருங்களேன்!

✦ ✦ ✦

☒ உங்களது மெய்யான இலக்கிய நண்பர்கள் யார்?

சில்லாலை வ.ஆர்.கனகராஜன்

☒ ஆரோக்கியமான திசை வழியில் இலக்கியத்தையும் இலக்கியவாதிகளையும் நேசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் யாரோ, அவர்கள் அத்தனை பேர்களும் நெருங்கிப் பழகாது விட்டாலும் எனது இலக்கிய நண்பர்களே!

☒ இப்பொழுதும் தமிழகத்து இலக்கிய நண்பர்களுடன் இலக்கியத் தொடர்புகளைத் தொடர்ந்து வைத்துள்ளீர்களா?

வயாவிளான் வ.ஆர்.கனகராஜன்

☒ கடிதத் தொடர்பு அருகிப்போய் விட்டது. ஆனால், தொலைபேசித் தொடர்பு, தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. இவர்களில் அதி முக்கியமானவர்கள் என நான் கருதுபவர்களுக்குத் தொடர்ந்து மல்லிகை அனுப்பிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றேன். என்னதான் இருந்தாலும் முன்னம் போல தமிழகத்திற்கு இடையிடையே போய் வந்து, நமது இனிய இலக்கியத் தொடர்புகளைப் பேணிப் பாதுகாப்பது போல வருமா, என்ன?

✦ ✦ ✦

☒ உங்களை முன்னாரே கேட்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். இப்பொழுதான் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. உங்களது எயசரிதையில் ஒரு காலகட்டத்தில் இளம் வயதில் உங்களது மட்ட வயதின் சேர்ந்து கடல் கூனக்குப் போய்வந்து, ஓடியும் கூழ் காய்ச்சி, நடு ஆரவில் பலர் ஒன்றுகூடி இருந்து கூழ் குடித்து மகிழ்ந்ததாக ஒரு கட்டத்தில் கூறியிருக்கிறீர்கள். அந்த ஓடியும் கூழ் வேடதையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விபரமாகக் கூற முடியுமா? எங்கள் கண்களில் கடலையே கண்டறியாத பலர் இன்னமும் இருக்கின்றனர்.

அருராஜபுரம் எம்.எஸ்.பாருக்

☒ அது பெரியதொரு கதை. நானலைந்து இளம் வட்டத்தினர் அமாவாசை கால

தற்போது விற்பனையில்

- திருகோணமலை கலை, இலக்கிய வரலாறு - திருமலை நவம் 650.00
- ஈழத்து நவீன ஓவியம் - க. சிவரெத்தினம் 350.00
- பேராசிரியர் க. கைலாசபதி - வெணின் மதிவானம் 300.00
- இலங்கைத் தமிழியல்: சில பதிவுகள் - கலாநிதி ச. மனோன்மணி 675.00
- யாழ்ப்பாண இராச்சியம் - பேரா. சி. பத்மநாதன் 490.00
- நூல் தேட்டம் - 7 - என். செல்வராஜா 1450.00
- பிற்கால இலக்கண மாற்றங்கள் - க. வீரகத்தி 600.00
- சிறுவர் இலக்கியம் - பேரா. சபா. ஜெயராசா 350.00
- இலங்கையின் இனவர்க்க முரண்பாடு - குமாரி ஜயவர்த்தன 400.00
- தமிழ்க் கவிதைப் பராம்பரியம் - பேரா. கா. சிவத்தம்பி 600.00

இருட்டில் பக்கத்தேயுள்ள பரவைக் கடலுக்குச் சூழ் பிடிக்கப் போவோம். வீட்டில் அயல் வீட்டினர் உட்பட பலர் கூழுக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து வைத்திருப்பர்.

நட்டநடு இருள் சூழ்ந்த இரவில், தென்னோலை, டயர் சகிதம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள பந்தங்களை கடற்கரையில் வைத்தே தீ மூட்டிக்கொண்டு கடனில் இறங்குவோம். கொழுத்தப்பட்ட பந்தம் கூடர் விட்டெரியும். மெல்ல மெல்ல கரையை விட்டு முன்னேறுவோம்.

சின்னச் சின்ன நெத்தலி மீன்கள் கால்களைச் சுரண்டும். விட்டுவிட்டு நீரில் முன்னேறுவோம். வெளிச்சத்தைக் கண்டு பெரிய மீன்கள் மெல்ல மெல்ல நமது நெருப்பு வட்டத்தை நோக்கி நகர்ந்து வரும். கையில் ஏற்கனவே தயாரித்து வைத்திருந்த கை வாளால் தண்ணீர் மீது ஒரே பலமான வெட்டு. துடித்துப் பதைத்த மீன்கள், அதிர்ச்சி மயக்கத்தில் நீரில் மயங்கி இயக்க மற்றுப் போய்விடும்.

உடனே கையால் அவற்றை எடுத்து, முன்னரே நாம் தயாரித்துக் கொண்டோன பிரம்புக் கூடைக்குள் துடிக்கத் துடிக்கத் திணிப்போம்.

நமது கடல் வேட்டை ஓரளவு வெற்றி கரமாக முடிந்ததன் பின்னர். போனவர்கள் எல்லாரும் கரைக்கு வந்து சேருவோம். எங்களுக்கு வழிகாட்டப் பயன்படுத்திய பெட்ரோல்மக்ஸ் லாம்பு கரையில் காத்திருக்கும். அதுதான் எமது இடங்காட்டி வெளிச்சம்.

பின்னர் கடல் வேட்டைக்குப் போன நாம் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து சைக்கிள் களில் வீடு வந்து சேருவோம். நமது வரவை எதிர்பார்த்து வீடுகளில் காத்திருக்கும் பெண்டுகள் வெகு சுற்றுச் சுறுப்பாக இயங்கி காரியமாற்றி முடிப்பார்கள். முடிவில் ஒடியல்மாக்க் கூழ் தயாராகி விடும்.

கடல் வேட்டைக்கு வழிகாட்டக் கொண்டோன் பெட்ரோல்மக்ஸ் விளக்கை நட்ட நடுவில் வைத்துவிட்டு, முற்றத்தில் அயல் அட்டையைச் சேர்ந்த அனைவரும் வட்டமாகக் கூடியிருப்போம். சிலரது கை களில் தேங்காய்ச் சொட்டுக்கள் தென்படும்.

ஒடியற் கூழ்ச் சமா அந்த நட்ட நடுநிசியில் ஒருவிதமான கலகலப்புடன் ஆரம்பமாகி விடும்.

அயலுக்குள் மூத்த பெண்மணி, பனை ஓலைப் புளாவில், அல்லது பீஸல் போன்ற பாத்திரத்தில் அயலில் வயதில் கணிக்கப்பட்டவருக்கு முதல் முதலில் அகப்பையால் கூழ் வார்த்து அந்தக் கூழ்ப் பாட்டியை ஆரம்பித்து வைப்பார்.

அயல் அட்டை எங்கும் ஒரே சிரிப்பு அமளிதான் கோலோச்சி நிற்கும்.

ஐயோ... ஐயோ...! அதை அனுபவித்துச் சுவைத்தவர்கள் பலர் இன்று அருகிப் போய்விட்டனரே!

அந்த மகிழ்ச்சி நிரம்பிய அநுபவத்தை நேரிடையாக அநுபவித்து ரசித்துத்தான் தெரிந்து கொள்ளலாமே தவிர, வார்த்தைகளால் அந்த மகிழ்ச்சியின் பூரணத்தை விளக்க வைத்துவிட முடியாது!

Happy

Digital Centre (Pvt) Ltd

We Are Leading Towards to new prints in various Styles

- ◆ Low Cost
- ◆ High Speed
- ◆ High Quality

- ◆ Any Paper or Any Board
- ◆ 1200 dpi x 8 bit High Resolution colour output
- ◆ Panorama Print 13 x 40

NO Positive Plates Colour Separation

KONICA MINOLTA

Digital Pro Lab & Digital Offset Press